

Triumful Final

Un studiu verset cu verset
al cărții APOCALIPSA

Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2012 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POONEN, ZAC

**Triumful Final; Un studiu verset cu verset al cărții
APOCALIPSA/** Zac Poonen; trad.: Alina Ciubotaru,
Aurelian Iftimie. - Zalău : Alfa Software, 2012

ISBN 978-606-93214-0-9

- I. Ciubotaru, Alina (trad.)
- II. Iftimie, Aurelian (trad.)

28

Editor: Constantin JOLDES
Consilier editorial: Adrian RUS

Zac POONEN

Triumful Final

Un studiu verset cu verset
al cărții APOCALIPSA

CUPRINS

Capitolul I.....	5
Capitolul II	29
Capitolul III	69
Capitolul IV	97
Capitolul V.....	106
Capitolul VI	117
Capitolul VII.....	137
Capitolul VIII.....	157
Capitolul IX	166
Capitolul X.....	173
Capitolul XI	180
Capitolul XII.....	199
CAPITOLUL XIII.....	212
CAPITOLUL XIV	237
CAPITOLUL XV	253
CAPITOLUL XVI.....	260
CAPITOLUL XVII.....	269
CAPITOLUL XVIII	281
Capitolul XIX.....	290
CAPITOLUL XX	305
CAPITOLUL XXI.....	321
CAPITOLUL XXII.....	338
UN REZUMAT AL „APOCALIPSEI”	353

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italic*e și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.

Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere *italic*e, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (Nota trad.)

Capitolul I

Șapte observații introductive

V.1-3: Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Iisus Hristos și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!

În aceste prime trei versete găsim șapte expresii, care reprezintă o introducere la întreaga carte a Apocalipsei.

Mai întâi, cartea se numește *Descoperire*. Cuvântul *descoperire* (n.n. revelație) este traducerea unui cuvânt grecesc care înseamnă „*dezvăluire*”¹. Numai Dumnezeu poate să-Și dezvăluie adevărurile Sale către noi. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l avem în minte. Avem nevoie de Duhul înțelepciunii și al descoperirii, dacă vrem să înțelegem ceea ce Dumnezeu încearcă să ne spună în Cuvântul Său. Singură, inteligența omenească nu-L poate pătrunde niciodată.

În al doilea rând, citim că această revelație a fost dată pentru a fi „*arătată robilor Săi (ai lui Hristos)*”. Nu se referă la toți. Este numai pentru cei ce aleg să fie robi ai

¹ Cuvântul *αποκάλυψις*, tradus cel mai des prin Apocalipsă, Revelație sau Descoperire, subliniază dezvăluirea, sau facerea cunoscut a unui lucru ascuns.

Domnului. Există o diferență între un slujitor plătit și un rob. Un slujitor lucrează pentru plată. Însă un rob este un sclav care aparține stăpânului său și nu are drepturi personale. Cine sunt, deci, robii Domnului? Acei care au renunțat cu bucurie la toate planurile și ambițiile lor, la toate drepturile lor, și care acum își doresc să facă numai voia lui Dumnezeu pe toate planurile vieții lor. Numai astfel de credincioși sunt robi adevărați. Domnul are mulți slujitori, dar foarte puțini robi benevoli. Cuvântul lui Dumnezeu poate fi înțeles cu acuratețe numai de către robii Săi. Alții pot fi capabili să-l studieze pe plan intelectual, la fel cum studiază cineva un manual. Dar ei nu vor fi vreodată capabili să pătrundă realitățile spirituale ascunse în el. Isus a clarificat aceasta în *Ioan 7:17*, că numai prin supunerea față de voia lui Dumnezeu poate cineva să cunoască adevărul.

În al treilea rând, ni se spune că această carte îi este făcută cunoscută lui Ioan² (*v.1*). Aceasta înseamnă că mesajul a fost comunicat prin simboluri. Numai în primele trei capitole citim despre sfeșnice și stele, picioare de bronz și o sabie cu două tăișuri, mana ascunsă și o piatră albă, etc., care nu trebuie interpretate literal. Acestea sunt simboluri ale unor realități spirituale. Trebuie să comparăm Scriptura cu Scriptura pentru a înțelege ce înseamnă aceste simboluri.

În al patrulea rând, Ioan numește această dezvăluire „*Cuvântul lui Dumnezeu*” (*v.2*). În *Apocalipsa 22:18,19*, este pronunțată o judecată aspră asupra oricui care va încerca să adauge la, ori să scoată din „*cuvintele cărții acesteia*”. Nu există nicio altă carte în întreaga Biblie care să conțină o avertizare atât de solemnă.

² „and He sent and *signified* it by His angel unto His servant John” (KJV).

Fiecare parte din Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost dată „ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” pentru ca noi să putem deveni „desăvârșiți și cu totul destoinici³ pentru orice lucrare bună” (2Timotei 3:16,17). Și cartea Apocalipsa ne-a fost dată pentru a ne face desăvârșiți. Numai cei interesați de desăvârșire în viața lor vor dobândi un câștig maxim din studiul oricărei părți a Cuvântului lui Dumnezeu.

În al cincilea rând, această descoperire este „mărturia lui Isus Hristos” (v.2). În Apocalipsa 19:10, ni se spune că „mărturia lui Isus este duhul proorociei”. Adevărata proorocie va indica întotdeauna spre Domnul și nu doar către evenimente. O înțelegere autentică a proorociei nu ne va conduce niciodată la mândrie din cauza cunoștințelor acumulate despre evenimentele viitoare, ci ne va umili înaintea Domnului. Chiar dacă vom greși în privința succesiunii diferitelor evenimente din zilele ce vor urma, dar nu și în cunoștința noastră a Domnului, atunci vom fi făcut bine. Deși această revelație dezvăluie „lucrurile care au să se întâmple în curând” (v.1), scopul ei esențial nu este acesta. Ea se numește „mărturia lui Isus Hristos”. A fost dată nu ca să ne ofere o cunoaștere detaliată a evenimentelor viitoare, ci să ne arate că Domnul Isus se îngrijește de acele evenimente viitoare. Ceea ce vedem în primul rând în cartea Apocalipsa este biruința Domnului.

³ În KJV: „thoroughly equipped for every good work”, bine, sau profund, echipați pentru orice lucrare bună. Este vorba despre echiparea cu „armele luminii” (Rom.13:12), despre „armătura lui Dumnezeu” cu care putem să rămânem în picioare, împotriva diavolului și ispitelor sale (Efes. 6:13).

Să ne „ațintim, deci, ochii către Isus⁴” în timp ce parcurgem această carte.

În al șaselea rând, este promisă o binecuvântare celor care „păzesc lucrurile scrise în ea” (v.3). Această ultimă carte a Scripturii ne-a fost dată ca noi să NE SUPUNEM. Este binecuvântată ascultarea oricărei părți a Scripturii. Cartea Apocalipsa este, însă, singura carte în care este promisă o anume binecuvântare celor care se supun celor scrise în ea. Chiar dacă nu înțelegem o mare parte din simbolismul cuprins în ea, este de ajuns să ascultăm de ceea ce citim. Nu se promite nicio binecuvântare celor ce descifrează înțelesul simbolurilor, sau celor care pot interpreta cu acuratețe succesiunea evenimentelor ce vor veni. Supunerea înseamnă pentru Dumnezeu mult mai mult decât o simplă înțelegere intelectuală a Cuvântului Său. Din păcate, majoritatea credincioșilor prețuiesc mai mult cunoașterea Cuvântului decât supunerea față de acesta.

Mâncarea cu care ne hrănim se transformă în carne, sânge și oase, chiar dacă nu înțelegem cum se întâmplă aceasta. Este suficient ca sistemul nostru digestiv să funcționeze cum trebuie. Așa se întâmplă și pe plan spiritual. Cunoașterea fără ascultarea (n.n. supunerea) față de Dumnezeu este ca o mâncare nedigerată. Aduce moarte în loc de viață. Cunoașterea împreună cu ascultarea aduce viață. La începutul și la sfârșitul cărții Apocalipsa observăm această chemare repetată la ascultare (1:3, 22:7). Întreaga carte a *Apocalipsei* este intercalată între aceste două chemări la ascultare.

În al șaptelea rând, se promite o binecuvântare și celor care „citesc cuvintele acestei proorocii” (v.3) –

⁴ Vezi Evrei 12:2.

referindu-se la cei ce o citesc cu glas tare în public pentru a învăța pe alți credincioși. Amintiți-vă că în primele secole nu erau disponibile credincioșilor copii individuale ale cărții Apocalipsa. Singurul mod în care cineva putea auzi mesajul cărții era atunci când era citită la adunările bisericii. De aceea, Pavel îl încurajează pe Timotei să „*ia aminte la citirea publică a Scripturii, la îndemnare și la învățatură*” (1Timotei 4:13). Aplicația pentru noi astăzi este că ar trebui să împărtășim cu alții ceea ce primim de la Dumnezeu prin cuvântul Său. O binecuvântare este, deci, promisă celor ce fac acest lucru.

Har și Pace de la Dumnezeu

V.4-8: Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Iisus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin. Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. "Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul", zice Domnul Dumnezeu, "Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic."

⁵ Cf. ISV (International Standard Version). Versiunea Cornilescu, urmând textului grecesc, nu menționează interpolarea „*citirea publică a Scripturii*”.

Ioan începe cu o rugăciune, ca harul și pacea să le vină de la Dumnezeu. „*Har*” înseamnă „*ajutorul lui Dumnezeu oferit nouă conform cu nevoia noastră prezentă*”. Dacă avem nevoie de iertare, harul poate să ne ierte. Dacă avem nevoie de putere pentru a birui păcatul, harul ne poate dăruia această putere. Dacă avem nevoie să fim credincioși în timpul unei încercări, harul ne poate da ajutorul necesar. Harul lui Dumnezeu este întotdeauna suficient pentru fiecare nevoie de a noastră. „*Pacea*” este un alt dar minunat a lui Dumnezeu – pace în inimile noastre, fără vreun simț de vinovăție sau condamnare; și pace cu cei din jurul nostru, aducând părtășie în biserică.

Salutarea este trimisă în Numele Dumnezeului Triunic. Prin expresia: Cel Care există în prezent, trecut și viitor se face o referință la Tatăl. „*Cele șapte duhuri*” ne trimit cu gândul la Duhul Sfânt. Șapte simbolizează perfectiunea în Scripturi. Cele „*șapte duhuri*” se referă la Duhul Sfânt ca la Duhul desăvârșirii. În *Isaia 11:2,3*, Duhul Sfânt este menționat ca: (i) Duhul Domnului, (ii) Duhul înțelepciunii, (iii) Duhul priceperii, (iv) Duhul sfatului, (v) Duhul tăriei, (vi) Duhul cunoștinței, (vii) Duhul fricii de Domnul. Isus Hristos, Cea de a Doua Persoană a Trinității, este menționat printr-o serie de titluri, pe care le putem examina unul câte unul (v.5).

Titlurile lui Hristos

„*Martor credincios*” reprezintă credinșia⁶ absolută a Domnului nostru în legătură cu promisiunile pe care le-a făcut.

„*Cel întâi născut din morți*” Îl prezintă drept primul om care a biruit moartea și a ieșit din mormânt definitiv.

⁶ Caracterul vrednic de încredere.

Alții care au fost înviați dintre morți înaintea Lui au murit din nou. Acum că Isus a biruit definitiv moartea, nu trebuie să ne mai temem de boală sau de moarte.

Isus este numit și „*Domnul împăraților pământului*”. Domnului nostru I s-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. El stăpânește și inimile conducătorilor pământești. „*Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea*” (Proverbe 21:1).

Mai departe, Domnul este numit ca „*Cel care ne iubeste întotdeauna, care o dată pentru totdeauna ne-a spălat și ne-a eliberat de păcatele noastre cu sângele Său*” (v.5 Amplificat). Dragostea Sa pentru noi este eternă. El Și-a vărsat Sângele nu numai ca să ne ierte păcatele noastre, dar și pentru a ne elibera de păcatele noastre o dată pentru totdeauna. Prima promisiune din Noul Testament este aceea că Iisus „*va mântui pe popor de păcatele sale*” (Matei 1:21). Tema centrală a întregului Nou Testament este eliberarea de sub puterea păcatului. Niciun păcat nu mai poate avea acum stăpânire asupra noastră, dacă trăim sub har (Romani 6:14).

O împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său

Ni se spune în continuare că Domnul Isus a făcut din noi „*o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său*” (v.6). „*Împărăția lui Dumnezeu*” este sfera în care Dumnezeu își exercită autoritatea absolută. Biserica este o reprezentare a „*împărăției lui Dumnezeu*” pe pământ – adică, un grup de oameni care au devenit „*o împărăție*”, pentru că s-au supus autorității lui Dumnezeu pe toate planurile vieții lor. Domnul a transformat o gloată de dezordonăți într-o împărăție disciplinată – un popor

guvernat acum de Dumnezeu. Am fost făcuți, de asemenea, preoți. Fiecare credincios în parte – bărbat sau femeie – a fost făcut un preot pentru Domnul. Pentru Dumnezeu, în biserică nu există o clasă aparte de oameni numiți „preoți”. Acesta este o concepție vechitestamentară și ea conduce oamenii la condițiile precreștine în orice biserică ar fi adoptată!! Suntem *CU TOȚII* preoți.

Ca preoți, suntem chemați să oferim sacrificii lui Dumnezeu. Dacă în Vechiul Testament se ofereau trupurile animalelor, astăzi ne oferim propriile trupuri lui Dumnezeu ca jertfă vie (*Romani 12:1*). Expresia „*pentru Dumnezeu, Tatăl Său*” este similară cu expresia folosită de Isus după învierea Sa, „*Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru*” (*Ioan 20:17*). Tatăl Lui a devenit și Tatăl nostru. Asemeni Domnului Isus, noi ne putem găsi astăzi siguranța în Dumnezeu ca Tată al nostru. „*Amin*”, încheie Ioan (*v.6*). Și noi spunem: „*Așa va fi*”. *Doar a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor (v.6)*.

Apoi, în *versetul 7*, este profetită întoarcerea lui Cristos pe pământ. Lumea aceasta a văzut ultima dată pe Domnul nostru atunci când El atârna în rușine pe crucea calvarului. Dar într-una din zilele acestea, lumea Îl va vedea venind în slavă pe nori. Orice ochi Îl va vedea. Cei care l-au străpuns (poporul lui Israel) îl vor vedea de asemenea. Triburile pământului vor plânge la venirea Sa, dar noi ne vom bucura. Din nou spune: „*Amin*”, și noi spunem de asemenea: „*Așa va fi*”.

În *versetul 8*, Dumnezeu se numește pe Sine Alfa și Omega, Dumnezeul Atotputernic și pururea existent. El exista încă de la început, când nimic nu exista. El va fi acolo și la sfârșitul veacurilor. Nu există evenimente care să-L surprindă pe Dumnezeu oriunde și oricând ar avea loc. Tatăl nostru nu doar cunoaște sfârșitul încă de la început, ci, fiind Dumnezeu Atotputernic, El și cârmuiește

totul. De aceea, nu trebuie să avem vreo temere cu privire la viitor. La sfârșitul cărții Apocalipsa, Dumnezeu este din nou numit Cel Atotputernic, Alfa și Omega (19:6, 22:13). Putem spune că întreaga carte a Apocalipsei este cuprinsă între aceste afirmații cu privire la atotcunoașterea și atotputerea Dumnezeului și Tatălui nostru. Aceasta ne dă o siguranță desăvârșită, pe măsură ce citim despre încercările și necazurile care se vor abate asupra poporului lui Dumnezeu, și despre calamitățile care vor cuprinde lumea din jurul nostru în zilele din urmă.

În tot Noul Testament, Dumnezeu este numit „*Atotputernic*” doar de 10 ori. Nouă dintre aceste zece referințe se află în Apocalipsa. Motivul pentru aceasta este ca noi, pe măsură ce citim cartea, să fim siguri și să ne bazăm pe faptul că El este Atotputernic și cârmuiește totul. Cealaltă referință este în *2Corinteni 6:17,18* unde Dumnezeu își cheamă poporul să se separe de tot ce este necurat. Aceasta arată că Dumnezeu se revelează ca „*ATOTPUTERNIC*” doar celor care doresc să se separe de tot ce este necurat și contrar cuvântului lui Dumnezeu.

Șapte adevăruri glorioase

Câteva dintre cele mai importante adevăruri pe care trebuie să ne bazăm în zilele noastre sunt cele care Îl privesc pe Domnul nostru și relația noastră cu El, pe care tocmai le-am luat în considerare:

- 1) Credințioșia absolută a promisiunilor Domnului nostru;
- 2) Biruința Sa asupra celui mai mare dușman al omului (moartea);
- 3) Autoritatea Sa supremă asupra tot ce există în cer și pe pământ;
- 4) Dragostea Sa eternă și neschimbătoare față de noi;

- 5) Eliberarea noastră de către El de sub puterea păcatului;
- 6) Tatăl Său devine și Tatăl nostru;
- 7) Revenirea Sa pentru a-Și întemeia împărăția Sa pe pământ.

Trebuie să fim siguri și bazați pe aceste adevăruri dacă vrem să rămânem neclintiți și neschimbați în vremurile care vor veni.

Încurajarea în necaz

V.9,10: Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Iisus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.

Aici citim cum Ioan se numește pe sine „*fratele vostru*”. Ioan era atunci singurul apostol în viață dintre cei doisprezece pe care Isus îi alesese. Avea în jur de 95 de ani când Domnul i-a făcut această revelație pe insula Patmos. El umblase cu Dumnezeu pentru cel puțin 65 de ani, dar el era tot *un frate*. Nu era nici papa Ioan, nici preotul Ioan, nici măcar pastorul Ioan! El era un frate obișnuit. Isus îi învățase pe apostoli să evite orice titlu și să se numească pe sine întotdeauna frați (*Matei 23:8-11*), iar apostolii L-au ascultat literalmente, spre deosebire de alții astăzi.

Avem un singur Cap și un singur Conducător – pe Hristos. Toți ceilalți dintre noi suntem *frați*, oricare ne-ar fi lucrarea sau experiența în biserică.

Ioan se numește și „*părtaș la necazul ce este în Isus*”. Orice ucenic devotat de-al lui Isus ar trebui să fie pregătit

să ia parte la „*necazul care este în Isus*”, atâta timp cât trăiește în lumea aceasta. Ioan nu a primit această dezvăluire în timp ce trăia în confort, ci a primit-o în timp ce trecea prin necaz în Patmos, pentru că fusese credincios „*cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus*” (v.9). El însuși a fost nevoit să experimenteze necazul pentru a putea scrie despre sfinții care trec prin marele necaz adus de Antihrist în zilele din urmă. Dumnezeu ne trece mai întâi pe noi prin încercări și necazuri înainte să ne dea vreo lucrare spre folosul altora care se află în necaz. Pavel spune „*Dumnezeu ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!*” (2 Corinteni 1:4).

Nu este, deci, de mirare că pentru prima dată într-o țară (Anglia) unde creștinii trăiau în confort, și într-un timp (mijlocul secolului al XIX-lea) în care ei nu erau persecutați deloc pentru credința lor, a apărut doctrina cum că Isus va veni în taină și-și va lua (răpi) biserica din lume, mai înainte de marele necaz. Astăzi, această doctrină continuă să fie proclamată și crezută de creștinii care trăiesc în dezinvoltură și confort, în țări unde creștinii nu sunt persecutați deloc.

De vreme ce rugăciunile majorității creștinilor sunt în principal de tipul: „Doamne fă-mi viața mai confortabilă pe pământ”, nu e de mirare că au acceptat cu bucurie această învățătură a răpirii bisericii de dinaintea necazului. Astfel, Satan a reușit să liniștească o multitudine de creștini cu un confort fals, pentru ca ei să nu fie pregătiți atunci când va veni cu adevărat asupra lor marele necaz.

Cuvintele lui Isus sunt clare: „*În lume VEȚI AVEA NECAZURI. Dar îndrăzniți; Eu am biruit lumea*” (Ioan 16:33). El nu a promis vreodată că noi vom scăpa de necaz – fie mici necazuri sau cel mare. Totuși, El a zis că noi vom birui precum El a biruit. El este mult mai

interesat în a ne face pe noi biruitori, decât să ne scape de necaz, pentru că este mult mai interesat de caracterul nostru decât de confortul nostru. Isus nu a spus nici că scăparea din marele necaz este o răsplată a credinței, precum învață unii. Din contră, El a spus că cei care își lasă totul pentru a-L urma vor avea chiar mai multe necazuri decât cei care nu-L urmează (*Marcu 10:30*).

Când S-a rugat Tatălui Său pentru ucenicii Lui a zis: „*Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău*” (*Ioan 17:15*). NU a vrut ca ucenicii Săi să fie luați din lume în acel moment doar pentru că urmau să treacă prin necazuri.

În secolul al treilea, când creștinii erau aruncați la lei în amfiteatrele romane și erau arși pe rug în diferite părți ale Imperiului Roman, Domnul nu i-a scăpat de astfel de necazuri. Acel Dumnezeu, Care a închis gurile leilor și a îndepărtat puterea cuptorului în flăcări din zilele lui Daniel, NU a făcut astfel de minuni pentru ucenicii lui Isus – pentru că aceștia erau creștini ai noului legământ, care aveau să-L slăvească pe Dumnezeu prin moarte. Precum Isus, Învățătorul lor, nici ei nu au cerut, nici nu au așteptat douăsprezece legiuni de îngeri să vină și să-i apere de dușmanii lor. Din cer, Dumnezeu a privit pe Mireasa Fiului Său cum era sfâșiată de lei și cum era arsă până la cenușă; și El S-a slăvit prin mărturia lor – căci ei „*i-au urmat Mielului, oriunde mergea El*”, chiar și la o moarte fizică violentă (*Apocalipsa 14:4*). Singurele cuvinte pe care Domnul li le-a spus au fost: „*Fii credincios până la moarte și Eu îți voi da cununa vieții*” (*Apocalipsa 2:10*).

Chiar și astăzi, când ucenicii lui Isus sunt torturați și persecutați pentru Numele Lui în multe țări, Domnul nu-i ia de pe pământ. Nici pe noi nu ne va lua la cer înainte de marele necaz. Va face ceva cu mult mai bun. Ne va face biruitori în mijlocul necazului.

Isus urmărește mai mult să ne izbăvească de rău decât să ne scape din necaz. El permite să trecem prin necaz, pentru că știe că aceasta e singura cale prin care ne putem întări spiritual.

Acest mesaj este într-adevăr o învățatură ciudată pentru un creștinism iubitor de confort, răsfățat în bănci în fiecare duminică, ani la rândul, de către predicatori care gâdilă urechea. Dar acesta este mesajul pe care apostolii l-au predicat bisericilor primare. *„întărind sufletele ucenicilor (Apostolii Pavel și Barnaba), îi îndemna să stăruie în credință, spunând că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Fapte 14:22).*

Aceste mici încercări prin care trecem acasă și la muncă acum sunt doar o pregătire pentru cele mai mari care urmează să vină în zilele din urmă. De aceea, este esențial să fim credincioși acum, căci Dumnezeu zice *„Dacă, alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai?” (Jeremia 12:5).*

Ioan vorbește aici despre faptul că este *„părtaș la necazul și Împărăția și răbdarea care sunt în Isus” (v.9).* Mai întâi trebuie să intrăm în părtășie cu Isus în necaz, înainte de a putea împărți tronul Său împreună cu El în împărăția Sa.

Răbdarea este o mare virtute, a cărei importanță este subliniată în tot Noul Testament. Însuși Isus a zis *„vă vor duce la necazuri...dar cel care va răbda până la sfârșit acela se va mântui” (Matei 24:13).*

A fi în Duhul

Ioan a primit revelația aceasta în ziua Domnului (v.10). Prima zi a săptămânii era numită *„ziua Domnului”* pentru că era ziua în care Isus a înviat din morți, biruind păcatul, pe Satan, moartea și mormântul. Primii ucenici se

întâlneau în prima zi a fiecărei săptămâni, pentru a se întări reciproc și să frângă pâine (*Fapte 20:7, 1Corinteni 16:2*). Nu aveau zile speciale în timpul anului. Nu aveau „Vinerea Mare” sau „Paște” sau „Crăciun”. Ei au fost eliberați de la a ține zile și anotimpuri, etc., căci ei au ajuns sub noul legământ (*Coloseni 2:16,17*).

Ioan era „în Duhul” și de aceea a putut auzi vocea Domnului. Și noi putem auzi acea voce – dacă suntem în Duhul. Depinde unde ne îndreptăm mintea. Dacă mintea ne este îndreptată către lucrurile pământești, atunci vocile pe care le auzim vor fi în legătură cu cele pământești. Știm, de exemplu, că există multe voci în undele radio care plutesc în aerul dimprejurul nostru. Vocea pe care o prindem va depinde de frecvența pe care este deschis radioul nostru. Poți auzi vocea lui Dumnezeu prin radio sau poți auzi muzica rock a lui Satan peste ea. Alegerea îți aparține. Tot la fel este și cu mintea noastră. Dacă suntem în Duhul – adică dacă suntem plini de Duhul și mintea ne este îndreptată către cele de sus (*Coloseni 3:2*) – vom fi capabili să auzim vocea Domnului.

Dar mai sunt și alte voci în aer care strigă pentru a ne atrage atenția. Sunt voci care vor să îți spună cum să faci mai mulți bani, cum să-ți obții partea din proprietatea familiei, cum să rezolvi treburile cu o persoană care te-a înșelat și cum să te aperi împotriva celor care răspândesc povești false despre tine, etc., etc., stațiile radio ale lui Satan transmit minciuni, amărăciune și neliniște 24 de ore din fiecare zi. Tot ce trebuie să faci este să prinzi postul și să-ți alegi ce vrei!!

Când credincioșii se plâng că Domnul nu le vorbește, aceasta nu este pentru că Domnul nu vorbește. El vorbește mereu. Mințile lor sunt acordate la această lume și la interesele ei. Sunt convinși că există încă multe lucruri transmise de Duhul în trecut care sunt adresate și nouă, dar pe care nu le-am cules pentru că nu eram în Duhul.

Poți sta la o adunare a bisericii și să nu auzi absolut nimic din ce spune Duhul, chiar dacă poți înțelege tot ceea ce predicatorul spune. Cineva care stă lângă tine, care este „în Duhul”, poate, însă, auzi vocea Domnului așa cum a auzit și Ioan. Ioan a auzit vocea Domnului așa de clar, încât spune că era la fel de tare ca o trâmbiță! Așa de tare vorbește Dumnezeu! Dar cei care sunt surzi nu vor auzi nici măcar sunetul unei trâmbițe.

Permiteți-mi să vă îndemn și să vă provoc pe fiecare dintre voi să vă țineți în Duhul în fiecare zi – mai ales în zilele acestui veac. Mențineți-vă sensibili față de păcat și umblați în smerenie înaintea feței lui Dumnezeu, astfel ca urechile voastre să poată fi deschise să audă ceea ce Domnul are de spus.

Domnul Înviat și cele Șapte Biserici

V.11-20: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea." M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și, când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: "Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, și

iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților. Scrie, dar, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici; și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.

Dumnezeu ne dă mesaje nu doar pentru noi, ci și pentru alții. Când Dumnezeu ne vorbește, este un bun obicei să scriem ceea ce auzim, la fel cum i s-a poruncit și lui Ioan (*v.11*), care ar fi putut altfel uita ceea ce Dumnezeu i-a vorbit.

Mesajul în acest caz era pentru șapte biserici din Asia. Ceea ce pe atunci era cunoscută drept Asia, era doar o mică parte din Turcia de astăzi. Toate aceste 7 biserici erau localizate la o distanță de 75 de mile⁷ una de alta. De remarcat că, deși se aflau atât de aproape una de alta, nu erau numite colectiv „*BISERICA din Asia*”, ci „*BISERICILE din Asia*”. Aceasta este o chestiune mică, dar importantă. Sintagma „Bisericile din Asia” putea să însemne că aceste biserici deveniseră denotațiuni, ce aveau un sediu central. Dar „*bisericile din Asia*” arată că fiecare biserică era o biserică locală ce se afla direct sub conducerea Domnului.

Biserica este o lucrare a lui Dumnezeu, zidită de Hristos, iar denotațiunile sunt lucrări omenești. Toate învățăturile și scrierile apostolilor clarifică faptul că voia lui Dumnezeu este ca fiecare biserică să se afle direct sub conducerea lui Hristos și nu parte dintr-o denotațiune.

⁷ 120,7008 km.

Nu exista niciun episcop sau vreun superintendent care să fi fost răspunzători de aceste șapte biserici, către care Ioan să fi trimis aceste scrisori, pentru a fi distribuite mai apoi la restul bisericilor. Fiecare scrisoare trebuia să fie trimisă individual mesagerului acelei biserici – căci fiecare biserică era o unitate independentă. Domnul a lăsat apostoli bisericii, Ioan fiind unul dintre ei, dar Domnul nu a numit niciun episcop sau superintendent. Spre exemplu, nu există așa-numita „*Biserică din India*”. Există biserici în India, iar acestea sunt zidite de Domnul în diferite localități, fiecare fiind sub conducerea Sa. Scopul final al lui Satan este să-și construiască falsa „biserică” lumească, Babilonul, iar primul lui pas este să grupeze bisericile în denomițiuni, ceea ce s-a întâmplat cu multe secole în urmă. El știa că sarcina de a zidi Babilonul ar fi imposibilă altfel. Nu ar trebui să fim ignoranți la uneltirea satanei.

Cele șapte sfeșnice aurite simbolizează cele șapte biserici (v.20). Sub vechiul legământ, templul avea UN SINGUR sfeșnic cu șapte brațe. Aceasta pentru că toate triburile lui Israel erau brațe ale unei „denomițiuni” cu sediu central și lideri la Ierusalim. Sub noul legământ, însă, este diferit. Există șapte sfeșnice diferite, fiecare total separat de celălalt. Motivul este, precum am văzut mai sus, că fiecare biserică se afla independent sub conducerea lui Hristos, cu toate că erau în comuniune cu celelalte biserici prin Capul lor.

Biserica numită sfeșnic indică faptul că, în ochii lui Dumnezeu, funcția sa primară este să ofere lumină. Sfeșnicele sunt aurite, ceea ce indică originea divină a unei biserici adevărate. Ea este zidită de către Domnul și nu de oameni.

Nu se dorește ca un sfeșnic să fie o simplă decorațiune. La fel este și cu biserica! Lumina pe care ar trebui fiecare biserică să o ofere este Cuvântul lui Dumnezeu, care singur este o lumină pentru calea noastră într-o lume întunecată

(*Psalm 119:105*). Când celelalte așa-numite „biserici” încep să se mărească făcând școli și spitale sau făcând muncă socială în loc să ofere lumina Cuvântului Său, putem fi siguri că ele au rătăcit de la scopul primar propus de Dumnezeu.

Când Ioan s-a întors să vadă cine îi vorbește, L-a văzut pe Isus (*v.12,13*), Care era în mijlocul bisericilor. Deci prin biserica locală Domnul caută să Se descopere și să le vorbească altora.

Primul loc menționat în Biblie unde a locuit Dumnezeu este rugul aprins, pe care Moise l-a văzut în pustie (*Deuteronom 33:16*). Precum Ioan în Patmos, Moise, la rândul său, s-a întors pentru a vedea acea vedere minunată. Și atunci Dumnezeu i-a vorbit (*Exod 3:3*).

Astăzi, biserica este locașul lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca fiecare biserică să fie înflăcărată de Duhul Său precum era rugul de odinioară care ardea fără să se mistuie. Când cineva privește către o biserică locală, ar trebui să poată vedea viața lui Hristos, descoperită prin membrii acelei biserici. Atunci, Dumnezeu poate vorbi poporului prin biserică.

Ioan continuă prin a descrie pe Domnul Isus așa cum L-a văzut. Chiar dacă Domnul este înviat, tot este numit „*Fiul Omului*”, subliniindu-se identificarea Sa permanentă cu natura umană.

Haina Sa lungă, (fără îndoială de culoare albă) care-I ajungea până la picioare, semnifică lucrarea Sa de Mare Preot în mijlocirea pentru noi – pentru că așa se îmbrăca marele preot iudeu când intra în Locul Preasfânt din tabernacul, în ziua ispășirii din fiecare an (*v.13*).

Domnul purta un brâu de aur în jurul pieptului (*v.13*). Aurul simbolizează caracterul divin, brâul simbolizează dreptatea și credințioșia (conform *Isaia 11:5*). Aceasta subliniază dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu, care s-a văzut în viața pământească a lui Isus,

și desăvârșita credincioșie cu care Își ține promisiunile făcute nouă.

Capul și părul Lui erau albe ca lâna (v.14). În *Daniel 7:9* se folosește exact același simbolism pentru a se referi la eternitatea lui Dumnezeu (vârsta Sa nesfârșită). Părul alb înseamnă și înțelepciune. Aceasta, deci, întărește faptul că Isus, deși Fiu al Omului, este totodată Dumnezeu Veșnic, desăvârșit în înțelepciune.

Ochii Lui erau ca para focului (v.14). Aceasta înseamnă că „*totul este gol și descoperit*” înaintea Lui (*Evrei 4:13*). Ochii lui pătrund prin orice mască religioasă, și poate vedea prin limbajul înflorit și pios și prin „*forma evlaviei*” a ipocritului religios. De asemenea, El vede și dincolo de cuvintele întrerupte, abia bâiguite, ale sufletului cu frică de Dumnezeu, ajungând la sinceritatea inimii lui. Drept urmare, evaluările Sale sunt total diferite de cele ale omului.

Picioarele Sale erau ca arama aprinsă (v.15). Bronzul era materialul din care era făcut altarul pentru jertfă (din curtea dinafara tabernaculului), unde era junghiată jertfa adusă pentru păcat. Bronzul, deci, simbolizează judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului omului realizată pe Golgota. În timp ce zdrobea capul șarpelui, picioarele lui Isus trebuia să fie străpunse pe cruce (*Geneza 3:15*).

Glasul Lui era ca vuietul unor ape mari (v.15). Râurile de apă vie simbolizează pe Duhul Sfânt (*Ioan 7:37-39*). Cuvântările lui Isus au fost întotdeauna pline de blândețea și de înțelepciunea Duhului Sfânt.

În mâna dreaptă ținea șapte stele (v.16). Cele șapte stele sunt cei șapte mesageri ai bisericilor (v.20). Dumnezeu a poruncit ca biserica Noului Testament să fie condusă de o mulțime de prezbiteri (*Fapte 14:23, 20:17, Tit 1:5*). Dumnezeu, însă, îl înzestrea pe unul dintre bătrâni cu darul proclamării Cuvântului în biserică, drept

mesager al Său. La aceasta se referă sintagma „*mesager al bisericii*”. (Cuvântul tradus ca „*înger*” este un termen grecesc⁸, care înseamnă „*cel care aduce vești*” sau „*mesager*”). Acești mesageri sunt ținuți de Hristos în mâna Sa. De aceea, ni se poruncește să oferim îndoită cinste bătrânilor „*cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura*” (1Timotei 5:17). Trebuie menționat că mulți dintre presbiterii bisericilor și mulți care predică Cuvântul lui Dumnezeu astăzi NU sunt ținuți de Hristos în mâna Sa, pentru că ei se auto-numesc⁹ și nu sunt numiți de către El. Un mesager numit de Domnul este un om al lui Dumnezeu care-ți inspiră încredere și prin viața și lucrarea căruia ceilalți sunt hrăniți, conduși și binecuvântați. Un astfel de om trebuie respectat pentru că el se află în mâna Domnului. Astăzi avem puțini oameni de acest fel în lume, dar slăvit să fie Dumnezeu pentru aceștia puțini. Slujitorii lui Dumnezeu sunt ținte speciale ale lui Satan. De aceea, ei sunt în mod special ținuți de Domnul în mâna Sa. Atâta timp cât ei rămân acolo în smerenie, Satan nu-i poate atinge. Dar când sunt îngâmfați, sau dacă păcătuiesc și nu se căiesc, atunci Dumnezeu îi permite Satanei să-i lovească în diferite moduri pentru ca să poată ajunge la pocăință. Este un privilegiu enorm să fii ținut de Domnul în mâna Sa ca mesager, dar aceasta îți conferă și responsabilități coplesitoare.

Din gura lui Isus ieșea o sabie cu două tăișuri (v.16). Aceasta face referire la Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl vorbește (Evrei 4:12). Am observat în versetul 15 că vocea Sa era ca vuietul a multor ape. Dacă punem aceste versete laolaltă reiese că Isus vorbește întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. El vorbește cu o

⁸ ἄγγελος.

⁹ Se delegea pe ei înșiși.

mare blândete, dar și muștră cu fermitate când este nevoie.

Fața Lui era ca soarele care strălucește în toată puterea lui (v.16). Tot așa L-au văzut Petru, Iacob și Ioan pe muntele schimbării la față (Matei 17:2). Aceasta simbolizează „*lumina de care nu poți să te apropii*” în care locuiește Dumnezeu (1*Timotei* 6:16). Sfințenia lui Dumnezeu este asemănată aici cu soarele de amiază, la care nu ne putem uita direct. Soarele este o minge de foc în care nu pot trăi bacterii. Astfel, nici în prezența lui Dumnezeu nu poate trăi păcatul (*Isaia* 33:14).

La picioarele Domnului

Același Ioan, care s-a aplecat la pieptul lui Isus la Cina cea de Taină, cade acum la picioarele Lui ca un om mort (v.17). Ioan mersese alături de Dumnezeu timp de 65 de ani. Era probabil cel mai evlavios om de pe pământ de atunci, și totuși, nu putea sta drept înaintea Domnului. Acei care Îl cunosc pe Domnul mai mult, Îl adoră mai mult. Cei care Îl cunosc cel mai puțin, se prefac că au o familiaritate ieftină cu El.

Serafimii din ceruri își acoperă fețele înaintea Domnului (*Isaia* 6:2,3). Iov și Isaia și-au văzut păcătoșenia și s-au jelit când au văzut slava Domnului (*Iov* 42:5,6; *Isaia* 6:5). Dar „nebunii aleargă încotro îngerii se tem să pășească”!! Astfel este nebunia credinciosului trupesc.

Cu cât Îl cunoaștem pe Domnul mai mult, cu atât mai mult vom cădea la picioarele Lui în uimire adorându-L, cu gura în țărână¹⁰. Numai văzând constant slava Domnului, ne vom vedea neasemănarea noastră cu Hristos. Numai atunci vom înceta de a-i mai judeca pe alții și vom începe

¹⁰ *Vezi Plângeri* 3:29, *Geneza* 18:27, *Psalm* 102:9.

să ne judecăm pe noi înșine. Și numai atunci vom cunoaște atingerea Sa de putere precum și Ioan a simțit-o în Patmos. Isus Și-a pus mâna Sa dreaptă peste Ioan (v.17), ceea ce a simbolizat înzestrarea cu putere și autoritate. El i-a spus lui Ioan să nu se teamă. „Nu te teme” și „Urmează-Mi” sunt cele mai des repetate afirmații ale lui Isus în Evanghelii. El ne spune și nouă astăzi, tot aceleași cuvinte.

Isus continuă să-i spună lui Ioan că El e Cel Dintâi și Cel din urmă – exact același titlu folosit de către Tatăl mai înainte (v.8). El cunoaște sfârșitul de la început și El Însuși este înainte de început și după sfârșit. De aceea nu trebuie să ne temem.

Isus îi spune apoi lui Ioan că a biruit moartea și mormântul și acum are cheile morții și ale Locuinței morților¹¹ (locul sufletelor plecate) (v.18). Cheile simbolizează puterea de a deschide și de a încuia uși. Odată, satan era cel care avea putere asupra morții (Evrei 2:14,15), dar când Isus a murit și a înviat, a luat acele chei de la satan. Astăzi Isus are cheile morții și ale Locuinței morților. Ceea ce înseamnă că dacă ești un ucenic devotat al lui Isus, căutând să faci doar voia lui Dumnezeu în viața ta, nu poți muri până nu vine timpul rânduit de Dumnezeu pentru aceasta. Niciun accident sau vreo boală nu-ți poate curma viața, până când Isus nu decide că a sosit vremea să deschidă porțile morții pentru tine și tu să treci prin ele în prezența Sa. Aceasta este o încurajare extraordinară pentru adevărații ucenici ai lui Isus.

Poate că Ioan era persecutat de oameni la Patmos, dar ei nu îl puteau omorî până când nu sosea vremea rânduită de Dumnezeu pentru aceasta. Iar Domnul mai avea încă o

¹¹ În original este *Hades*, ceea ce semnifică Șeolul sau Locuința morților.

lucrare pentru Ioan de îndeplinit. Ioan este acum împuternicit și însărcinat pentru o nouă misiune – să scrie această minunată carte a Revelației (v.19). Trebuie să fim întăriți de Domnul mereu și mereu pentru a ne putea îndeplini victorios lucrarea noastră.

Divizarea în trei părți a Revelației

În *versetul 19*, Domnul îi dă lui Ioan divizarea în trei a cărții:

- (i) *Ceea ce Ioan a văzut deja (capitolul 1)* – viziunea despre Domnul Isus biruitor spunând „*Nu te teme*”. Teama nu are absolut niciun loc în inima unui ucenic care a văzut slava Domnului.
- (ii) *Situația în vremea lui Ioan (capitolele 2 și 3)* – cu referire la starea celor șapte biserici din Asia Mică. Mesajele Domnului către aceste șapte biserici reprezintă o amenințare și o provocare pentru toate bisericile din toate timpurile și către „*mesagerii*” lor.
- (iii) *Evenimente viitoare timpurilor lui Ioan (capitolele 4 - 22)* – fraza „*după aceste lucruri*” mai este folosită încă o dată în *capitolul 4:1*, indicând că partea a treia a cărții începe acolo.

Domnul îi explică apoi lui Ioan înțelesul sfeșnicilor și al stelelor (v.20). Pe acestea le-am studiat când am analizat *versetele 12 și 16*.

Numai Domnul ne poate da o revelație a tainelor Cuvântului Său. Pentru a primi o asemenea revelație, avem nevoie de două virtuți – frica de Dumnezeu și

smerenia. „*Taina*¹² *Domnului este pentru cei ce se tem de El...și El îi învață pe cei smeriți calea Sa*” (Psalm 25:14,9).

Să studiem, deci, această carte în acest duh.

¹² În Septuaginta apare termenul κρατίαμα, ceea ce semnifică tărie, întărire. În textul masoretic este folosit cuvântul דאס ceea ce înseamnă sfat, cerc familiar, dar și sfat secret. Versiunea Cornilescu utilizează traducerea „Prietenia Domnului”.

Capitolul II

Chiar dacă aceste șapte scrisori sunt adresate, în special, mesagerilor bisericilor, totuși, la finalul fiecărui mesaj, găsim o invitație pentru oricine care are urechi de auzit, să fie atent la ceea ce Duhul Sfânt spune TUTUROR bisericilor. Ele au, deci, un mesaj pentru fiecare ucenic, din fiecare biserică, din fiecare generație.

Am văzut în *Capitolul I* că Domnul nostru este descris ca un Martor credincios. Îl vedem pe El îndeplinindu-și lucrarea în aceste scrisori ale Sale. Pentru a folosi o expresie modernă, Isus „o spune precum este¹³”. Hristos este Judecătorul în mijlocul bisericii, judecând atât pe mesager cât și biserica însăși. El le spune mesagerilor și bisericilor exact ceea ce crede despre ele.

În aprecierile Sale, Domnul nu „ameliorează” portretele precum o fac fotografiile moderni. El Își iubește poporul mult prea mult pentru a face asta!! El știe că este mai bine să avem acum de-a face cu păcatul, cu tentația de a fi lumești, căldicei și egocentrice, decât să trebuiască să facem față tuturor acestora mai târziu la Scaunul Său de judecată. Dacă am fi judecați atunci pentru aceste lucruri nu ar fi benefic pentru noi, căci El urmărește binele nostru veșnic. Deci este important pentru noi să fim foarte atenți la tot ceea ce are Domnul de spus în aceste scrisori.

Acolo unde este vorba de apreciere, Domnul Își exprimă sincera apreciere. Când este nevoie de muștrare, nu ezită să mustre aspru. Cancerul nu poate fi spălat cu apă și săpun. Nici nu poate fi extirpat cu gingășie, ci doar

¹³ Expresia modernă aparține autorului: „Jesus tells it like it is”.

printr-o operație chirurgicală radicală. La fel este și cu păcatul.

Biserica fără dragoste

V.1-7: Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: "Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: "Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: "Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu."

În scrisoarea către mesagerul din Efes, Domnul Se descrie pe Sine ca Cel Care ține cele șapte stele în mâna Sa dreaptă și umblă prin mijlocul celor șapte biserici (v.1). Domnul umblă întotdeauna prin mijlocul bisericilor, verificând tot ce se spune și se face de către fiecare membru, și, în special, de către mesagerii pe care îi ține în mâna Sa. El măsoară totul, dar nu după standardele

scăzute ale creștinilor firești, nici după standardul celor zece porunci, ci prin verticalitatea¹⁴ dreptății divine.

Mai întâi, El Își exprimă aprobarea și aprecierea, pentru ca mai apoi să sublinieze greșelile (v.2). Natura divină este așa. Domnul întotdeauna privește la ceea ce este bun mai întâi, exprimându-și aprecierea pentru aceasta, înainte de a evidenția ceea ce trebuie îndreptat. Natura umană este, însă, diferită. Omul nu privește mai întâi la ceea ce este bun la ceilalți, ci la ce este rău. Omul este prin fire zăbavnic la a aprecia și grabnic la a critica. Aceasta este doar o trăsătură a otravei „*pârâșului fraților*”¹⁵ care se găsește în sistemul nostru. Cu cât luăm parte mai mult la natura divină, cu atât mai mult ne vom asemăna cu Domnul nostru în a fi grabnici la apreciere și zăbavnici la critică. Este bine să urmăm acest principiu toată viața noastră: „*Eu nu voi arăta greșala cuiva, în care încă nu am descoperit ceva de apreciat.*” Urmând această simplă regulă putem ajunge la înălțimi mari de cucernicie pe care nu le-am imaginat vreodată; ne va aduce o mult mai mare binecuvântare în biserică și o mai mică bătaie de cap pentru ceilalți, față de cum am fost până acum. Numai atunci când îi apreciem pe alții am pus o bază a criticării constructive, altfel, nu facem decât să aruncăm cu pietre în ei. Nu poți scrie cu cretă în aer, ai nevoie de o tablă, dacă vrei ca oamenii să vadă ceea ce scrii. Astfel, aprecierea exprimată formează tabla pe care

¹⁴ Autorul folosește în acest context termenul *plumbline*, care mot-a-mot s-ar traduce *sfoară sau ață cu plumb*. Este vorba despre o modalitate prin care se testa în antichitate verticalitatea unei construcții. Astfel, de o sfoară se atârna o greutate de plumb, iar acest ansamblu se atârna de marginea unei construcții. Autorul folosește aici această imagine plastică pentru a desemna verticalitatea dreptății lui Dumnezeu.

¹⁵ Satan este numit astfel în *Apocalipsa 12:10*.

poți scrie și „*să spunem adevărul în dragoste*¹⁶” celorlalți. Atunci, ceea ce spunem noi este mult mai probabil să fie acceptat de ei.

Atât aprecierea cât și musturarea sunt semne ale dragostei. Totuși, trebuie să începem prin apreciere. De remarcat cum Pavel urmărește acest principiu chiar când le scria creștinilor firești din Corint (*1Corinteni 1:4-10*).

Domnul laudă mesagerul din Efes pentru osteneala și răbdarea sa și pentru eforturile depuse în a păzi biserica neîntinată de oameni răi. Fără îndoială, a avut de luptat cu spiritul lumesc ca acesta să nu intre în biserică. Și nu numai atât, el s-a luptat pentru a păstra doctrina pură¹⁷ în biserică. El i-a încercat pe cei care ziceau că sunt apostoli și, de fapt, nu erau. Faptul că Domnul folosește articolul hotărât pentru substantivul „apostolii” în *versetul 2* semnifică existența și a altor apostoli în biserică în primul secol, decât a celor unsprezece numiți de Domnul cât fusese pe pământ. Hristos a numit apostoli bisericii chiar și după ce „*S-a suit sus*” (*Efeseni 4:8,11*), și există apostoli și astăzi. Dar există azi mulți care spun că sunt apostoli și, de fapt, nu sunt. Astfel, nici noi nu trebuie să fim amăgiți de falșii apostoli (*v.2*).

De asemenea, mesagerul din biserica din Efes a avut de îndurat din pricina Numelui Domnului fără să renunțe (*v.3*). Ce om minunat a fost acest mesager, dacă l-am compara cu standardele majorității credincioșilor! Și ce minunată părea biserica din Efes – una care s-a ostenit,

¹⁶ Chiar dacă această expresie nu se întâlnește în versiunea Cornilescu a Sfintei Scripturi, conform traducerilor englezești (de ex. KJV), dar mai ales textului grecesc al Noului Testament, afirmația lui Poonen este întemeiată. Astfel, *avlhqeu, ontej de. evn avga, phl* înseamnă „spunând adevărul în dragoste”.

¹⁷ Dreapta credință.

a răbdat, a îndepărtat oamenii răi, s-a păzit de doctrine false și a demascat înșelătorii – astfel subliniindu-se atât puritatea vieții cât și puritatea doctrinei. Unii se pot gândi că această biserică avea tot ce Își dorea Domnul să aibă o biserică. Dar iată că nu era așa. Îi lipsea un lucru esențial pentru Domnul. Își părăsise prima sa dragoste – dragostea pentru Domnul și pentru frați (v.4). Iată ceea ce le-a zis Domnul acestora: „Între tot zelul vostru și activitatea voastră, M-ați pierdut din privire. V-ați pierdut devotamentul pe care l-ați avut odată. V-ați păzit de rău și v-ați condus astfel încât să fiți fără greșeli doctrinare, dar amintiți-vă cum M-ați iubit de mult¹⁸ când v-ați convertit prima dată și cum făceați pe atunci totul pentru Mine din dragoste. Acum totul a degenerat într-o rutină banală¹⁹. Tot mergeți la întâlniri de citire a Bibliei și rugăciune, dar totul a devenit un ritual.”

Biserica, aici, a devenit ca o soție, care odată îi slujea soțului ei cu bucurie, din dragoste, dar care acum consideră aceleași treburi ca o corvoadă – pentru că focul dragostei s-a stins în mariajul ei. În zilele de demult, ea obișnuia să-l aștepte pe soțul ei, în fiecare seară, cu nerăbdare să se întoarcă acasă de la birou. Dar nu și acum. Ea tot Îi este fidelă, dar și-a pierdut dragostea dintâi.

Ce-și dorește cel mai mult un soț de la soția sa? Este dragostea ei sau munca? Desigur că este dragostea. La fel este și cu Domnul. El Își dorește cel mai mult dragostea inimilor noastre. Când aceasta dispare, toate faptele noastre sunt moarte. Faptele bune devin fapte moarte atunci când nu mai sunt motivate de dragoste.

Aici, și credincioșii s-au răcit în dragostea lor unul față de celălalt. Nu-și mai puteau răbda păcatele unii

¹⁸ Orig. Aprins, arzător, fervent.

¹⁹ orig. *Uscată*.

altora și, prin urmare, nici suferințele în părtășie. Ei și-au pierdut și dragostea pe care o aveau față de frați la început. Mesagerul și-a pierdut dragostea dintâi și, treptat, biserica a devenit ca mesagerul ei. Aceasta nu reprezenta o mică greșală. Era o cădere mare – căci spune Domnul: „*Adu-ți aminte de unde ai căzut*” (v.5). Noi, de obicei, considerăm că un credincios a căzut numai atunci când cade în adulter, fură sau fumează, etc. Când, însă, devenim sensibili la glasul Duhului, cunoaștem că chiar și o mică lipsă a devotamentului nostru față de Domnul și o slabă răcire în dragostea față de alții reprezintă dovezi ale căderii.

De unde a căzut biserica din Efes?

Efesul era un loc, în care, cu vreo 40 de ani înainte, Pavel a întemeiat o biserică. A avut loc o așa renaștere atunci, încât tot orașul a aflat despre asta (*Fapte 19*). Aici exista o biserică unde Pavel a slujit timp de trei ani, predicând ZILNIC cu lacrimi (*Fapte 20:31*). Când, în sfârșit, a părăsit Efesul, i-a chemat pe bătrânii bisericii și i-a avertizat de unele pericole cu care biserica urma să se va confrunte după plecarea sa (*Fapte 20:17-35*).

Patru ani mai târziu, Pavel le-a scris efesenilor o epistolă ce conținea câteva dintre cele mai adânci adevăruri ale noului legământ care se găsesc în întreaga Biblie – pe care le-a putut împărtăși lor, deoarece considera biserica din Efes drept cea mai matură și mai spirituală dintre toate bisericile pe care le întemeiasă. De asemenea, observăm din epistolă că Pavel nu le-a găsit nimic de imputat sau de îndreptat. Aceasta era poziția sus-pusă/înaltă în care se aflau cândva. Epistola lui Pavel poate fi numită Prima Epistolă către Efeseni. Aici, în *Apocalipsa 2*, observăm cea de a Doua Epistolă către Efeseni. Lucrurile sunt diferite acum. Se ridicase o nouă generație în biserică, iar ei nu aveau același devotament sau aceeași spiritualitate ca părinții lor. Aceasta este istoria

tristă a celor mai multe biserici și mișcări în creștinism în decursul acestor douăzeci de secole. Cea de a doua generație are aceeași doctrină, dar nu și aceeași viață ca cea a părinților lor. Astfel, Domnul îi zice bisericii din Efes „*Adu-ți aminte de unde ai căzut.*” Exista o singură soluție pentru această problemă: „*Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale cele dintâi.*” (v.5).

Cuvântul la care ne gândim în mod curent pentru a-l predica necredincioșilor – „**POCĂIȚI-VĂ**” – este cuvântul pe care îl predică Domnul bisericii. „Înainte să le spuneți altora să se întoarcă de la păcat, întoarceți-vă de la propriul vostru păcat, și anume acela de a vă fi părăsit dragostea dintâi.” le spune El. Ei trebuie să se tânguiască pentru că și-au părăsit dragostea dintâi.

„*Fă faptele pe care le făceai la început*” (v.5) le spune Domnul. Dacă faptele lor nu izvorau din dragoste, atunci nu aveau nicio prețuire înaintea Lui. Faptele lor erau asemenea lemnului, fânului și paielor, potrivite numai pentru a fi arse.

Motivația din spatele fiecărei acțiuni este cea care dă valoare faptei. Motivul din spatele răbdării, osteneții și a purității lor este ceea ce îi face pe ei acceptabili sau nu înaintea Domnului. În ziua în care vom sta înaintea Domnului, vom considera întrebarea „*DE CE?*” a fi mult mai importantă decât întrebarea „*CE?*”. De ce am făcut ceea ce am făcut va fi testul prin care Domnul ne va evalua toate faptele noastre. Nu trebuie să uiăm aceasta niciodată.

Ceea ce nu izvorăște din dragoste pentru Domnul este o faptă moartă.

Amintiți-vă că ni s-a poruncit să ne pocăim de faptele cele moarte. *Evrei 6:1* ne spune că pocăința este o

parte din temelie care duce spre desăvârșire în viața noastră.

Dacă mesagerul și biserica nu se pocăiesc, atunci Domnul spune că le va înlătura sfeșnicul din locul lui. Aceasta înseamnă că El nu îi va mai considera ca pe una dintre bisericile Sale de pe pământ. Ei tot vor putea continua cu întâlnirile și conferințele lor, iar numărul lor poate să crească. Însă, în ceea ce Îl privește pe Domnul, ei vor fi morți sau inexistenți, fără ungera Duhului Său și fără harul Lui. Atât de importantă este pierderea dragostei celei dintâi.

Apoi, Domnul îl laudă pe mesager că a urât faptele nicolaiților, pe care și El le ura (v.6).

Nu există nicio referință nicăieri în Scriptură care să ne spună cine erau nicolaiții sau ce făceau ei. Deci, nu putem fi siguri la ce fapte se referă Domnul. Totuși, cuvântul „nicolaiți” înseamnă (în greacă) „cuceritori ai poporului”. Dacă la aceasta se referea Domnul, atunci poate fi o referință la acei care căutau să „stăpânească peste turmă” (1 Petru 5:3) – bătrâni care se comportau ca regii și nu ca slujitorii. Astfel de bătrâni s-au organizat ca o clasă preoțească aparte (precum erau leviții în Vechiul Testament) și conduceau alți credincioși. Domnul a spus că ura faptele nicolaiților.

Astăzi, avem predicatori creștini care folosesc titluri precum „reverend” (un titlu utilizat în Scriptură doar pentru Dumnezeu – *Psalm 111:9 - KJV*²⁰) sau

²⁰ *He sent redemption unto His people: He hath commanded His covenant for ever: holy and reverend is His Name (KJV). A trimis poporului Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci, Numele Lui este sfânt și înfricoșat (Cornilescu). Termenul de „Reverend” care este echivalentul denumirii de „Pastor” în limba română, nu apare decât în KJV, el fiind traducerea grecescului φοβερόν care înseamnă înfricoșător, de temut.*

„păstor” (care este un dar și nu un titlu sau o funcție – *Efesenii 4:11*), etc., pentru a se înălța deasupra celorlalți în biserică.

Totuși, nu doar prin titluri caută predicatorii să conducă pe ceilalți. Sunt mulți care se numesc pe ei doar „frați”, dar care îi domină pe cei ce sunt împreună cu ei credincioși prin puterea personalității lor (dominante), prin puterea financiară și prin darurile lor duhovnicești.

Toate acestea reprezintă nicolaismul față de care Domnului I se face silă.

În India vedem tristul spectacol a unei multitudini de biserici și de organizații creștine conduse de către stăpânii lor occidentali prin puterea banilor. Din cauza datoriilor financiare și a obligațiilor morale care decurg din oportunitatea oferită indienilor de a lucra în țări occidentale, mulți din acești credincioși au ajuns ca niște sclavi pentru „albi”. O astfel de subordonare servilă impusă unui credincios față de altul înseamnă „nicolaism” și este un deznădăjduit în ochii lui Dumnezeu.

Să luăm în vedere o altă formă de nicolaism. Există unii preoți care învață că Maria este o mijlocitoare între Hristos și om. Preoții acționează, la rândul lor, ca mediatori între creștini și Maria!! Dar, această atitudine mediatorească nescripturală poate fi practică la fel de bine de către un pastor, ca și de un preot!

Când un pastor „află voia lui Dumnezeu” pentru cineva din turma lui, în ceea ce privește angajarea, mariajul sau orice altceva, el acționează ca un mijlocitor nicolait. Prin aceste metode, preoții și pastorii câștigă tărie peste turma lor, într-un mod pe care Dumnezeu îl detestă.

A da un sfat duhovnicesc sau o povață este un lucru dumnezeiesc. Dar „a afla voia lui Dumnezeu” pentru

un alt membru al trupului lui Hristos înseamnă a-l jefui pe acesta de legătura sa cu Hristos în calitate de Cap al său.

Sub vechiul legământ, erau profeți care aflau voia lui Dumnezeu pentru popor, pentru că Duhul Sfânt nu fusese dat, pe atunci, fiecăruia individual. Acum, însă, sub noul legământ, lucrurile stau diferit. Toți Îl pot cunoaște pe Dumnezeu în mod personal (*Evrei 8:8-12*). De fapt, Domnul Își dorește cu înflăcărare ca fiecare membru al bisericii Sale (al trupului Său) să aibă o legătură directă cu El în calitate de Cap (*Coloseni 2:18,19*). Nicolaiții, însă, împiedică acest lucru.

Biserica din Efes a rezistat cu succes nicolaismului. Îl urau, și Domnul i-a lăudat pentru că și El îl ura. L-a urât în primul secol și încă îl urăște.

Dar tu? Urăști tu acest rău precum îl urăște și Domnul? Dacă nu, nu ești ca Hristos și nu poți fi un adevărat mesager al Lui. Un nicolait nu poate zidi trupul lui Hristos niciodată.

În final, Duhul Sfânt îndeamnă pe oricine are urechi de auzit, să audă ce spune El, căci mesajul este pentru *TOATE* bisericile (*v.7*). Nu orice credincios este dispus să se supună la ce are Domnul de spus – căci cei mai mulți dintre ei vor fie să acționeze după placul lor, fie să-i asculte pe frați. Recunoscând acest fapt, Duhul Sfânt începe să-i provoace pe oamenii din biserică către o viață biruitoare.

Duhul Sfânt apreciază un grup de credincioși devotați și fideli din mijlocul bisericii, pe care îi numește „biruitori”. Aceștia sunt cei care biruiesc păcatul și viața lumească și care rabdă credincioși pentru Domnul, în ciuda declinului spiritual din jurul lor.

În fiecare localitate, Dumnezeu caută pe cei care rămân devotați standardelor Sale și care vor lupta pentru

aceste standarde cu orice preț. În scrisorile către cele șapte biserici, vedem că Domnul este interesat în primul rând de biruitori. Chiar și astăzi, El caută biruitori în orice loc. Poate că nu-i găsește în fiecare biserică, dar îi caută în fiecare localitate.

Domnul a promis o răsplată pentru cei ce biruiesc. În acest caz, era privilegiul de a mânca din copacul vieții (v.7) – privilegiu pe care Adam l-a ratat. *Copacul vieții este simbolul vieții divine, naturii divine. Cea mai mare răsplată pe care Dumnezeu o poate da unui om este ca acesta să se împărtășească din natura Sa?* Aici, pe pământ, mulți dintre credincioși desconsideră acest aspect. Dar în lumina mult mai limpede a veșniciei, vom descoperi că acesta este cu adevărat cea mai mare răsplată pe care Dumnezeu o poate da vreodată ființei umane.

Biserica suferindă

V.8-11: Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: "Iată ce zice Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel ce a murit și a înviat: "Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: "Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte."

Aici, Domnul Se descrie drept Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel Care a biruit moartea. O biserică ce înfruntă opoziția și persecuția trebuie să-L vadă pe Domnul ca pe

Cel Care se îngrijește de toate evenimentele de la început până la sfârșit și ca Unul Care a biruit cel mai mare dușman al omului – moartea.

Domnul nu are deloc acuzații împotriva acestei biserici.

Era o biserică ce înfrunta necazul, sărăcia și batjocuri.

Necazul este o temă ce se repetă în cartea Apocalipsa – și de remarcat este că el încearcă pe cei mai credincioși dintre copiii lui Dumnezeu, și nu pe cei compromiși. În primul capitol din Apocalipsa, am văzut că Ioan trecea prin necaz. Aici vedem o biserică credincioasă care trece prin același lucru. Biserica împotriva căreia Dumnezeu nu are nicio acuzație este o biserică persecutată. Cei lumești, care compromit biserica, o duc ușor.

Toate acestea au rolul de a ne reaminti că necazul este o parte din voința desăvârșită a lui Dumnezeu pentru copiii Săi devotați. Astfel, când într-o zi noi înșine vom înfrunta un necaz mare, nu trebuie să ne gândim că ceva ciudat s-a abătut asupra noastră. Vom păși pe aceeași cale pe care au călcat de-a lungul veacurilor copiii credincioși ai lui Dumnezeu.

Dumnezeu oferă ce este mai bun copiilor Săi pentru a face față necazului. Așa a fost în primul secol. Așa a fost în decursul celor 20 de secole de istorie a bisericii. Și așa va fi chiar și la sfârșitul timpului.

Cei mai buni copii ai lui Dumnezeu, cei mai credincioși dintre ei, trupele de comando, ale armatei Domnului, vor fi cei care vor fi aici, pe pământ, pentru a sta ca martori pentru El în zilele lui antihrist. Fiecare general își trimite cele mai bune trupe către locul unde se dezlănțuie cel mai tare bătălia. Domnul face același lucru. Va fi un mare privilegiu și onoare a fi printre aceste trupe ale Domnului.

Dumnezeu, desigur, nu va lua pe biruitori la ceruri, într-un timp în care are cel mai mult nevoie de mărturia lor pe pământ. Nu a făcut aceasta niciodată în trecut și nici nu o va face în viitor.

Trupele de elită ale Domnului care stau împotriva lui antihrist în zilele marelui necaz sunt numite în cartea Apocalipsa cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). Ei vor refuza să se închine lui antihrist sau să primească semnul lui pe corpurile lor. Mulți dintre ei, deci, vor trebui să renunțe la viață pentru credința lor (Apocalipsa 13:7,8,15-17). Astfel, ei se vor alătura acelei cete de martiri din toate timpurile, care „nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 13:11).

Nici unul dintre noi nu are din fire curajul de a îndura moartea pentru Domnul. Dar, de vreme ce Dumnezeu ne-a chemat pentru a ne pecetlui mărturia noastră cu sânge, atunci putem rămâne asigurați că El ne va da har aparte pentru aceasta, când astfel de timpuri vor veni. Printr-o asemenea sursă specială de har, fiecare martir creștin a îndurat moartea fără temere în trecut. Și ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei va face și pentru noi – chiar și celor mai slabi și mai fricoși dintre noi. Tot ce trebuie să facem este să Îi spunem că vrem să Îi fim credincioși cu orice preț. Dacă avem bunăvoința, Dumnezeu ne va da tărie.

Sfinții din biserica din Smirna erau săraci. Sărăcia este un alt lucru pe care copiii credincioși ai lui Dumnezeu l-au îndurat în decursul istoriei bisericii.

Mulți sfinți ai Vechiului Testament erau bogați. Dumnezeu a promis bogăție pământească drept răsplată pentru ascultare în timpurile Vechiului Testament, pentru că Israel era chemat spre a poseda un regat pământesc.

Isus, însă, a inaugurat un nou legământ, și a adus regatul cerurilor pe pământ. Acum bogăția, care ni se promite, este cerească, și nu pământească. De aceea, Isus însuși și apostolii au fost cu toții săraci.

Astăzi, sunt mulți care învață că a deveni bogat este un semn de binecuvântare de la Dumnezeu asupra copiilor săi. Această doctrină a fost inițial inventată de predicatori din Occident, prin care își justificau îmbogățirea din dările poporului lui Dumnezeu! Afaceriștii creștini au ascultat-o cu atenție, ca pe o doctrină avantajoasă prin intermediul căreia își puteau justifica lăcomia de avere. La rândul lor, predicatori zgârciți de pretutindeni au considerat-o o doctrină convenabilă.

Sărăcia lui Isus și a apostolilor ar trebui să fie suficientă pentru a arăta că toți astfel de predicatori au fost întru totul înșelați de către propria lor zgârcenie.

Credincioșii din Smirna erau devotați Domnului în mijlocul marilor încercări, și erau săraci. Credincioșii din Laodicea, pe de altă parte, erau întru totul morți, și erau bogați material. Ce demonstrează aceasta? Răspunsul este clar pentru oricine.

„Dumnezeu i-a ales pe săracii acestei lumi pentru a fi bogați în credință... Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii... Dumnezeu a ales cele slabe ale lumii... Dumnezeu a ales lucrurile care nu sunt... pentru ca niciun om să se laude înaintea lui Dumnezeu” (Iacov 2:5; 1Corinteni 1:27-29).

Dumnezeu nu a făcut nicio greșeală în a-Și alege copiii.

Dumnezeu a promis să ne asigure nevoile materiale importante, dacă noi căutăm Împărăția și neprihănirea Lui mai întâi (*Matei 6:33; Filipeni 4:19*).

Am avut mereu parte de noi dovezi în bisericile din India, unde credincioșii care trăiau într-o sărăcie cumplită și care erau puternic îndatorați, au fost binecuvântați din punct de vedere financiar de către Tatăl lor ceresc, atunci când ei Îl cinsteau în viața lor. Aceasta este o minune într-o țară precum India, unde nu există niciun sistem de securitate socială susținută de guvern și unde șomajul este ridicat, iar corupția birocratică de nestăvilit. Observăm că astfel de credincioși nu au ajuns bogați. Dumnezeu le-a împlinit nevoile, dar nu i-a făcut bogați. Am văzut, de asemenea, că atunci când credincioșii au alergat după averi, s-au distrus pe ei înșiși din punct de vedere spiritual. (*1Timotei 6:9,10*).

Ce ar trebui să facă un credincios dacă este deja bogat – ca rezultat al unei averi familiale moștenite sau din alt motiv? Ar trebui să se supună Cuvântului lui Dumnezeu: (i) Să recunoască, mai întâi, că **tot** ce are Îi aparține Domnului (a se studia următoarele pasaje din Scriptură: *1Corinteni 10:26; 1Corinteni 4:7; Luca 14:33, Ioan 17:10*); (ii) Să se supună poruncii Domnului de a-și folosi averea pentru răspândirea evangheliei, căutând – astfel, și pe plan financiar – Împărăția lui Dumnezeu („*Folosește-ți banii pentru a face prieteni pentru veșnicie*” *Luca 16:9*); (iii) Să se supună poruncii lui Dumnezeu de a-și împărți averea cu alți credincioși nevoiași (*1Timotei 6:17-19*).

Dacă urmează acești trei pași, nu va reuși să rămână bogat pentru multă vreme. Dar va deveni un om duhovnicesc, căci Dumnezeu ne răsplătește duhovnicește în funcție de credințioșia față de El în privința lucrurilor materiale (*Luca 16:11*). Mulți sunt săraci duhovnicește, pentru că au fost necredincioși cu „*bogațiile nedrepte*” încredințate de Dumnezeu pentru a-i încerca.

Dumnezeu nu ne-a promis în Noul Testament o bogăție materială. I-a spus, însă, bisericii din Smirna „ești bogată” (v.9). Ei erau bogați în ochii lui Dumnezeu, pentru că fuseseră credincioși în încercările lor, și, astfel, au luat parte la natura divină. Aceasta este adevărata bogăție veșnică, pe care Dumnezeu ne-o dă în noul legământ.

Biserica din Smirna a înfruntat „batjocurile din partea celor care zic că sunt iudei” (v.9).

Batjocura este un alt lucru pe care copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor trebui să-l îndure. Batjocura și opoziția, pe care această biserică le îndura, proveneau de la acei care se considerau poporul lui Dumnezeu – „cei zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a satanei” (v.9).

Acei evrei erau oameni religioși, care studiau Scripturile (*de la Geneză la Maleahi*). Totuși, Domnul i-a numit „o sinagogă a satanei”, pentru că erau fățarnici. De aceea, persecutau ei pe ucenicii adevărați ai lui Isus.

De multe ori, o sinagogă care era înființată de iudei temători de Dumnezeu, a degenerat într-o sinagogă a satanei după o perioadă de timp. În același fel, multe biserici de astăzi care au fost înființate de credincioși temători de Dumnezeu, au degenerat la rândul lor în ochii lui Dumnezeu ca „biserici ale satanei”.

Opoziția pentru adevărații ucenici ai lui Isus astăzi, nu vine de la păgânii religioși (ceea ce ar fi de înțeles), ci tot de la „cei care spun că sunt creștini, dar nu sunt, ci sunt o biserică a satanei”.

Astăzi, dacă am spune că o așa-numită „biserică” creștină ar fi „o biserică a satanei”, mulți ne-ar acuza că suntem necreștinești. Dar ei uită că Isus Însuși l-a muștră pe Petru, zicându-i „Înapoia Mea satano” (*Matei 16:23*),

și tot Isus a numit acest grup de oameni religioși „o sinagogă a satanei”. El ar fi utilizat același limbaj direct astăzi, pentru a muștra „bisericele” care s-au îndepărtat de la chemarea lor.

Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi, „*Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine*” (Ioan 16:2,3).

Ce a zis El despre oamenii dintr-o sinagogă că le vor face ucenicilor Săi a fost făcut în secolele următoare de către oamenii din „biserici”. În Evul Mediu, ucenicii temători de Dumnezeu erau uciși de către inchizitorii „creștini”.

Această ură a ucenicilor lui Isus își va atinge culmea în timpul lui antihrist și a „bisericii mondiale” babiloniene. Trebuie să fim pregătiți să o înfruntăm atunci când va veni. De aceea, nu trebuie să ne fie frică nici nouă în zilele acestea de micile batjocuri și de opoziția pe care le îndurăm de la așa-numiții creștini.

Nu trebuie să ne temem vreodată să fim batjocoriți – căci Isus Însuși a fost calomniat. El a fost numit un lacom, un învățător mincinos, un blasfemiator, un om nebun, un om posedat, un impur²¹ și unul care avea putere satanică (Luca 7:34; Ioan 7:12; Matei 26:65; Marcu 3:21,22; Matei 12:24; Ioan 8:48).

El le-a spus ucenicilor Săi, „*Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robului să fie ca domnul lui. Dacă pe **Stăpânul casei** L-au numit Beelzebul (un nume iudaic pentru satan,*

²¹ Autorul folosește cuvântul „half-breed”, ceea ce înseamnă hibrid.

prințul demonilor), *cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui?*” (Matei 10:24,25).

Petru ne îndeamnă zicând „*să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în aceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării*” (1Petru 2:12).

Promisiunea lui Dumnezeu pentru noi este că „*orice armă făurită împotriva ta va fi putere; și orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine*” (Isaia 54:17). Deci, nu trebuie să ne temem de batjocură. Domnul Însuși ne va izbăvi la timpul potrivit. Până atunci, ne putem permite să păstrăm tăcerea și să ignorăm ceea ce oamenii fără de Dumnezeu spun despre noi.

Apoi, Domnul îi zice bisericii din Smirna să nu se teamă (v.10). „*Nu te teme*” erau cuvinte care ieșeau adesea de pe buzele lui Isus, când era pe pământ. Și aceleași cuvinte le adresează acum unei biserici ce suferă pentru Numele Lui. Poate acestea sunt cuvintele Domnului pe care fiecare dintre noi avem nevoie să le auzim cel mai mult în zilele noastre.

Există un spirit de frică peste tot în lume astăzi și îi cuprinde pe oameni din ce în ce mai puternic. Isus ne-a avertizat că așa va fi în zilele din urmă (Luca 21:26). Dar El le-a zis ucenicilor, de asemenea, să nu fie afectați de acest duh de teamă. Cel mai trist este că majoritatea credincioșilor nu este eliberată de acest duh. Mulți credincioși sunt robiți de frica a ceea ce se va întâmpla în viitor, de teama de oameni, de frica de boală, de frica de moarte și de multe alte tipuri de frică.

Frica este una dintre cele mai puternice arme ale Satanei, cu care înrobește mulți credincioși. Acest duh de frică este ceea ce-i împiedică pe mulți dintre credincioși să-L mărturisească cu îndrăzneală pe Domnul la serviciile bisericii și să fie martori curajoși pentru Domnul la locurile lor de muncă. Mulți credincioși confundă timiditatea cu umilința și, astfel, Satan îi înșală.

Tot frica l-a împiedicat pe Petru de la a-L mărturisi cu îndrăzneală pe Domnul către servitoarea care l-a chestionat în palatul marelui preot. Dar când Petru a fost botezat în Duhul Sfânt la Cincizecime, acea frică a fost îndepărtată. Putea de atunci să-L mărturisească pe Domnul cu îndrăzneală oricui.

Mai târziu, când el și ceilalți apostoli au fost tentați să se teamă din nou, s-au rugat și au fost umpluți de Duhul Sfânt iarăși, iar duhul fricii a fost îndepărtat încă o dată de la ei (*Fapte 4:31*).

Aceasta este soluția: trebuie să fim umpluți de Duhul Sfânt iar și iar.

Dumnezeu nu te vrea să fii subjugat duhului fricii care te împiedică să-ți deschizi gura și să fii un martor al lui Hristos printre prietenii și rudele tale, sau la locul tău de muncă. El vrea să te umple cu Duhul Său cel Sfânt și să te facă îndrăzneț. Tot ce trebuie să faci este să recunoști că ești un laș și să-I ceri lui Dumnezeu să te umple cu Duhul Său pentru ca tu să poți fi martorul Lui curajos. Cei ce flămânez și însetează vor fi săturați.

În zilele ce urmează vom fi tentați mult mai mult să ne temem. Să folosim, deci, toate oportunitățile, pe care le avem acum, pentru a birui teama de orice fel.

Dumnezeu nu-Și protejează întotdeauna copiii credincioși de suferință. El știe că suferința este necesară pentru creșterea noastră spirituală. De aceea, biserica din

Smirna nu a fost scutită de suferință. Domnul, însă, i-a încurajat zicând: „*nu vă temeți nicidecum de ce aveți să suferiți*” (v.10).

Domnul i-a avertizat că Satana urmărea să arunce în temniță pe câțiva dintre ei. Dumnezeu i-a dat puterea lui Satan să arunce credincioși în temniță pe nedrept. Noi, însă, trebuie să ne amintim că Satan nu poate să ne facă nimic fără a dobândi permisiunea lui Dumnezeu mai întâi. Și chiar dacă am fi aruncați în temniță, aceasta va fi doar spre a ne încerca (v.10). Dumnezeu Se folosește chiar de întemnițare pentru a-Și îndeplini scopurile.

Pavel a spus, „*împrejurările (din temniță) în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei*” (Filipeni 1:12-14). Dumnezeu S-a folosit de întemnițarea lui Pavel pentru a împlini un număr de scopuri: (i) pentru a-l sfinți pe Pavel; (ii) pentru a converti câțiva dintre paznicii lui Pavel din înșchisoare; (iii) pentru a-i oferi lui Pavel oportunitatea de a-și scrie epistolele; și (iv) pentru a încuraja mulți alți credincioși să predice fără teamă.

Cu adevărat, Dumnezeu nostru controlează evenimentele mai presus de Satan, în așa fel încât totul (inclusiv întemnițarea) lucrează doar pentru îndeplinirea scopurilor divine (Romani 8:28; Psalm 76:10).

Tipul pe care îl petrecem în închisoare este determinat, de asemenea, de către Domnul. „*Veți avea un necaz de zece zile*”, le spune Domnul (v.10). Tatăl nostru cel ceresc este Cel Care decide perioada în care copiii Săi trebuie să treacă prin necaz.

Chiar și în zilele marelui necaz, Isus a spus că „*din pricina celor aleși, acele zile vor fi scurtate*” (Matei 24:22). „*Dumnezeu Și-a amintit de Noe*” când potopul era pe pământ (Geneza 8:1). Și El nu-Și va uita

aleșii când vor fi cuprinși de marele necaz pe pământ. „Nu te voi uita. Te-am săpat pe palmele mâinilor Mele” este Cuvântul Său către noi. (Isaia 49:15,16).

Este o mare mângâiere pentru noi să știm aceasta. Va trebui să ne-o amintim în zilele ce vor veni, când vom suferi pentru Domnul. El nu va permite vreodată să fim încercați peste măsura noastră. El ține mâna pe butonul de comandă a suferințelor noastre și va micșora nivelul acestora la timpul potrivit.

„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” este îndemnul Domnului (v.10). Ar trebui să fim dispuși chiar să murim dacă este necesar pentru a putea rămâne credincioși Domnului. Nu urmați credincioșilor care își compromit mărturia doar de dragul unui mic beneficiu pământesc – cinste, promovare sau bani, etc. Cum vor putea sta drept acești credincioși înaintea Domnului în ziua în care nu se va mai putea cumpăra nici măcar hrana necesară fără semnul antihristului (Apocalipsa 13:16,17)? Cu siguranță acești „credincioși” vor accepta semnul lui antihrist pentru a supraviețui.

Amintiți-vă de cununa vieții care este o răsplată mult mai mare decât orice cinste lumească și chiar decât viața fizică însăși.

Din nou, Domnul recunoaște că nu toți au urechi să audă un astfel de mesaj. Și astfel, El îi cheamă pe cei ce au urechi de auzit, să audă.

Biruatorii nu vor fi vătămați de moartea a doua (v.11).

Cea de a doua moarte este moartea veșnică – îndepărtarea de la prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna, și aruncarea într-un lac de foc. Este semnificativ că promisiunea de a scăpa de moartea a doua este făcută biruatorilor. De aceea, este așa de important să

biruiești păcatul – căci moartea este rezultatul final al păcatului (după cum arată clar *Iacov 1:15*).

Mesajul fundamental al Duhului prin Noul Testament este că noi trebuie să biruim păcatul în orice formă.

Biserica cea lumească

V.12-17: Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: "Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tășuri: "Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: "Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește."

Domnul se descrie pe Sine aici ca Cel Care are sabia ascuțită cu două tășuri a Duhului – Cuvântul cel viu și puternic a lui Dumnezeu (*v.12; Efeseni 6:17*). Aceasta este sabia cu care El l-a biruit pe Satan în deșert, când a

fost pe pământ. Această sabie încă iese din gura lui și astăzi. Și aceasta este arma de care avem nevoie în lupta noastră cu Satana.

Pergamul era un oraș atât de rău, încât Domnul spune că Satana avea centrul de comandă pământesc acolo. Aceasta se menționează de două ori în *versetul 13*. Și chiar în mijlocul acestui oraș Și-a așezat Domnul biserica Sa.

Domnul le spune, „Știi unde locuiești”. El știe exact unde locuim noi și în ce circumstanțe trăim. Și ne poate păstra curați și triumfători, chiar dacă Satana are tronul său lumesc exact acolo unde trăim noi. Cu sabia Duhului putem și noi birui.

Niciun sfeșnic nu se plânge că împrejurările îi sunt prea întunecoase pentru ca să poată străluci în ele. Strălucirea unui sfeșnic nu are nimic de a face cu mediul său înconjurător. Lumina sa depinde doar de cantitatea de ulei pe care îl conține.

La fel este și cu fiecare biserică locală. Împrejurările pot fi rele. Satana poate avea tronul său în acel oraș. Dar dacă biserica este umplută cu uleiul Duhului Sfânt, lumina va străluci cu putere. De fapt, cu cât împrejurările sunt mai întunecoase, cu atât orice lumină va fi văzută mai strălucitoare în astfel de împrejurări! Stelele se văd noaptea – nu în timpul zilei.

Domnul laudă această biserică pentru că I-a ținut Numele Lui și nu a negat credința în timpuri de persecuție. În mod special, îl amintește pe Antipa, care a fost un martor credincios renunțând la viață pentru credința sa.

Antipa a fost unul care a stat ferm de partea adevărului lui Dumnezeu, chiar dacă asta a însemnat să rămână stea singur. Era un om al convigerii și nu unul care căuta să placă oamenilor. Acei care Îl cunosc pe

Dumnezeu, nu trebuie să se uite în jur să vadă cât de mulți cred ceea ce ei cred. Ei sunt dispuși să rămână singuri pentru Domnul și, dacă este necesar, să stea chiar împotriva tuturor din întreaga lume. Antipa era un astfel de om. Și ca rezultat, a fost ucis.

Dacă era unul care vroia să placă oamenilor, putea să fi scăpat de moarte. El a fost ucis pentru că a luptat fără de compromisuri pentru adevărul revelat al lui Dumnezeu. Oamenii poate îl numeau îngust la minte, încăpățânat, unul cu care greu te înțelege și nebun. Dar aceasta nu făcea vreo diferență pentru el. El rămânea credincios Domnului său, luptând împotriva oricărui păcat, a celor lumești, a compromisului, a nesupunerii față de Cuvântul lui Dumnezeu și împotriva diavolului. Aici vedem un om care era o amenințare pentru împărăția lui satan.

Poate chiar din cauză că Antipa era în Pergam l-a făcut pe Satana să-și pună tronul său acolo. Ce fel de om a fost Antipa, de vreme ce Satana se îngrozea de el!

Dumnezeu are nevoie de oameni ca Antipa în fiecare parte a lumii astăzi. Vine o vreme când va trebui să plătim un preț pentru credința noastră. Tot creștinismul babilonian din jurul nostru va accepta compromisuri și se va închina lui antihrist. Vom rămâne noi fermi în acea zi precum a făcut Antipa? Sau vom îngenunchea în fața lui Satan pentru a ne păstra viața? Suntem convinși că se merită să ne pierdem viața pentru adevărul lui Dumnezeu?

Astăzi, Dumnezeu ne încearcă prin mici încercări. Numai dacă suntem credincioși în aceste mici încercări, vom putea fi credincioși în încercările mai mari care vor veni în viitor. Satana ar trebui să te considere o așa amenințare pentru împărăția lui încât să-și mute tronul în orașul în care locuiești.

Lucrul trist este că biserica din Pergam a slăbit duhovnicește, după ce Antipa a murit. Antipa era probabil mesagerul bisericii, atunci când trăia. Când a murit, cineva i-a preluat locul și biserica a început să cadă. Aceasta este istoria tristă a multor biserici.

Când Pavel părăsea Efesul, le-a spus bătrânilor că știe că după plecarea sa, biserica de acolo va face compromisuri și va cădea (*Fapte 20:28-31*). Atâta timp cât Pavel a fost acolo, el a luptat împotriva celor lumești și a păcatului și a ținut duhul lui antihrist la distanță. Dar, după ce Pavel a plecat, nu mai exista un altul destul de puternic pentru a face asta. Și, astfel, lupii au intrat în turmă și au devorat oile nestingheriți, în timp ce bătrânii stăteau retrași și priveau!

Satana și-a schimbat tactica la Pergam, după ce Antipa a murit. Faptul că tronul Satanei este într-un loc, nu înseamnă neapărat că el va ataca mereu biserica prin persecuție.

El este descris în Scripturi, nu doar ca un leu ce rage (*1 Petru 5:8*), dar și ca un șarpe viclean care se transformă într-un înger de lumină (*Apocalipsa 12:9; 2Corinteni 11:14*). El a descoperit în decursul veacurilor, că își împlinește scopurile sale mult mai bine corupând biserica cu cele lumești pe dinăuntru, decât prin persecutarea acesteia pe dinafară.

Aceasta este ceea ce a făcut într-un final la Pergam prin „balaamism” – și așa a reușit, acolo unde nu reușise prin persecuție!

Domnul îi zice bisericii de aici, „*tu ai acolo niște oameni care țin de înnvățătura lui Balaam*” (*v.14*). Balaam a fost un om²² angajat de împăratul Balac pentru

²²Balaam era un vrăjitor care se ocupa cu invocarea spiritelor

a-i blestema pe israeliți. El a fost primul dintre „predicatorii angajați” despre care citim în Biblie.

Creștinătatea este plină astăzi de astfel de ticăloși, pentru care predicarea este un mijloc de dobândire a unui trai. Dumnezeu este împotriva unor astfel de lichele, care pretind să fie păstori ai turmei lui Dumnezeu, dar care sunt interesați doar în a jecmăni oile.

Balaam nu s-a dus prima dată când Balac l-a chemat, deoarece Dumnezeu Însuși i-a zis să nu se ducă. Când, însă, Balac a oferit o plată mai mare și o cinste mai mare, atunci Balaam „a căutat voia lui Dumnezeu din nou” – la fel cum fac mulți astăzi, în circumstanțe asemănătoare!! Dumnezeu i-a permis lui Balaam să meargă după bani și să se autodistrugă prin aceștia. Și astăzi Dumnezeu permite multor predicatori creștini să urmeze pașii lui Balaam și în final să ajungă la sfârșitul pe care l-a avut Balaam.

Când Balaam a văzut că nu putea blestema pe Israel, i-a sugerat lui Balac ca israeliții să fie ispitiți spre imoralitate sexuală și idolatrie (*Numeri 24;25*). Astfel, Balaam a reușit să abată poporul de la voia lui Dumnezeu, ceea ce a atras pedeapsa lui Dumnezeu peste evrei.

La fel, Satan a reușit și în Pergam. El știa că nu poate birui biserica, până când biserica nu devenea lumească în vreun fel. A corupt, deci, biserica dinlăuntrul ei. Astfel, biserica a devenit ineficientă în mărturia ei pentru Domnul și, de asemeni, în lupta ei împotriva Satanei.

„Dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor²³”, a fost motto-ul Satanei în relația cu biserica. Și astfel, a reușit să

²³ Autorul folosește o expresie engleză bine-cunoscută: „If you can't beat them, join them.”

distrugă mărturia a multor biserici în decursul acestor douăzeci de secole.

Idolatria și imoralitatea sunt două păcate pe care Dumnezeu le condamnă cel mai mult în tot Vechiul Testament. Și acestea sunt cele două păcate pe care le condamnă și astăzi. Conform standardelor noului legământ, a fi lacom, sau a venera banii, profesia, o persoană, sau orice alt lucru lumesc, este idolatrie. Iar a pofti după o femeie doar cu ochii este imoralitate. A-ți compara soția, în mod defavorabil, cu soția altcuiva, din orice punct de vedere, înseamnă „*să invidiezi soția vecinului tău*”. Și aceasta este imoralitate.

Când aceste standarde nou-testamentare nu sunt predicate complet într-o biserică, vor triumfa idolatria ascunsă și imoralitatea printre membrii ei, iar biserica va deveni curând ca cea din Pergam.

Când lumescul a pus stăpânire pe biserica din Pergam, lucrul cel mai trist este că mesagerul bisericii doar a privit la cum se întâmplă și nu a făcut nimic pentru aceasta. Mulți bătrâni sunt la fel de fără vlagă astăzi împotriva lumescului, care a pătruns ca un potop în biserica lor.

Nu mesagerul Pergamului însuși a căzut pradă doctrinei lui Balaam. Erau numai „câțiva” în Pergam, care i-au căzut pradă. Mesagerul era, însă, vinovat pentru că nu a muștrat lumescul care intrase în biserică. Aici a eșuat.

Motivul eșecului său trebuie să fi fost că nu a judecat aspru lumescul în gândurile *proprie*. Putem avea autoritate în biserică numai peste acele lururi pe care le-am răstignit *în trupul nostru*. Numai când tratăm păcatul și lumescul cu superficialitate în viața noastră, devenim totodată toleranți cu ele în viața altora din biserică. Ceea ce pare ca o atitudine „plină de milă” din

partea unui bătrân față de o persoană lumească din biserica sa, este de fapt dictat de faptul că în inima bătrânului însuși există un lumesc nejudecat.

Mesagerul din Pergam era așa de liniștit în ceea ce privește învățăturile lumesti, încât a permis învățăturii nicolaiților să înflorească în biserica sa (v.15). Preoția ca meserie profitabilă era învățată ca o doctrină de către câțiva din biserica din Pergam! Iar mesagerul nu avea nimic împotriva. Acesta este un alt lucru pe care Domnul îl are împotriva lui.

Domnul îl avertizează atât pe el, cât și biserica să se pocăiască. Dacă nu o fac, El spune că îi va judeca cu sabia gurii Lui (v.16). Prin Cuvântul Său ne judecă Domnul. Isus a zis că, în final, toți vom fi judecați prin cuvântul pe care ni l-a spus (Ioan 12:48). Vietile noastre vor fi comparate cu cuvintele lui Dumnezeu, pe care le-am auzit, și prin ele vom fi judecați.

Biruatorului i se promite răsplata manei ascunse și o piatră albă, cu un nou nume înscris pe ea (v.17).

În Vechiul Testament, lui Moise i s-a spus să ascundă în chivot, în cel mai sfânt loc din tabernacul, niște mană care căzuse din cer (Exod 16:33,34). În timp ce mana ținută de către israeliți în corturile lor se strica în 24 de ore (Exod 16:19,20), „mana ascunsă” în chivot a rămas proaspătă în decursul celor 40 de ani, timp în care israeliții au rătăcit prin pustie. Astfel este puterea prezenței lui Dumnezeu în locul cel mai sfânt ca să ne țină proaspeți, dacă trăim întotdeauna acolo, înaintea feței Lui.

În locul preasfânt se poate intra doar prin perdeaua dinăuntru a trupului (Evrei 10:20). Dacă vom merge pe această cale nouă și plină de viață, putem primi mana ascunsă pe care Dumnezeu o dă – revelarea

Cuvântului Său și tovarășia cu El. Și, astfel, viețile noastre vor purta întotdeauna mireasma proșpețimii Domnului.

Piatra prețioasă ascunsă cu numele biruitorului inscripționat pe ea (v.17) vorbește despre o relație intimă cu Domnul, precum o mireasă are cu mirele ei. Aceasta este echivalentul spiritual al inelului de logodnă (cu o piatră prețioasă scumpă și cu numele gravat pe el), pe care oamenii lumești îl oferă logodnicilor lor.

Mirele cheamă mireasa pe un nume intim pe care nimeni altcineva nu îl cunoaște (v.17). Intimitatea cu Domnul ca Mire este o răsplată promisă oricui biruiește.

Credinciosul de rând are o relație uscată și plictisitoare cu Hristos, pentru că nu este radical în ura contra păcatului și a lumescului. Adevăratul biruitor, însă, intră într-o relație spirituală extatică cu Domnul său, așa cum are o mireasă cu mirele ei, de care este profund îndrăgostită. Acesta este tipul de relație descrisă în „Cântarea lui Solomon” – și numai un biruitor poate să o înțeleagă deplin și să experimenteze realitatea acesteia.

Biserica adulteră

V.18-29: Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: "Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: "Știi faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc

bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că "Eu sunt Cel ce cercetez rinichii și inima"; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut "adâncimile Satanei", cum le numesc ei, vă zic: "Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul."

Domnul spune aici, că are ochii ca para focului (v.18). El cercetează gândurile ascunse și intențiile inimii – și de aceea El nu judecă așa cum o fac oamenii, care nu privesc decât la înfățișarea exterioară. Picioarele Lui sunt ca arama aprinsă – ceea ce înseamnă că El crede în judecata aspră a păcatului. Dacă este vreun mesaj care să vină la noi de pe crucea de pe Golgota, acesta este: *Dumnezeu urăște păcatul și îl va judeca aspru oriunde va fi găsit.*

Domnul cunoștea faptele, dragostea, credința și răbdarea mesagerului bisericii din Tiatira. Dar El observă că, deși cantitatea acestor fapte creștea considerabil (v.19), calitatea lor scădea. Compromisul și lumescul pătrunseseră în biserică.

Compromisul pătrunsese, în principal, pentru că mesagerul permisesse unei femei (simbolic numită

„Izabela”) să influențeze biserica, într-un mod rău și lumesc (*v.20*). Ea pretindea că era o proorociță, iar mesagerul bisericii fusese înșelat.

Chiar dacă Hristos a dat *profeți* bisericii, nu a dat nicio *proorociță* (*vezi Efeseni 4:11,12*). Femeile pot fi unse de Duhul Sfânt spre a profeti la întrunirile bisericii (*Fapte 2:17; 1Corinteni 11:5*). Fiicele lui Filip sunt exemple ale celor care au făcut așa (*Fapte 21:9 - KJV*).

Bărbații și femeile pot profeti – adică, să împartă Cuvântul lui Dumnezeu spre încurajarea și instruirea bisericii (*1Corinteni 14:3*). Toți credincioșii sunt încurajați să caute acest dar (*1Corinteni 14:1; Fapte 2:18*). Există, totuși, o diferență între cel ce profetește și un *profet*. Domnul nu a numit vreodată, sub noul legământ, o femeie pentru a fi *profetesă* – motivul fiind acela că Dumnezeu nu a intenționat vreodată ca o femeie să aibă autoritate peste bărbați.

Au existat profetese sub vechiul legământ. Citim despre cinci dintre ele în Biblie, Anna fiind ultima (*Luca 2:36*). Ele, toate, au vorbit cuvântul Domnului cu autoritate. Debora este un exemplu de astfel de profetesă (*Judecători 4*). sub noul legământ, însă, autoritatea din biserică, întotdeauna, este investită de Domnul bărbaților.

Pavel ne oferă două motive pentru care Dumnezeu nu permite unei femei să exercite vreo autoritate asupra bărbaților în biserică: (i) ea a fost creată după bărbat – pentru a-i fi ajutor lui; (ii) ea a fost înșelată de Satan întâi (*1 Timotei 2:12-14*).

O femeie este mai ușor înșelată de către diavol decât bărbatul. Acesta este un motiv pentru care Hristos nu a pus nicio femeie-învățător în biserică.

Izabela, însă, s-a numit pe sine profetesă. Iar mesagerul bisericii din Tiatira a fost așa de slab și lipsit de verticalitate încât nu a putut să o reducă la tăcere.

Într-o casă, dacă bărbatul, care ar trebui să fie capul familiei, este slab și efeminat, soția sa va lua conducerea casei. La fel se va întâmpla și într-o biserică. Când femeile puternice văd că bătrânii unei biserici sunt slabi, vor începe să se afirme în biserică.

Cuvântul lui Dumnezeu me îndeamnă să „*ne comportăm ca BĂRBAȚI*” (1Corinteni 16:13). Există o mare nevoie pentru acest îndemn, căci mulți bătrâni, astăzi, au la fel de multă coloană vertebrală ca o meduză, când este vorba la a le reduce la tăcere pe femeile puternice! Ei sunt ca regele Ahab, căruia îi era teamă de soția sa Izabela, în așa fel, încât, i-a permis să facă ce vroia în regatul său – chiar și până la a omorî oameni nevinovați și temători de Dumnezeu (1Regi 21). Ahab era căpetenia lui Israel numai cu numele. Izabela era cea care conducea de fapt regatul. Mulți bătrâni ai bisericii funcționează exact ca Ahab!

Ilie, însă, era un om al lui Dumnezeu fără teamă, care a stat împotriva profeților mincinoși ai Izabelei și i-a ucis pe toți până la ultimul (1Regi 18:40). De aceea Izabela îl ura pe Ilie. Dar se și temea de el. Existau pe atunci 7.000 de oameni în Israel care nu se închinau idolilor Izabelei. Însuși Dumnezeu a spus aceasta (1Regi 19:18). Dar Izabela nu se temea de niciunul dintre ei. Se temea doar de Ilie. Ea știa că cei 7000 se temeau, totuși, de ea, chiar dacă nu se închinau idolilor ei.

O Izabela de astăzi, nu se teme de 99,9% dintre credincioși, pentru că știe că acei credincioși nu o pot opri, chiar dacă nu sunt de acord cu ea. Izabelele se tem doar de Ilie. Iar oameni ca Ilie sunt rari, astăzi, în creștinătate.

Izabelele de astăzi îi urăsc pe bătrânii de tipul lui Ilie și îi iubesc pe cei ca Ahab. Fiecare bătrân din orice biserică fie îi urmează lui Ilie, fie lui Ahab, în această chestiune.

Soția presbiterului

Cuvântul grecesc tradus ca „*femeie*”, aici se poate traduce și ca „*soție*”. Asta înseamnă că Izabela era soția mesagerului bisericii. Aceasta, cu siguranță, a făcut situația mult mai dificilă pentru mesager.

Dacă mesagerul ar fi fost un adevărat ucenic al Domnului și ar fi învățat „*să-și urască*” soția (după cum le-a spus Isus ucenicilor Săi – *Luca 14:26*), nu ar fi existat vreo problemă. Dar, cu siguranță, el și-a iubit nevasta mai mult decât Îl iubea pe Domnul sau biserica. Și de aceea, nu vroia să o jignească. Și astfel, a lăsat-o să meargă pe calea ei. Așa a fost coruptă biserica din Tiatira. Și tot astfel sunt corupte, astăzi, multe dintre biserici.

De multe ori, o biserică a fost ruinată de o Izabelă, care este adesea soția unuia dintre bătrânii slabi și efeminați. O astfel de femeie poate căuta să iasă în evidență la adunările bisericii, prin frecvente vorbiri în limbi, sau prin interpretarea propriilor „limbi”, ori prin rugăciuni îndelungi, sau prin alte modalități crude și nebiblice. Ea ar putea să încerce, de asemeni, să schimbe deciziile bătrânilor, influențându-și soțul acasă.

Există și unii presbiteri nesăbuiți, care, după ce au discutat problemele bisericii la întâlnirea bătrânilor, merg acasă și le discută cu soțiile lor. Fiind, apoi, spălați pe creier de soțiile lor acasă, acești bărbați efeminați își exprimă schimbarea părerilor lor la următoarea întrunire a presbiterilor!! Iar deciziile luate la prima întrunire sunt

schimbate!! Aceasta este puterea unei ascunse Izabela spre influențarea bisericii!

În alte cazuri, Izabela poate fi o femeie, care a dobândit o influență asupra unul dintre presbiteri într-un mod emoțional. Există unele soții de presbiteri care au astfel de personalități puternice și o așa putere emoțională încât ceilalți bărbați din biserică (incluzând presbiterii) se tem să nu-i facă pe plac în vreun fel. În unele cazuri, însuși soțul ei este înfricoșat de ea.

Ar fi imposibil de clădit trupul lui Hristos oriunde, dacă presbiterii bisericii de acolo permit unei femei să aibă putere peste ei în vreun fel.

Femeia unui presbiter trebuie să fie un model ca cineva cu „*un duh smerit și tăcut*”, luând seama foarte atent să se ascundă mereu. Ea nu trebuie să fie un asistent al Pastorului, sau un conducător de cor, sau un asistent de administrator (cum sunt multe femei), ci un *ascuns* ajutor soțului ei, și nu ca cineva care caută să conducă biserica din spatele scenei. Lăudat să fie Dumnezeu că există și astfel de soții, care sunt adevărate ajutoare soților lor presbiteri, pentru că își recunosc limitările ca femei. Binecuvântat este presbiterul care are o astfel de soție.

Toți presbiterii trebuie să acorde o atenție aparte oricărei femei care caută să iasă în evidență în biserică în vreun fel. Aproape cu siguranță are duhul unei Izabele. Dacă i se lasă mână liberă, cu siguranță va deveni agentul diavolului de a distruge biserica încet dar sigur.

„*Adulterul*” despre care se vorbește aici (v.20) este, desigur, spiritual – pentru că un Dumnezeu drept nu poate pedepsi copiii inocenți născuți din adulter fizic. Adulterul spiritual este mult mai periculos decât cel fizic, pentru că este mai puțin recunoscut. Prostituația religioasă rezultă din învățătura unui har mincinos, care îi duce pe

credincioși la o atitudine lejeră în fața păcatului. Neascultarea de Dumnezeu în lucruri mici și mica necredință sunt minimizezate ca importanță. O astfel de învățatură zidește Babilonul, biserica prostituată. Aceasta denunță Domnul aici.

Este timpul pentru pocăință

Domnul i-a dat Izabelei timp pentru a se pocăi (v.24). Chiar Izabelelor li se oferă timp de pocăință. Așa este mila lui Dumnezeu.

Dumnezeu, a pus, totuși, și o limită de timp pentru pocăința ei. Dacă nu se va fi pocăit până atunci, va fi judecată. Nu doar Izabela, dar și cei care au comis adulter dimpreună cu ea; și copiii ei (v.22,23) vor fi, de asemeni, omorâți. Răbdarea lui Dumnezeu cu păcătoșii și fățarnicii nu este fără sfârșit.

Partenerii Izabelei la adulterul spiritual erau acei care au propagat această învățatură falsă împreună cu ea. „Copiii” ei erau hibridi pe jumătate convertiți, produsul acestei false învățături a harului mincinos, care își imaginau că s-au convertit fără să aibă nevoie de pocăință, mai întâi, și că de vreme ce sunt „convertiți” pot fi toleranți față de pofta cărnii.

Oamenii care trăiesc în păcat în lume, nu sunt așa de repede judecați de Dumnezeu. Dar cei care vin în biserică și tratează ușor păcatul sunt judecați mult mai aspru și mai repede.

Judecata lui Anania și a Safirei de către Dumnezeu și a celor care au păcătuit în Corint (1Corinteni 11:29,30) sunt exemple ale asprimii lui Dumnezeu față de cei ce desconsideră Numele lui Hristos.

Domnul continuă spunând că va da fiecăruia după faptele lui (v.23). Scopul este de a contracara învățatura

harului mincinos în Tiatira, care învăța că „*faptele noastre nu contează dacă doar credem*”. Faptele noastre contează.

Cuvântul lui Dumnezeu spune „*Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup*” (2Corinteni 5:10). „*Dacă trăiți după îndemnurile ei (ale cărnii), veți muri.*” (Romani 8:13).

Domnul a spus că va trimite asupra păcătoșilor din Tiatira un „*necaz mare*” (v.22).

Sunt două tipuri de necazuri despre care se vorbește în Noul Testament, și citim despre amândouă în cartea *Apocalipsa*: (i) unul care vine de la oameni în forma persecuției împotriva ucenicilor lui Isus – (cele mai multe referințe din Noul Testament se fac la acest tip de necaz); (ii) unul care vine de la Dumnezeu în forma judecății „*peste orice suflet omenesc care face răul*” (Romani 2:9, *Apocalipsa 2:22* sunt singurele referințe la acest tip de necaz).

Dumnezeu a amenințat să-i arunce pe păcătoșii nepocăiți din Tiatira într-un *mare* necaz. Dar aici nu s-ar putea referi la *marele* necaz care urmează să vină în zilele lui antihrist – pentru că aceasta va fi în viitor, în timp ce păcătoșii din Tiatira au murit deja. Deci Domnul trebuie să se fi referit la judecata pe care Dumnezeu o aduce asupra păcătoșilor și a fățarnicilor.

Existau, însă, unii în Tiatira, care nu erau de acord cu Izabela și nici nu îi urmau învățăturile. Către aceștia, Domnul le zice că nu va pune nicio povară asupra lor (v.24). Ei s-au ferit de „*adâncimile Satanei*”, pentru că ungerea dinlăuntrul lor le-a spus că ceva nu este în regulă cu acest har fals predicat de Izabela; iar ei au ascultat ungerea (1 Ioan 2:27).

De remarcat că Domnul numește învățătura harului mincinos „*adâncimile satanei*”. Harul mincinos este una dintre capodoperele diavolului, cu care înșală majoritatea creștinătății. Deci este îndreptățit să fie numit unul dintre „adevărurile cele mai adânci ale Satanei”!!

Doctrina este ca o sămânță. Dovada calității unei sămânțe se vede în fructele produse. Mulți creștini analizează diferite tipuri de semințe (doctrine) sub microscopul lor teologic și le declară pe unele rele și pe altele bune. Dar nu așa se află calitatea unei semințe. Este mai bine să sădești sămânța și să observi ce tip de fruct produce.

Orice doctrină a „*harului*” care îndepărtează frica de a păcătui este cu siguranță o învățătură falsă. Dacă o doctrină îți înlesnește calea spre a păcătui mai ușor și să ceri iertare mai cu anevoie, fără tristețea adâncă și ura vehementă față de păcat care aduce adevărata pocăință, atunci poți fi sigur că acea doctrină este unul dintre „cele mai adânci adevăruri ale Satanei”!

Există mulți credincioși astăzi, care exprimă fraze impresionante precum „adevăruri ale sfârșitului veacurilor” și „adevăruri ale Împărăției”, etc., Testul prin care putem evalua așa-zisul „adevăr” este testul pe care Isus Și l-a dat Sieși: „*Adevărul vă va face liberi...de păcat*” (Ioan 8:32-36). Un „adevăr” care nu te slobozește de păcat în viața ta de zi cu zi, nu este un adevăr al lui Dumnezeu, oricât de scriptural ar părea pentru tine. Este o doctrină falsă.

O indicație că ai înțeles adevărul lui Dumnezeu corect ar fi să experimentezi cât mai multă libertate față de orice tip de legătură din viața ta. Duhul Sfânt este Duhul adevărului și „*unde este Duhul Domnului, acolo este libertate*” (2Corinteni 3:17).

Apoi, Domnul încurajează restul de oameni din Tiatira să țină tare de ceea ce au – adică, de „adevăratul har al lui Dumnezeu” (1Petru 5:12). Avem nevoie să ne ținem strâns de acesta, pentru că Satan vrea să ni-l înșface. Ni se poruncește să ne ținem strâns de el până vine Isus (v.25).

Biruiorul este descris de Domnul aici ca unul care își ține faptele până la sfârșit (v.26)²⁴. Faptele lui Isus sunt victoriile Lui asupra ispitei, în zilele vieții Sale pământești. Biruiorul este cel care înfrânge ispita, așa cum și Isus a înfrânt-o, și care rabdă pe calea sa până la final.

Domnul îi promite biruiorului o răsplată de autoritate peste națiuni în viitor (v.26), ceea ce nu înseamnă dominarea celorlalți, cum înțelegem noi astăzi autoritatea. Expresia „*le va cârmui*” (v.27), înseamnă de fapt „*le va paște*” (cuvântul *cârmuire* de aici, vine de la termenul grecesc care înseamnă *a paște*).

Acesta este tipul de autoritate pe care biruiorul o exercită în casa sa și în biserică acum, și pe care o va exercita într-o zi peste națiunile lumii. Acei care domină peste alții astăzi, fie într-o familie, fie într-o biserică, exercită, de fapt, o formă satanică de autoritate, și nu vor fi potriviți pentru a paște națiunile. Toți dintre noi care avem autoritate – părinți, mame și presbiteri – suntem încercați de Domnul acum.

Domnul folosește mai apoi expresia „*cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu*” (v.27). Tatăl I-a dat lui Isus autoritate, în primul rând, pentru a da viață veșnică tuturor celor care au fost aleși de El (Ioan 17:2). Acesta este scopul pentru care Domnul dă mesagerilor Săi autoritatea în biserică – pentru a-i conduce pe ceilalți să

²⁴ Traducerea Cornilescu: *celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele.*

apuce viața veșnică (1Timotei 6:12). Orice prezbiter care își exercită autoritatea în oricare alt fel, se folosește greșit de autoritatea sa.

Cei care resping această autoritate a Domnului peste viețile lor, vor fi judecați într-o zi cu un toiag de fier pe care Isus îl va mânui (Psalm 2:7-9; Apocalipsa 12:5; 19:15). Domnul va împărți acel toiag de fier cu biruitorul, care va fi învățat în timpul acesta pe pământ cum să folosească toiagul autorității cu blândețe și fermitate (v.26,27).

„Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți” (Proverbe 16:32). Numai cei care au biruit poftele în trupul lor, atracțiile acestei lumi și șiretlicurile diavolului, sunt cu adevărat calificați în ochii lui Dumnezeu pentru a conduce într-o bună zi națiunile în Împărăția Sa.

Biruitorului i se promite, de asemenea, „Luceafărul strălucitor de dimineață” (v.28) care este Isus Însuși (vezi Apocalipsa 22:16). Isus este numit Soarele dreptății, care va arde pe răufăcători și va aduce tămăduire națiunilor (Maleahi 4:1,2). Lumea Îl poate vedea doar ca Soare al dreptății, dar biruitorii Îl vor vedea ca stea a dimineții.

Steaua dimineții se observă numai imediat după răsărirea soarelui. În ultimele momente ale acestui veac, la sfârșitul marelui necaz, în timp ce lumea va sta în întuneric, se va suna ultima trompetă, și Domnul Însuși, va coborî din ceruri cu un strigăt. Biruitorii tuturor generațiilor vor fi ridicați atunci, pentru a-L întâmpina în văzduh, pentru a-l reprimi pe pământ. Atunci Îl vor vedea ca stea a dimineții.

Apoi, Domnul va coborî pe pământ, ca Soare al dreptății ca să judece și să vindece lumea rănită de păcat.

Și orice ochi Îl va vedea. Biruitorii vor coborî atunci împreună cu El, pentru a domni cu El pe pământ.

Cel care are urechi să audă ce-i spune Duhul (v.29).

Capitolul III

Biserica fățarnică

V.1-6: Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: "Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: "Știi faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mântuit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul."

Aici, Domnul Se prezintă ca Cel Care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, sau Duhul Sfânt înșeptit. Am văzut înțelesul acestuia în Capitolul I. El are și cele șapte stele. El Se așteaptă ca fiecare stea (mesager) din mâna Lui să fie un reprezentant plin de Duh al bisericii Sale.

Mesagerul din Sardes era cineva care și-a construit o reputație extraordinară înaintea celorlalți ca om duhovnicesc. Dar opinia Domnului despre el era opusă celei pe care o aveau credincioșii din Sardes. Asta arată cât de trupești și cât de creduli erau majoritatea credincioșilor din Sardes.

Mai mult de 90% dintre credincioși sunt incapabili să diferțieze un predicator trupesc de unul duhovnicesc. Si mai mult de 99% dintre credincioși sunt incapabili să diferțieze între puterea sufletului uman și puterea Duhului Sfânt.

Majoritatea credincioșilor este impresionată de afișarea și exercitarea de daruri duhovnicești și așa evaluează ei un predicator sau un prezbiter. Si așa sunt înșelați. Dumnezeu, însă, privește la inimă. Mesagerul din Sardes poate că avea darurile Duhului, dar el era mort spiritual.

Aceasta este o avertizare la care toți trebuie să luăm aminte: *părerea pe care 90% dintre frații credincioși o au despre noi poate fi 100% greșită!* Părerea lui Dumnezeu despre noi poate fi exact opusul părerii acelora.

Același lucru se aplică și unei biserici. Unii pot considera o biserică drept „vie duhovnicește”. Dar Dumnezeu poate să o cunoască drept moartă spiritual. Și vice-versa. Biserici pe care Dumnezeu le consideră vii spiritual, pot fi considerate moarte de către oamenii fără discernământ.

Majoritatea credincioșilor evaluează o biserică prin căldura cu care sunt întâmpinați când vin la adunări, mărimea congregației, cantitatea de sunet și emoție la o întrunire, calitatea muzicală a cântatului, conținutul intelectual al predicii și cantitatea prinosului!! Dar Dumnezeu nu este impresionat de niciunul dintre aceste lucruri.

Dumnezeu evaluează o biserică după smerenia creștinească, curăția și dragostea și eliberarea de egocentrism, pe care le găsește în inimile membrilor ei. Evaluarea lui Dumnezeu și evaluarea omului a unei biserici pot fi la poli opuși una de cealaltă. De fapt, chiar și sunt așa, de obicei.

Nu existau Izabele în Sardes, și nici urmă de învățături ale lui Balaam sau ale nicolaiților. Ei aveau, însă, ceva mai rău – fățarnicia.

Mesagerul din Sardes trebuie să fi simțit o satisfacție tainică în reputația pe care și-o construise pentru el. Altfel, nu ar fi ajuns un fățarnic. Nu este nimic rău în a fi cunoscut de ceilalți drept viu duhovnicește, cu condiția ca noi să nu dobândim vreo satisfacție din părerea lor despre noi.

Dar dacă noi căutăm să ne facem un renume în ceea ce facem pentru Domnul, atunci, cu siguranță vom ajunge să trăim în fața oamenilor și nu înaintea feței lui Dumnezeu. Atunci, trebuie să recunoaștem că încă nu am realizat că părerea omului este fără valoare.

Creștinătatea este plină de predicatori, care se ocupă mereu de diverse lucruri și scriu rapoarte cu scopul de a-și face un nume pentru ei înșiși. Toate acestea vor sfârși ca în cazul mesagerului din Sardes. Iar ei vor fi judecați de Domnul în ziua de apoi, pentru că lucrările lor nu au fost desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Este imposibil ca lucrările noastre să fie desăvârșite înaintea lui Dumnezeu, dacă motivul nostru este să-i impresionăm pe oameni.

Mesagerul din Sardes era, de asemenea, adormit din punct de vedere spiritual.

Isus Și-a avertizat ucenicii despre marea nevoie de a fi vigilent și a se ruga, pentru a fi pregătiți pentru venirea Sa – căci grijile lumești și dragostea mamonei au o modalitate de a adormi pe cei mai buni dintre credincioși (*vezi Luca 21:34-36*).

Când cineva doarme, nu este conștient de cele ce se întâmplă în realitatea înconjurătoare. Este mai mult conștient de lumea ireală a viselor sale. Așa se întâmplă și cu cei adormiți spiritual. Ei sunt inconștienți de lumea reală a Împărăției lui Dumnezeu, de sufletele pierdute din jurul lor și de realitățile veșnice. Ei sunt, însă, vii, pentru

lumea ireală, temporală a bogățiilor materiale, a plăcerii, a confortului, a cinstei pământești și a faimei.

Așa era cu mesagerul bisericii din Sardes.

Domnul îl îndeamnă să se trezească – cu alte cuvinte, să renunțe la lumea ireală a viselor sale (lumea materialismului) – și să întărească acele puține lucruri din viața sa, care se aprofundau spre moartea spirituală, dar, care nu muriseră încă (v.2). Jăriticul nu s-a stins de tot. Dar trebuia să „ațâțe o flacără” cât mai curând, sau avea să se stingă de tot (2Timotei 1:6 - amplificat).

Domnul îi spune că faptele sale nu sunt desăvârșite în ochii lui Dumnezeu (v.2 - KJV). Multor credincioși le este teamă de cuvântul „desăvârșire”. Dar, de aici observăm că Domnul se aștepta ca faptele mesagerului să fie desăvârșite înaintea lui Dumnezeu.

Desăvârșirea duhovnicească este un subiect întins. Ceea ce înțelegem aici, însă, este că faptele presbiterului acestuia nu erau făcute cu abnegație pentru a obține doar aprobarea lui Dumnezeu.

Faptele sale erau fapte bune – astfel și-a dobândit un renume cum că ar fi viu spiritual. Dar ele nu erau făcute spre slava lui Dumnezeu. Ele erau făcute pentru a-i impresiona pe oameni. Și astfel, ele erau toate fapte moarte. Exista „fărădelege în faptele sale sfinte” (Exod 28:38). El trebuia să se curețe de această murdărie a duhului, înainte ca Dumnezeu să-l poată accepta (2 Corinteni 7:1).

Faptele bune făcute pentru a obține cinstea oamenilor sunt fapte moarte.

Primul pas către desăvârșire este să faci totul înaintea feței Domnului. Dacă nu începem de aici, nu vom ajunge nicăieri. Chiar dacă e vorba despre rugăciune, post, ajutorarea altora, sau despre orice altceva, întrebarea importantă pe care trebuie să ne-o punem este: „Mă gândesc acum la vreun om care să mă vadă făcând aceasta

și care să mă aprecieze, sau fac lucrul acesta înaintea feței lui Dumnezeu și pentru slava Sa numai?” Un motiv greșit este ceea ce corupe multe fapte bune și le face nedesăvârșite în ochii lui Dumnezeu.

Domnul îi amintește mesagerului să-și aducă aminte ceea ce a primit și auzit în decursul anilor și să asculte acele îndemnuri (v.3). Domnul așteaptă mai mult de la cei cărora li se dă mai mult. Mesagerul ascultase multe despre desăvârșire și despre necesitatea de a face totul spre slava lui Dumnezeu. Dar nu a luat în serios acele îndemnuri. A ști adevărul și a nu i te supune înseamnă a-ți clădi casa pe nisip. Într-o zi, se va prăbuși. Și aceasta este ce s-a întâmplat mesagerului și bisericii din Sardes.

Acum, mesagerul este îndemnat să se căiască (v.3). Acesta este mesajul Domnului către toate bisericile în aceste zile din urmă: POCĂIȚI-VĂ.

Încă mai exista speranță pentru acest mesager, căci el tot era o stea în mâna Domnului (v.1). Domnul nu renunțase la el. El trebuia, însă, să se trezească, mai întâi, și să se pocăiască.

Ioan Botezătorul a fost înaintemergătorul lui Hristos, care a pregătit poporul lui Israel pentru prima venire a Domnului prin predicarea pocăinței. Acum, profeții din biserică trebuie să pregătească poporul lui Dumnezeu pentru cea de a doua venire a lui Hristos, prin propovăduirea pocăinței către oameni. Mesajul pocăinței este astăzi cea mai mare nevoie din biserică.

Dacă mesagerul nu se trezește și nu se pocăiește, Domnul îi spune că va veni la el în judecată, asemeni unui hoț care vine noaptea pe neașteptate. Domnul vine ca un hoț noaptea, în special, pentru necredincioși – dar și pentru credincioșii care umblă în întuneric. Fiii luminii care umblă în lumină nu vor fi surprinși de venirea Domnului, însă fiii nopții vor fi (1Tesaloniceni 5:4,5).

Biruitoarii vor fi mereu pregătiți pentru venirea Domnului, pentru că ei totdeauna umblă în lumină. Acei care umblă întru întuneric cu vreun păcat nemărturisit în viața lor nu vor fi pregătiți, chiar dacă ei se consideră „credincioși”.

Apocalipsa 3:3, indică clar faptul că acei credincioși adormiți spiritual, (chiar dacă ei sunt mesageri într-o biserică), care nu se pocăiesc, vor fi surprinși de Domnul când va veni. Ei vor fi în aceeași categorie ca fiii întunericului. Aceștia sunt fecioarele neînțelepte care vor fi lăsate în afara ușii încuiate, când Domnul va veni (*Matei 25:10-13*).

Domnul spune, „*Iată Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea.*” (*Apocalipsa 16:15*).

Existau, totuși, câțiva oameni în Sardes care nu și-au murdărit hainele (*v.4*). Acesta era singura caracteristică izbăvitoare a acestei biserici.

Dumnezeu are o listă de nume ale acelor care și-au păstrat inimile pure. Această puritate se referă nu doar la eliberarea de păcatele trupului, ci și eliberarea de păcatul căutării cinstei omenești și alte păcate duhovnicești.

Aceasta era rămășița biruitoarilor care au trăit înaintea feței lui Dumnezeu în Sardes. După cum Domnul Însuși a arătat, acești biruitoari erau PUȚINI. Această rămășiță a fost mică întotdeauna, în toate generațiile, căci puțini sunt cei care găsesc poarta strâmtă și calea strâmtă care duce la viață (*Matei 7:14*).

Domnul spune că acești câțiva sunt vrednici și, deci, vor umbla împreună cu El în alb (*v.4*). Aceștia sunt acei care s-au supus îndemnului Domnului din *Luca 21:36* : „*Fiți treji atunci și fiți veghetori în toată vremea, rugându-vă să aveți puterea deplină și să fiți considerați vrednici de a scăpa de toate aceste lucruri și să stați în prezența Fiului Omului*” (*amplificat*). Ei au fost

considerați vrednici. Și, astfel, ei vor umbla în veșmintele albe ale miresei în ziua nunții Mielului.

Toturilor biruitorilor li s-a promis răsplata de a fi înveșmântați în haine albe (v.5). Aceasta arată că numai biruitorii vor forma mireasa lui Hristos.

Biruitorilor li se mai promite ca numele lor să nu fie șterse din cartea vieții Mielului (v.5). Este clar că un nume al cuiva poate exista în cartea vieții și apoi să fie șters din ea. Promisiunea de aici făcută biruitorului nu ar fi cu sens, dacă nu ar fi existat un asemenea pericol. Învățătura evidentă a Scripturii este aceea că credincioșii care trăiesc după **carne** *VOR MURI SPIRITUAL (Romani 8:13)*. Ei vor pierde mântuirea pe care o aveau cândva.

Domnul i-a spus lui Moise: „*Pe cel ce a păcătuțit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea*” (Exod 32:33).

În *Psalmul 69:25* citim despre o profeție cu privire la Iuda Iscarioteanul, pe care o citează Petru în *Fapte 1:20*. Parcurgând în continuare *Psalmul 69*, vedem o referință profetică la ștergerea numelui lui Iuda Iscarioteanul din cartea vieții (v.28). Numele său fusese cândva în cartea aceea, dar a fost șters atunci.

Pentru a-ți păstra numele acolo, trebuie să fii un biruitor.

Domnul promite, de asemeni, să mărturisească numele biruitorului înaintea Tatălui și înaintea îngerilor Săi. Aceasta este o răsplată promisă celor care mărturisesc fără rușine Numele Lui printre oameni (*Matei 10:31, Luca 12:8*). Domnul pune multă valoare pe mărturisirea noastră publică a Numelui Său înaintea rudelor noastre, a prietenilor, a vecinilor și a colegilor de muncă. Mulți credincioși devin neloyalți în ceea ce privește aceasta. Și de aceea, ei dovedesc că nu sunt biruitori.

Câtă cinste vom primi când Domnul ne va mărturisi numele în mod public în ziua cea din urmă. Chiar dacă

trebuie să îndurăm rușine și persecuție pentru Domnul în fiecare zi timp de o sută de ani pe pământ, tot va merita, dacă răsplata finală va fi aceea ca Domnul să ne mărturisească cu mândrie într-o zi înaintea Tatălui și a sfinților Săi îngeri. Un cuvânt de aprobare ce vine din buzele Sale cele prețioase ne va șterge din mințile noastre amintirile de o viață de suferință și batjocură.

Acei care au urechi să audă să asculte ceea ce le spune Duhul (v.6).

Biserica credincioasă

V.7-13: Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: "Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: "Știi faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou." Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul."

Domnul Se numește Cel ce este sfânt și adevărat. „*El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug*” (1Petru 2:22). El caută sfințenie și autenticitate și la mesagerii Săi.

El spune, de asemeni, că are cheia lui David. Evanghelia face referire la Fiul lui Dumnezeu, care S-a născut din sămânța lui David (*Romani 1:1-3*).

Unul dintre ultimele îndemnuri pe care Pavel i le-a dat lui Timotei a fost „*să-și amintească de Isus Hristos că a fost născut din sămânța lui David și a înviat din morți*” (2Timotei 2:28).

Cheia semnifică abilitatea de a deschide o ușă. Prin biruirea morții și a lui Satan, Isus a deschis pentru noi o cale pe care să mergem. Domnul nostru Însuși este Înaintemergător și Pildă pentru toți cei care vor să biruiască.

Domnul se descrie, de asemenea, ca Cel care poate deschide și închide acum orice ușă. Dacă suntem biruitori, nu trebuie să stăm mereu înaintea unei uși închise, dacă este voia lui Dumnezeu ca să intrăm prin ea.

Domnul, însă, închide unele uși, ca să nu pătrundem pe căile pe care El nu le-a pregătit pentru noi – căi despre care El știe că nu ne vor fi de folos. Este cu adevărat o viață captivantă să fii un biruitor. Domnul Însuși decide care sunt ușile prin care putem intra și care sunt ușile la care trebuie să ne oprim să batem.

În cartea lui Iona, vedem cum Domnul a închis o ușă (a unei corăbii, lăsând ca Iona să fie aruncat peste bord) și a deschis o alta (cea a gurii unui pește, care l-a înghițit pe Iona). Când peștele a ajuns aproape de țărmul lui Israel, Domnul a deschis gura peștelui încă o dată, pentru a-l aduce pe slujitorul său la mal. Astfel, Dumnezeu l-a adus pe Iona la starea inițială. Atunci, El i-a zis din nou să meargă la Ninive, unde vroia ca Iona să predice, iar Iona s-a dus.

Dacă Dumnezeu ne vrea în vreun loc, pentru vreun scop anume, are El căi și mijloace de a ne închide ușile greșite dinaintea noastră (poate chiar dându-ne afară de undeva!) și de a ne deschide ușile care trebuie înaintea noastră. El are chiar mijloace pentru a ne aduce la starea inițială în viața noastră, astfel încât să nu ne lipsim de ce are El mai bun! Ceea ce a făcut pentru Iona, va face și pentru noi. Va face chiar mai multe.

Cheia oricărei uși este în mâinile Sale. Dacă ești un ucenic devotat al Domnului, fără vreo altă ambiție în viață decât numai aceea de a-l slăvi pe Dumnezeu, poți fi sigur de un lucru – acela că nimic nu îți poate sta în cale. Așa cum ușile automate se deschid atunci când o persoană se apropie de ele, la fel, orice ușă care te împiedică să mergi mai departe în împlinirea voii lui Dumnezeu se va deschide înaintea ta – atunci când te vei apropia de ea. El deschide fiecare ușă la timpul potrivit – nici prea devreme, nici prea târziu. El va face, de asemenea, să se închidă acele uși care te fac în viața ta să te lipsești de voia Sa desăvârșită.

Aici, în Filadelfia, observăm a doua oară că mesagerul și biserica nu primesc nicio muștrare din partea Domnului. Primul caz observat a fost în Smirna.

Aceste două exemple ne arată că – atunci când Domnul ne examinează – pot exista un astfel de mesager al Domnului și o astfel de biserică care să nu primească nicio muștrare de la El. Aceasta ar trebui să fie o provocare pentru noi toți.

Mesagerul și sfinții de aici erau un popor slab (v.8). Ei aveau foarte puțină influență și putere omenească. Dar ei s-au supus Cuvântului lui Dumnezeu și au mărturisit Numele Domnului.

Acestea sunt două cerințe primordiale pentru zilele în care trăim – de aceea, le și găsim repetându-se iar și iar în

cartea Apocalipsa – *SUPUNEREA FAȚĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI MĂRTURISIREA LUI ISUS.*

Datorită credincioșiei lor, Domnul spune că le-a pus înaintea o ușă deschisă pentru a mărturisi pentru El. Nimeni nu va fi în stare să închidă acea ușă (v.8). Mărturiei lor li se va împotrivi Satan. Porțile iadului, însă, nu vor reuși să triumfe peste această biserică – căci aceasta este o biserică triumfătoare de care chiar Satan se teme.

Bisericii de aici i se opunea o sinagogă de-a lui Satan – asemenea cu cea care era în Smirna (v.9). De remarcat că sinagoga lui Satan nu se opunea decât la două dintre cele șapte biserici ale Asiei – acele două pe care Domnul le laudă fără rezerve. Acele biserici care sunt mai devotate lui Dumnezeu, sunt cele cărora Satan li se opune mai mult. Iar opoziția Satanei vine, în principal, prin oameni religioși.

Și lui Isus i s-a împotrivit cineva pe pământ, nu numai romanii sau grecii, ci și iudeii religioși care studiau Scripturile zilnic! La fel va fi și pentru Trupul lui Hristos. Împotrivirea noastră principală ne va veni de la acei care afirmă că sunt creștini, dar care nu propovăduiesc eliberarea de sub puterea păcatului.

Domnul spune că va face sinagoga lui Satan să recunoască într-o modalitate evidentă că El este cu biserica Filadelfiei. Reprezentanții Satanei vor fi convinși să se închine înaintea bisericii (v.9). Dumnezeu a menit ca Satan să fie zdrobit sub picioarele bisericii (*Romani 16:20*). Nu trebuie niciodată să uităm că Dumnezeu este mereu de partea noastră împotriva Satanei. De aceea, nu trebuie să ne temem vreodată de Satan sau de reprezentanții săi.

Isus S-a rugat ca lumea să cunoască faptul că ucenicii Săi erau iubiți de Tatăl (*Ioan 17:23*). Acestei rugăciuni urma să i se răspundă în Filadelfia. Sinagoga lui Satan va fi

făcută conștientă de faptul că Domnul iubește biserica și că va fi cu ei (v.9). Dumnezeu are căi minunate de a ne înfrânge dușmanii și de a-i face conștienți că noi suntem obiectul dragostei și a purtării Lui de grijă!

Biserica din Filadelfia a păstrat cuvântul răbdării lui Isus (v.10). Ei s-au supus cuvântului Domnului și au răbdat până la sfârșit în supunere. Numai prin răbdarea cu credincioșie în vreme de ispită, putem deveni desăvârșiți, și să nu ducem lipsă de nimic (Iacov 1:4).

Promisunea Domnului pentru biserică a fost: „*te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă*” (v.10). Aici, Domnul îi avertizează despre un timp de încercare, care urma să vină atunci peste întreaga lume (la sfârșitul secolului întâi sau la începutul secolului al doilea). Bisericii din Filadelfia i se promite protecția divină în timpul acelei perioade de încercare.

Cum „*i-a păzit Domnul de acel ceas al încercării*”? Cu siguranță nu prin luarea lor din lume. Nu. Ei **AU FOST PROTEJAȚI ÎN MIJLOCUL ÎNCERCĂRII**. Ei au experimentat mâna protectoare a lui Dumnezeu în mijlocul necazului lor.

Acesta este un cuvânt de încurajare și pentru noi – căci, la fel ne va proteja Domnul pe noi de rău în mijlocul marelui necaz din vremea lui antihrist. El ne va păzi la fel cum a păzit biserica din Filadelfia în secolul al doilea – pe pământ, feriți de rău, chiar dacă va trebui să îndurăm pentru Numele Lui.

Isus a spus, „*veți fi urâți de toți din pricina numelui Meu...dar nu vă temeți de cei care văucid trupul...căci și perii capului vostru vă sun numărați...niciun păr din cap nu vi se va pierde.*” (Matei 10:28,30; Luca 21:18).

Chiar în vreme de necaz, niciun păr din capul nostru nu va fi atins de cineva fără permisiunea Domnului. Putem fi, deci, liniștiți.

Domnul îi spune mai apoi bisericii din Filadelfia că acei care vor trece prin „*ceasul încercării*” sunt „*locuitorii pământului*” – acei care și-au făcut pământul casa lor, ale căror minți sunt îndreptate către lucruri lumești, și care urmăresc averea și caută cinstea oamenilor (v.10).

Niciun biruitor nu este un astfel de locuitor al pământului, căci mintea lui este îndreptată către cele de sus.

Domnul continuă să-i zică bisericii de aici să se țină cu tărie de ceea ce au până când El va reveni pe pământ, pentru a nu-și pierde cununa (v.10²⁵). Este posibil, deci, ca altcineva să ia cununa, pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru tine.

Dumnezeu a pregătit o sarcină și o cunună pentru tine. Dar, dacă nu ești credincios în ceea ce privește sarcina, nu vei primi acea cunună. Dumnezeu va ridica pe altcineva să îndeplinească sarcina aceea și acela va primi cununa care era menită pentru tine. Aceasta este cu adevărat posibil. De aceea, trebuie să fim atenți.

Dumnezeu pregătise o anumită sarcină și pentru Iuda Iscarioteanul, la fel cum pregătise sarcini pentru ceilalți apostoli ai lui Hristos. Iuda, însă, era necredincios. De aceea, și-a pierdut cununa. Altcineva (poate Pavel) a îndeplinit sarcina pe care Iuda trebuia să o îndeplinească. Acea persoană primește acum cununa lui Iuda, pe lângă cea proprie.

Trebuie să ne ținem cu tărie de ceea ce Dumnezeu ne-a dat. Nu putem să nu luăm lucrurile în serios oricând.

Biruitorul va fi făcut un stâlp permanent al bisericii (v.12). Ceea ce înseamnă că el va fi un sprijin celorlalți în biserică, purtându-le poverile. El va fi un „părinte”

²⁵ Este vorba, de fapt, de versetul 11.

duhovnicesc pentru ceilalți. În fiecare biserică este nevoie mare de astfel de stâlpi.

Biruiitorul va avea scris pe frunte numele lui Dumnezeu, numele Noului Ierusalim și numele cel nou al Domnului. Cu alte cuvinte, el va fi identificat public drept un ucenic devotat al lui Isus, oriunde ar merge. Aceasta va duce la disprețuirea sa pe pământ acum, dar și la cinstirea sa de către Domnul, când va reveni.

Noul Ierusalim este un nume simbolic pentru mireasa lui Hristos (*Apocalipsa 21:9,10*). Numele acestui oraș va fi scris pe fruntea biruiitorilor. Vedem, deci, încă o dată, că biruiitorii vor constitui mireasa lui Hristos.

Cei care au urechi de auzit, trebuie să ia foarte în serios aceste cuvinte de încurajare (*v.13*).

Biserica mândră

V.14-22: Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: "Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: "Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: "Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi

da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul."

Domnul Se numește aici Cel ce este Amin – Cel al Căruia cuvânt se va împlini. El este, de asemeni, Martorul credincios și adevărat, care zice adevărul exact așa cum este. El este și Începutul (sau Autorul) creației lui Dumnezeu. El este Cel care a făcut prima creație și El este Cel care a început noua creație, prin moartea și învierea Sa. „*El este MAI ÎNAINTE de toate lucrurile*” (Coloseni 1:17) – Autorul a tot ceea ce este vizibil și invizibil, Începutul și Sfârșitul.

Aici avem încă o biserică ce nu avea Izabele sau învățături false. Nu erau nici imorali nici răi. Dar nici nu erau înflăcărați pentru Dumnezeu. Ei erau simpli „căldicei” (v.16). Ei erau morți în doctrina lor dreaptă – dar erau totodată *morți și drepți!* Ei erau respectabili din punct de vedere moral – și morți duhovnicește!

Domnul vrea ca inimile noastre să fie înflăcărate în toată vremea – înflăcărate cu o dragoste fierbinte pentru El și pentru alți credincioși.

„*Focul să ardă necurmat pe altar și să nu se stingă deloc*”, era Legea vechiului legământ (Levitic 6:13).

În mod simbolic, vedem aici ce consideră Dumnezeu a fi starea normală a adevăratului ucenic al lui Isus. Orice este mai puțin decât aceasta reprezintă ceva sub standard. Când rugul aprins ardea cu focul Domnului, nicio insectă sau bacterie nu putea supraviețui în el. Iar când inimile noastre sunt aprinse de focul Duhului, nici în noi nu pot supraviețui atitudinile neubitoare.

Aceasta este o cale prin care putem să ne verificăm dacă suntem calzi, reci sau căldicei: a fi „în clocot” înseamnă a-i iubi fierbinte pe ceilalți. A fi „rece” înseamnă

a fi amar și neiertător față de ceilalți. A fi „căldicel” înseamnă a nu avea nici amăreală, nici dragoste față de alții.

Când un credincios spune, „Eu nu am nimic în inima mea împotriva cuiva”, atunci el este căldicel. A spus cumva Isus, „toți oamenii vor cunoaște că voi sunteți ucenicii Mei când nu veți avea nimic în inimile voastre unul împotriva altuia?” Nu. Absența atitudinilor răutăcioase față de alții NU reprezintă nota remarcantă a ucenicilor lui Isus (cf. *Ioan 13:35*).

Trebuie să *avem ceva* în inimile noastre. Trebuie să avem dragoste fierbinte pentru toți credincioșii. Dragostea este o virtute pozitivă și nu reprezintă doar absența răului.

A înlătura duhul amărelii din inima noastră, pentru a o lăsa mai apoi curățată și golită, reprezintă cea mai sigură cale de a deveni căldicei, și de a ajunge într-un final într-o stare mai rea decât cea de la început (*Luca 11:24-26*).

Lumea spune, „Ceva tot e mai bun decât nimic”. Dacă este așa, atunci, cineva se poate gândi că ar fi mai bine căldicel decât rece. Dar nu asta spune Domnul. El zice, „*O, dacă ai fi rece*” (*v.15*). El, mai degrabă, ne-ar vedea într-un totuși, decât nehotărâți, ori cu inima împărțită.

Creștinul căldicel și compromițător aduce mai multă pagubă cauzei lui Hristos pe pământ, decât un necredincios. Necredinciosul nu poartă numele lui Hristos și, astfel, faptul că este lumesc nu poate fi o piedică evangheliei. În schimb, creștinul compromițător, nehotărât, ia numele lui Hristos și face de rușine acel Nume printre necredincioși datorită felului său lumesc de a fi.

De asemenea, este mult mai probabil ca un creștin rece, lumesc, să ajungă la o conștiință a nevoii sale spirituale, decât fariseul căldicel, fățarnic (*vezi Matei 21:31*).

Pentru aceste motive, Domnul spune că ne-ar vrea mai degrabă reci decât căldicei.

În termeni practici, aceasta înseamnă că, dacă nu ai nicio dorință de a fi liber de iubirea banilor, de mânie și de gândurile necurate (pentru a lua doar trei din sferile păcatului), ar fi mai bine dacă ai rămâne un necredincios, decât să afirmi că ești un ucenic al lui Isus. Există mai multă speranță pentru tine dacă ești rece, decât dacă ești căldicel. Aceasta este uimitor, dar adevărat.

Biserica din Laodiceea era mândră de ceea ce avea. „Credincioșii” de acolo se considerau bogați și neavând nevoie de nimic – poate pentru că erau bogați în cunoștința adevărului, aveau o reputație bună printre oameni și aveau, de asemenea, și mulți bani. Poate că și conducătorii respectabili din societatea laodiceeană erau membri ai bisericii de acolo.

Precum fariseul care se ruga în templu, acești creștini poate se imaginau a fi duhovnicești, datorită bogăției activităților lor religioase (*Luca 18:9-14*).

Oricare ar fi motivul, cu siguranță nu exista o sărăcie în duh nici a mesagerului, nici a celor din biserică.

Nici mesagerul, nici biserica nu erau complet conștienți de starea lor decăzută – precum nici mulți de astăzi nu sunt. Părerea Domnului despre ei era exact opusul propriei lor evaluări. El îi numește „*ticăloși, nenorociți, săraci, orbi, goi*” (*v.19*). Cât de puternice sunt adjectivele pe care le-a folosit Domnul pentru a arăta că starea lor este jalnică!

În Sardes, mesagerul și biserica aveau o reputație printre ceilalți de oameni „duhovnicești”. În Laodiceea, nici măcar această reputație nu o aveau. Ei erau „duhovnicești” numai în ochii lor.

Majoritatea credincioșilor au o părere cu mult mai înaltă despre starea lor spirituală decât are Domnul despre ei. Aceasta este adevărat despre credincioșii din orice grup

creștin. Foarte, foarte puțini credincioși au o apreciere realistă despre ei înșiși – pentru că foarte, foarte puțini sunt în totalitate onești cu ei înșiși.

Este mai mul decât posibil ca TU însuși să ai o părere mult mai înaltă despre starea ta duhovnicească, decât are Domnul despre tine. Smereste-te și strigă către Domnul să-ți dea *aprecierea Sa* despre viața ta. De ce să nu lași jos pentru câteva momente cartea și să faci acea rugăciune chiar acum...

Poate credincioșii din Laodiceea au fost odată și ei înflăcărați precum cei din Filadelfia. Însă, ei au căzut și au devenit neglijenți cu viața lor spirituală. Ei țineau doctrinele cu privire la viața plină de Duh, dar ei au pierdut realitatea acelei vieți.

Petru spune despre astfel de oameni, *„Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată”* (2Petru 2:21).

Ce face Domnul cu astfel de oameni? El spune că va vărsa din gura sa pe mesager și biserică (v.16).

Ce vărsăm noi din gurile noastre? Vărsăm mâncarea pe care am mâncat-o, dar, care nu s-a digerat și care, deci, nu a devenit o parte din corpul nostru fizic.

Când ne dăruim pe noi înșine Domnului, intenția este să fim „digerati de El” („Nu mai sunt eu, ci Hristos”) și astfel, să devenim o parte din Trupul Său. Dacă, însă, noi ne tot căutăm de ale noastre, atunci vom ajunge ca mâncarea nedigerată – vărsați în cele din urmă de către Domnul.

Chiar dacă ai fost mesagerul Domnului pentru o perioadă, tot poți să fii vărsat afară, pentru a nu mai fi mesagerul Său. Putem fi „în Hristos” la un moment dat și mai târziu să fim vărsați afară, ca să fim afară din El.

Cu toate acestea, Domnul încă avea nădejde pentru mesagerul Său și pentru biserica aceasta. Aceasta este

într-adevăr uimitor. El caută întotdeauna să izbăvească chiar și pe cei care sunt ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Ceea ce oamenii ar fi lepădat demult, Domnul caută încă să salveze. De aceea, chiar și cei mai răi dintre noi au speranță. Putem fi toți salvați – dacă ne pocăim.

Domnul îndeamnă mesagerul și biserica să-și CUMPERE aur, haine albe și doctorie pentru ochi de la El (*v.18*).

Există unele lucruri în viața creștină care sunt gratuite. Iertarea păcatelor și botezarea în Duhul sunt daruri gratuite ale lui Dumnezeu.

Totuși, parabolele comorii ascunse în câmp și cea a omului care caută perlele de mare preț ne învață, fără greșală, că împărăția lui Dumnezeu poate fi obținută numai de cei care sunt gata să renunțe la tot (*Matei 13:44-46*).

Domnul le spune același lucru și creștinilor din Laodiceea – că vor trebui să plătească un preț pentru a dobândi bogăția spirituală. Trebuie să o cumpere.

Aurul curățit prin foc reprezintă natura divină care este pură, fără niciun amestec. Asta trebuie să avem noi înlăuntrul nostru.

Haina albă vorbește despre dreptatea exterioară – puritate în viața noastră exterioară, în limbaj, în comportament, etc.

Doctoria de ochi se referă la revelația Duhului Sfânt, care ne permite să vedem totul din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Astfel, putem înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și scopurile Lui și să ne vedem așa cum ne vede Dumnezeu. Ne permite, de asemenea, să vedem deșertăciunea bogăției și a cinstei pământești.

Pentru a dobândi toate acestea, trebuie să plătim un preț. Trebuie să lepădăm totul și să fim „vânduți” pentru Dumnezeu. Dacă facem aceasta, putem avea aceste bogății,

pe care le oferă Domnul – bogății adevărate care au o valoare veșnică.

Domnul spune, apoi, că muștră și pedepsește numai pe cei pe care îi iubește (v.19). Este o mare mângâiere să știm aceasta. Când suntem corecți și pedepsiți de Domnul, putem purta în minte faptul că acestea sunt doar semne ale **marei** Sale dragoste. Acestea demonstrează că El încă are speranță pentru noi.

Dacă, din contră, când păcătuiești, nu simți muștrare în cugetul tău și nu ești pedepsit de Domnul, atunci ești cu adevărat pe un teren periculos. Poate că Domnul a încetat să mai încerce să te schimbe. Și poate că motivul este că ai refuzat mereu, în trecut, să-I auzi vocea Sa blândă a muștrării.

Pocăiește-te, atunci, și întoarce-te din nou către El, mai înainte de a fi prea târziu.

„Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au avut parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii” (Evrei 12:8).

Domnul îl îndeamnă pe mesager și biserica din Laodiceea să *„ardă de râvnă și să se pocăiască”* (v.19). Chiar și pocăința noastră **poate fi inertă**. Trebuie să fim plini de râvnă și devotați și în ce privește pocăința noastră.

Domnul stă acum înafara bisericii, ciocnind, încercând să intre (v.20). La întâlnirile bisericii, însă, se vorbește continuarea *„în aceeași manieră”²⁶* a programului de laudă, rugăciune și predicare, intrat într-o regularitate monotonă. Iar congregația se complăce într-o

²⁶ Autorul folosește o expresie folosită în domeniul economic, în special în ceea ce privește drepturile de comerț ale statelor neutre în timp de beligeranță: „doing business as usual”, ceea ce semnifică acceptul din partea beligeranților ca un stat neutru să întrețină relații economice cu orice stat, fie el și beligerant, atâta timp cât nu încalcă datoria imparțialității. Literal, expresia se traduce prin „a face afaceri ca de obicei”.

stare de ignorantă față de faptul că Domnul Însuși este lăsat afară!

Să nu aparțineți de o biserică, unde Domnul este pe dinafara ușii. Căci, dacă El este lăsat afară, nu aveți voi înșivă niciun motiv de a fi înăuntru!! Ar trebui să fiți și voi afară. Dacă mirele stă afară, mireasa ar trebui să fie cu mirele ei.

Domnul cheamă acum persoanele din biserică să-și deschidă inimile pentru El. Cum pot face aceasta? Contextul arată clar că prin aprinderea de râvnă și prin pocăință pot deschide ușa. Ușa nu este mintea sau sentimentele noastre. Este ușa voinței noastre. Când voința este cedată, atunci Domnul intră și are părtășie (cinează) cu noi în duhul nostru.

Iarăși întâlnim chemarea la biruință. Acum El specifică faptul că putem birui *PRECUM ȘI EL A BIRUIT* în zilele în care era pe pământ (v.21).

Isus a fost primul Biruitor. El este Înaintemergătorul nostru, Care a biruit deja lumea și pe diavol. Astfel, a fost El ridicat pentru a ședea împreună cu Tatăl pe Tronul Său. Acum putem și noi să biruim, asemenea Lui. Dacă o vom face, și noi vom putea ședea împreună cu El pe tronul Lui într-o zi, ca Mireasă a Sa.

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2Timotei 2:12).

În final, auzim din nou același cuvânt la sfârșit: *„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul” (v.22).*

Oprind tendința de cădere

Cei șapte mesageri și cele șapte biserici, la care am privit, sunt imagini ale celor șapte tipuri de mesageri și biserici, care au existat în toate aceste 20 de secole. Aceste șapte tipuri de mesageri și biserici există în lume chiar și azi. Fiecare dintre noi se poate aprecia să-și vadă starea.

Când privim la cei cinci mesageri și bisericile care sunt mustrate de Domnul, observăm la ele o tendință de cădere:

(1) În Efes, observăm pierderea dragostei dintâi pentru Domnul. Când ne pierdem devotamentul față de Hristos, am făcut primul pas în jos. În scurt timp, aceasta duce și la pierderea dragostei noastre pentru ceilalți credincioși.

(2) În Pergam, vedem că duhul lumesc s-a furișat cu viclenie prin învățătura lui Balaam. Nicolaiții (care fuseseră ținuți afară din biserică în Efes) au acum putere aici. Când se pierde devotamentul față de Hristos, duhul lumesc pătrunde și ierarhia religioasă ia stăpânirea peste biserică. Odată ce o ierarhie religioasă a luat conducerea unei biserici, se zidește cu ușurință Babilonul.

(3) În Tiatira, biserica a devenit într-un totu lumească, și, ca rezultat, desfrânarea religioasă este de nestăpânit. Acum, o femeie are putere de a influența biserica, și vestește un har mincinos, falsificând darurile Duhului (în special cel al proorociei).

(4) În Sardes, observăm fățarnicia. Păcatul este ascuns, iar părerea omului prevalează gândirii lui Dumnezeu. Mesagerul bisericii este adormit duhovnicește (inconștient de realitățile spirituale). Forma cucerniciei ascunde de ochii oamenilor moartea duhovnicească, pe care Domnul o vede în el.

(5) În Laodiceea, lucrurile au degenerat într-o așa măsură încât, trupul nu doar a murit, ci a început să se descompună și să miroasă urât deja. Autosuficiența și mândria spirituală sunt cauze ale morții. La cele patru biserici de mai sus, exista ceva bun, pe care Domnul putea să-l vadă în fiecare dintre ele. Dar în Laodiceea nu avea ce să vadă.

Niciun mesager al bisericilor de mai sus nu era conștient de starea duhovnicească adevărată a vieții sale proprii sau a bisericilor lor. Toți dintre ei se complăceau

datorită părerii înalte pe care o aveau despre ei înșiși. Ei nu puteau asculta ceea ce avea Domnul să le spună personal, pentru că ei erau prea ocupați pregătind predici pentru a-i învăța pe ceilalți. Ei erau mai interesați în predicare decât în a-și vedea propria nevoie.

Odată ce o persoană devine mesagerul unei biserici, poate ajunge foarte ușor să-și imagineze că el nu mai are nevoie de corectare. Biblia vorbește despre „*un împărat bătrân și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat*” (Eclesiast 4:13).

Mesagerii acestor cinci biserici erau ca acel împărat fără de minte. Cuvântul lor a fost legea pentru atâta timp, încât nu-și puteau închipui nici posibilitatea de a greși în vreun lucru!! Așa **le era starea înșelată**. Își închipuiau că nu vor putea pierde vreodată ungerea lui Dumnezeu din viața lor. Atitudinea lor mândră a făcut ca ei să devină surzi spiritual.

Regele Saul a fost un alt împărat fără minte care a început bine, dar care a apucat-o pe cărări greșite în scurt timp. La început, când a fost uns de către Domnul ca rege (1Samuel 15:17), el era „*mic în ochii săi*”. Dar nu s-a păstrat într-o atitudine smerită despre sine. Și, astfel, a pierdut ungerea lui Dumnezeu. Ungerea s-a mutat apoi asupra tânărului David. Saul a realizat aceasta, dar a refuzat să o accepte. El a continuat cu încăpățănare să stea pe tronul său, căutând să-l omoare pe David. Într-un final, Dumnezeu i-a curmat viața lui Saul și l-a pus pe David pe tron.

Vedem situații asemănătoare în biserici astăzi. Ungerea Duhului s-a depărtat de la mulți care odată fuseseră mesagerii Domnului și se așază acum cu putere asupra unor frați mai tineri din bisericile lor. „Împărații bătrâni și fără de minte”, însă, nu pot suporta să vadă aceasta. Și ce fac? Invidia lor și dorința lor egoistă de a-și

păstra împărățiile îi determină să-i îngrădească pe acei frați mai tineri, într-un fel sau altul.

Poate ceva asemănător se întâmplase în cele cinci biserici decăzute ale Asiei Mici. De aceea, Domnul le-a dat un ultim avertisment.

Nu există părtinire la Dumnezeu și El nu are favoriți speciali. Chiar și apostolul Pavel a realizat că poate decădea și să fie descalificat, dacă nu era atent să trăiască o viață disciplinată (*1Corinteni 9:27*).

Pavel i-a spus lui Timotei, *„Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.”* (*1Timotei 4:16*).

Timotei trebuia să se îngrijească de viața sa proprie mai întâi. Atunci putea fi capabil să experimenteze mântuirea de necreștinism în viața sa și, astfel, să fie capabil să-i conducă și pe alții la o astfel de mântuire. Aceasta este calea pe care a pregătit-o Domnul pentru toți mesagerii Săi din fiecare biserică.

Pavel le-a spus presbiterilor bisericii din Efes să se îngrijească de viețile lor mai întâi, și mai apoi de viețile turmei lor (*Fapte 20:28*).

Aceasta este responsabilitatea fiecărui mesager al Domnului – să-și păstreze propria viață în curăție și sub permanenta ungere a Duhului. *„Hainele să-ți fie albe în orice vreme, și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap”* (*Eclesiast 9:8*).

Domnul dorise să vorbească direct acestor mesageri. Dar ei nu aveau urechi de auzit. Într-un final, El a trebuit să le vorbească printr-un apostol. Slavă lui Dumnezeu că a existat cel puțin un apostol asemenea lui Ioan care putea să asculte cu claritate vocea Domnului.

În ciuda căderilor lor, Domnul avea speranță pentru toți cei cinci mesageri – căci El tot îi ținea în mâna Sa

dreaptă (*Apocalipsa 2:1*). Dacă s-ar fi pocăit, ar fi putut deveni din nou frați victorioși. Dacă, însă, ar fi eșuat să ia aminte la acest avertisment, atunci Domnul i-ar fi îndepărtat.

În mijlocul acestei întregi degenerări, au existat doi mesageri și două biserici minunate (la Smirna și la Filadelfia), împotriva cărora Domnul nu avea nicio învinuire.

În ele vedem virtuțile următoare:

- (i) Credința în mijlocul sărăciei și al opoziției;
- (ii) Răbdare în supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu; și
- (iii) Proclamarea mărturiei lui Hristos fără rușine.

Domnul a trebuit să mustre și să îndrepteze pe cei cinci mesageri decăzuți și bisericilor lor pentru că ei nu s-au judecat pe sine.

Nu era nevoie de vreo muștrare pentru Cei doi mesageri credincioși și bisericile lor, pentru că ei se cercetau continuu și se curățeau de toată întinăciunea cărnii și a duhului (*2 Corinteni 7:1*).

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați*” (*1 Corinteni 11:31*).

„*Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu...începe cu NOI MAI ÎNTÂI*” (*1 Petru 4:17*). Acesta este semnul de identificare a adevăratei case a lui Dumnezeu, că ne judecăm MAI ÎNTÂI pe noi înșine și CONTINUU.

Domnul ne oferă, acum, privilegiul de a ne judeca pe noi înșine, pentru că, într-o zi, când vom sta la scaunul Său de judecată, nu va mai rămâne nimic din viețile noastre pentru a fi judecat. De aceea este important pentru noi să citim și să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu cu o atitudine de judecată de sine. Astfel, și noi putem fi printre acei în care Domnul nu găsește nimic de muștrat sau de îndreptat.

În mesajul către fiecare dintre aceste biserici există o chemare făcută fiecărui credincios pentru a birui. Biruitorii sunt acei care opresc tendița de cădere (pe care am văzut-o mai sus) din viețile lor, răspândind, astfel, slava Domnului. Ei recunosc că au aceeași carne dimpreună cu aceleași tendințe viclene de a decădea, care se găsesc și în ceilalți din jurul lor. Dar ei stau împotriva acestor tendințe și le crucifică în puterea Duhului.

Ce ar trebui să facă biruitorii astăzi? Ar trebui să stea în bisericile moarte în care se află, sau ar trebui să iasă (din ele)?

În epistolele către cele șapte biserici din „*Apocalipsa*”, nu găsim nicio poruncă pentru biruitori de a-și părăsi bisericile locale. Totuși, aceasta era așa pentru că exista *O SINGURĂ BISERICĂ* în fiecare localitate. Iar Domnul nu a înlăturat, încă, sfeșnicul din niciuna dintre ele.

Situația astăzi este foarte diferită. Există multe „biserici” în orașele noastre în aceste zile. Dar nu putem le numi pe toate sfeșnice ale Domnului, căci, pe majoritatea nu Domnul le-a întemeiat. Mesagerii lor nu au fost niciodată stele în mâna Domnului, deoarece nu El le-a chemat, ori numit spre pastorație.

În multe alte cazuri, Domnul a renunțat demult și la mesageri și la biserici, datorită refuzului lor de a se pocăi. Avem, deci, nevoie de discernământ pentru a vedea dacă „ungerea” Domnului este asupra unui mesager și asupra unei biserici, mai înainte de a decide să devenim parte a acelei biserici.

Biruitorii, cu siguranță, nu trebuie să devină o parte a nici uneia dintre „bisericele” locale, care nu vestesc „*tot planul lui Dumnezeu*” (*Fapte 20:27*).

Mesagerul de la Efes a fost avertizat că dacă nu se pocăiește, Domnul va înlătura sfeșnicul din locul lui (*Apocalipsa 2:5*). Ce s-ar fi întâmplat, dacă mesagerul NU

s-ar fi pocăit? Domnul l-ar fi înlăturat ca mesager al Său și ar fi numit pe altcineva.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nici biserica din Efes NU s-ar fi pocăit? Biserica ar fi fost dată la o parte și, astfel, ar fi devenit una nerecunoscută de către Domnul. Fără îndoială, ei ar fi continuat să fie o congregație – însă doar ca o „biserică” babiloniană în ochii Domnului.

Ce ar fi făcut, atunci, biruitorii din Efes?

S-ar fi scos afară din vechea „biserică” imediat ce Domnul S-ar fi scos afară din ea. Și ei ar fi început să se întâlnească separat. Cei care aveau ochi pentru a vedea ieșirea Domnului din vechiul sistem către o nouă biserică, s-ar fi adunat dimpreună cu acești biruitori. Acea nouă adunare ar fi devenit biserica din Efes – de vreme ce Domnul Și-ar fi pus sfeșnicul Său în mijlocul acestora.

Dacă, oricând, această nouă biserică ar fi refuzat să meargă pe căile lui Dumnezeu sau să se judece pe sine, atunci, Domnul, ar fi trebuit să îndeparteze sfeșnicul din mijlocul lor și să o ia de la capăt. Nu există părtinire la Dumnezeu.

Istoria bisericii creștine ne arată cum acest proces a fost repetat iarăși și iarăși în fiecare parte a lumii, în decursul acestor douăzeci de secole ce au trecut. De aceea găsim acum atât de multe „biserici” babiloniene în orice loc. La un anumit nivel poate deveni atât de rău, încât să nu mai existe niciun sfeșnic rămas într-un oraș-dat. Orice așa-numită biserică poate fi una babiloniană.

Trebuie, oricum, să nu stăm niciodată într-o „biserică”, după ce Domnul Însuși S-a retras din ea. Devotamentul nostru trebuie să fie mereu față de Domnul și față de biserica Sa – nu față de „biserică în care am crescut”. Atașamentele omenești ne pot împiedica de la a merge cu Domnul.

Din studierea acestor șapte biserici, am observat clar ceea ce caută Domnul într-o biserică. Și astfel, biruitorii

trebuie să caute comuniune cu o biserică din localitatea lor:

- (i) Care arde de consacrare pentru Hristos și de dragoste a unuia față de altul;
- (ii) Care predică o credință vie în Dumnezeu;
- (iii) Care subliniază supunerea totală față de toate poruncile lui Dumnezeu;
- (iv) Care susține mărturia lui Isus fără rușine;
- (v) Care stă împotriva mândriei duhovnicești, a fățărniciei și a duhului lumesc;
- (vi) Care demască falșii apostoli, falșii învățători și darurile mincinoase;
- (vii) Care propovăduiește permanenta crucificare a trupului;
- (viii) Care încurajează pe toți credincioșii să se judece pe sine mereu;
- (ix) Care cheamă credincioșii să fie biruitori, precum Isus Însuși a fost.

Domnul dorește o astfel de mărturie a Numelui Său în orice loc.

Pentru a zidi astfel de biserici, Domnul are nevoie de mesageri care se țin strâns de adevărurile pe care le-am luat în considerare în *Capitolele II și III*.

Fie ca Domnul să găsească, în aceste zile din urmă, mulți astfel de oameni, în fiecare colț al lumii.

Capitolul IV

Înainte de a ajunge la Capitolul al patrulea, ar fi bine să ne reamintim ce am citit mai devreme, „*Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*” (*Apocalipsa 1:3*).

Când credincioșii studiază profetia, interesul lor este în general legat de cunoașterea tuturor lucrurilor despre necaz, despre mia de ani și despre simbolismul trâmbițelor și ale potirelor, etc. Dar lucrul important nu este *înțelegerea* profetiei, ci *supunerea* față de ceea ce este scris. Profetia, ca tot restul Scripturii, este menită tot supunerii!

Există multe simboluri și semne folosite în cartea *Apocalipsa*. Este imposibil ca cineva să fie dogmatic în interpretarea lor²⁷. Dumnezeu a lăsat aceste lucruri vagi, dinadins, tocmai pentru a putea separa credincioșii care sunt preocupați de explicarea simbolurilor, de cei care caută să se supună poruncilor Lui.

Tuturor ne sunt cunoscute fericirile – acele „*Fericiri*” din *Matei 5*. Există și în *Apocalipsă* șapte „*Fericiri*”. Există una în capitolul întâi: „*fericit este cel care citește și ascultă*” (*Apocalipsa 1:3*). Și există una și în ultimul capitol „*Fericit este cel care continuă să păzească cuvintele cărții acesteia*” (*Apocalipsa 22:7*).

Chiar la începutul și la sfârșitul acestei cărți găsim această binecuvântare promisă tuturor care *ascultă* ceea ce

²⁷ Nu este posibil ca cineva care dorește să facă o interpretare a simbolurilor să adopte o abordare dogmatică.

este scris în carte. Între aceste două *fericiri* se întinde întreaga carte a *Apocalipsei*.

Chiar și în ultima carte a Bibliei, Dumnezeu cere ascultarea. În niciun loc din *Apocalipsă* nu găsim o binecuvântare promisă celor care înțeleg și interpretează toate simbolurile sau celor care pot trasa un grafic profetic pentru a arăta programarea în timp a diferitelor evenimente proorocite, etc. Dumnezeu caută ascultarea – chiar din *Geneză 3*, până la *Apocalipsa 22*.

Apocalipsa 4-22 a fost scrisă pentru acei care deja au ascultat chemarea Duhului din *capitolele 2 și 3*, aceea de a *birui*. Să nu uitați niciodată aceasta. Aceste capitole nu au fost scrise pentru acei care vor doar să sporească în înțelegere.

În *Apocalipsa 1:1*, observăm că Dumnezeu a dat această revelație lui Isus Hristos, pentru a fi dezvăluită slujitorilor Săi. Înțelesul acestei cărți nu este ceva pe care Dumnezeu vrea să-l ascundă de noi. Nu. El vrea să ni-l *descopere*. Aceasta este credința pe care trebuie să o avem atunci când studiem profetia. Facă-vi-se după credința voastră! Dacă te apropii cu credință, spunând: „Doamne, eu sunt slujitorul Tău. Eu vreau să fiu un biruitor. Eu cred că Tu mă vei face să înțeleg această proorocie”, atunci vei înțelege – altfel, nu.

V.1: După aceste lucruri, m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe, și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

În *Apocalipsa 3:20* am văzut care este necesitatea ca o ușă să fie deschisă pe pământ. Acolo L-am văzut pe

Isus stând la ușa inimii noastre și bătând. Dacă deschidem acea ușă (cedându-I voia noastră) lui Isus, atunci, Isus, ne va deschide o ușă „în cer”, după cum vedem aici. Nu putem experimenta deschiderea ușii în cer, dacă nu i-am predat voile noastre Lui și nu L-am făcut Domn al vieților noastre. Apoi Îl auzim pe Isus spunând „*Suie-te aici*”. Ioan era în Patmos, pe pământ. Isus i-a spus să se suie mai sus – în cer – pentru a putea vedea ce avea să se întâmple în viitor.

Dumnezeu ne cheamă mereu să ne suim mai sus. Dar trebuie să răspundem la acea chemare. Dacă nu răspundem, vom rămâne mereu unde ne aflăm. Dacă Ioan nu ar fi răspuns, cartea *Apocalipsa* s-ar fi încheiat după doar trei capitole!!

V.2: Numai decît am fist răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Astfel, ne ridică Dumnezeu și pe noi în Duhul pentru a putea vedea lucrurile lumești dintr-un punct de vedere ceresc! Apropiindu-ne de sfârșitul vremilor, este important pentru noi să învățăm să privim lucrurile ce se vor întâmpla pe pământ nu dintr-un punct de vedere lumesc, ci din unul ceresc.

Isus ne-a spus în *Luca 21:28*, „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele*”. Aceasta înseamnă același lucru – să privim lucrurile dintr-un punct de vedere ceresc. Altfel, ne vom umple de frică. Dar, când ne uităm în sus, vedem că Tatăl nostru se îngrijește de toate. Și astfel, avem nevoie să experimentăm ceea ce a experimentat și Ioan – în duhurile noastre.

Și care a fost *primul lucru* pe care l-a văzut Ioan? Nu pe antihrist sau necazul, ci „*TRONUL LUI DUMNEZEU*”. Aceasta trebuie să vedem noi în zilele acestea – pe Dumnezeu Cel Atotputernic, Care *STĂPÂNEȘTE* și *CÂRMUIEȘTE* totul. Dacă nu vedem aceasta, în primul rând, vom avea multe probleme și dificultăți pe pământ.

V.3: Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Piatra de iaspis este o piatră străvezie asemenea cristalului (*Apocalipsa 21:11*). Iar sardiul este de culoare roșu aprins, ceea ce vorbește despre judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Vedem, deci, că primul lucru subliniat prin aceste două simboluri despre Cel ce șade pe scaunul de domnie este sfințenia și puritatea Sa.

Era un curcubeu în jurul tronului. Curcubeul a fost dat de Dumnezeu imediat după potop, atunci când Noe a ieșit din arcă. El era un semn al legământului lui Dumnezeu cu oamenii de pe pământ, că El nu va mai distruge niciodată pământul printr-un potop. Curcubeul este, deci, un simbol al *harului* lui Dumnezeu.

Observăm, deci, „*ADEVĂRUL ȘI HARUL*” pe tron. Aceasta este slava pe care am văzut-o și în Isus (*Ioan 1:14*).

Prin toată cartea *Apocalipsa* vedem cum alternează aceste două aspecte ale slavei lui Dumnezeu – *harul și judecata*. Dumnezeu este bun, dar și aspru (*Romani 11:22*).

V.4: Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Printre îngerii pe care i-a făcut Dumnezeu, citim în *Coloseni 1:16* că există „scaune de domnii, dregătorii, domnii, stăpâniri”. Acești 24 de bătrâni simbolizează astfel de ființe spirituale, care au autoritate în jurul tronului lui Dumnezeu. Vom vedea în *Apocalipsa*, mai târziu, că una dintre principalele lor îndatoriri este să conducă pe oameni spre a-L slăvi pe Dumnezeu. Hainele lor albe indică curăția lor, iar cununile lor de aur – autoritatea lor.

V.5: Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Fulgerul și tunetul subliniază maiestatea și slava lui Dumnezeu și faptul că el are stăpânire totală asupra a tot ce se va întâmpla.

Ni se spune că cele șapte lămpi de foc sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu – sau în alte cuvinte, Duhul Sfânt **înșeptit** (*Isaia 11:2,3*). Observați că Duhul Sfânt este reprezentat de șapte lămpi de foc – simbolizând puritatea desăvârșită.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (*Evrei 12:29*). Mulți se gândesc că Dumnezeu este numai Dumnezeul dragostei. El este, însă, și un foc mistuitor.

Am văzut în multe case, pe pereți, inscripționate cuvintele: „*DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE*”. Dar greu vei găsi o placă de perete pe care să scrie „*DUMNEZEU ESTE UN FOC MISTUITOR*”. Omului nu-i place să se gândească la Dumnezeu ca la un foc mistuitor. Dar chiar dacă ne place sau nu să ne gândim la asta, *El tot este un foc mistuitor*.

Când lumea vorbește despre umplerea cu Duhul Sfânt și despre experiențele lor în Duhul Sfânt, trebuie să-și amintească faptul că orice experiență autentică în Duhul Sfânt va aduce focul sfințeniei lui Dumnezeu în viețile lor. În caz contrar, experiența trebuie văzută ca o disimulare.

V.6-8: În fața scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară. Fiecare dintre aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Leul este regele animalelor sălbatice, vițelul, regele vitelor, vulturul, regele păsărilor și omul, regele creației. Cele patru ființe vii sunt heruvimii cerești. Acest lucru este clar prin comparație cu pasajele din *Ezechiel 1:4-20 și 10:20*. Acolo citim că fiecare heruvim avea roți pe pământ

și că roțile făceau posibilă deplasarea heruvimilor în orice direcție fără ca aceștia să se întoarcă. Citim, de asemenea, că roțile se roteau în direcția în care se mișca Duhul. Acele roți reprezintă evenimentele și circumstanțele pământești, iar viziunea a fost menită să înfățișeze adevărul că „*Deși circumstanțele noastre par a se roti iar și iar în direcții diferite precum roțile, Dumnezeu este Cel Care le cârmuiește pe fiecare dintre ele, în parte*”. Numai Dumnezeu determină direcția în care se mișcă circumstanțele noastre.

Acești heruvimi sunt paznicii slavei lui Dumnezeu. Cartea lui *Ezechiel* abordează subiectul slavei lui Dumnezeu ca depărtându-se de la Israel, pentru că Israelul a păcătuit. În *Ezechiel 10:4*: citim „*Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încât Templul s-a umplut de nor*”. Apoi, în *versetul 18*, citim: „*slava Domnului a plecat*”.

Citim în *Geneza 3:24*, că atunci când Adam și Eva au fost scoși din Eden, „*Dumnezeu l-a izgonit pe om; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții*”. Heruvimii, cu sabia lor în flăcări trebuiau să aibă grijă ca păcătoșii să nu ia parte la *pomul vieții*. Acea sabie a căzut în cele din urmă asupra Domnului nostru Isus Hristos pe crucea de pe Golgota, și acum ni s-a deschis calea către copacul vieții. Astăzi, putem toți să ne împărtășim din pomul vieții, dacă acceptăm judecata lui Dumnezeu asupra trupului nostru – dacă lăsăm sabia Sa să cadă asupra trupului nostru. Este imposibil să trăim o viață dumnezeiască fără ca, mai întâi, să ne fi răstignit împreună cu Hristos.

Asemenea heruvimilor, există și astăzi în biserică adevărați slujitori ai lui Dumnezeu cu săbii de foc, păzind slava lui Dumnezeu și sfințenia Sa.

Acești heruvimi strigă fără încetare, zi și noapte, „*Sfânt, Sfânt, Sfânt*”.

Isaia a avut o viziune, în care a văzut în ceruri *serafimi* strigând „*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor*” (Isaia 6:1-3). Isaia i-a văzut pe acei serafimi folosindu-și doar două din cele șase aripi pentru a zbura. Cu celelalte patru aripi își acopereau fețele și Îl adorau pe Dumnezeu. Acei serafimi nu au păcătuit niciodată. Cu toate acestea, ei trebuiau să își acopere fețele când ajungeau în prezența lui Dumnezeu – ceea ce trebuie și noi să facem!

Acesta este Dumnezeu pe Care Îl adorăm noi. „*SFINȚENIA*” este caracteristica principală a cerului – atât a heruvimilor, cât și a serafimilor. De aceea, este o rușine când cineva se numește creștin și nu caută să trăiască în curăție.

V.9-11: Când aceste ființe vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia ta stau toate în ființă și au fost făcute!”

Cei 24 de bătrâni se grăbesc să-și arunce cununile lor înaintea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei spun „Doamne, dacă noi avem cununi pe capetele noastre, asta e pentru că *TU* ni le-ai dat, și deci, noi Ți le dăm Ție înapoi.”

Când Dumnezeu ne oferă vreo funcție sau autoritate în biserică, *nu* este ceva de care ar trebui să fim mândri.

Dacă Dumnezeu așează vreo cunună pe capul nostru, trebuie să o aruncăm imediat la picioarele Sale, recunoscând că numai El este vrednic de toată cinstea. A ne mândri cu autoritatea noastră sau cu vreun dar ține de un duh diavolesc.

În ceruri, ei își aruncă jos cununile și spun „*Numai Tu ești vrednic, Domnul nostru și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea.*”

Bătrânii ne aduc aminte în cântarea lor că nu trebuie să uităm vreodată că *Dumnezeu ne-a creat după voia Sa, și noi împlinim scopul creării noastre numai când Îi facem voia Lui și nu pe a noastră.*

Capitolul V

V.1,2: Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?”

Aici vedem că Dumnezeu ține o carte (un sul). Un sul este un pergament de lungime mare înfășurat, ce trebuie să fie desfășurat pentru a putea fi citit.

Pentru a înțelege ce simbolizează un sul, trebuie să ne întoarcem spre Vechiul Testament. În *Levitic 25:24,25*, citim *„De aceea, în toată țara pe care o veți stăpâni, să dați dreptul de răscumpărare pentru pământuri. Dacă fratele tău sărăcește și vinde o bucată din moșia lui, cel ce are dreptul de răscumpărare, ruda lui cea mai de aproape, să vină și să răscumpere ce a vândut fratele său.”*

Exista o lege în Israel că, atunci când un om era așa de sărac încât trebuia să își vândă proprietatea, cea mai apropiată rudă trebuia să o cumpere pentru el. Aceasta se numea *„răscumpărarea pământului”*. Cum ni se aplică aceasta nouă?

Dumnezeu i-a dat lui Adam tot pământul. I-a spus să îl stăpânească și să îl supună. Dar Adam nu a ascultat și a sărăcit. Astfel, i-a dat actul de proprietate lui Satan. Atunci, Satan a devenit stăpânitorul pământului.

Când Satana l-a ispitit pe Isus în pustie, I-a arătat slava lumii și I-a spus *„toate acestea Ți le voi da Ție, pentru că mi-au fost date mie” (Luca 4:6)*. Cine i le-a dat? Adam.

Sunt multe daruri pe care Dumnezeu i le-a dat omului, și pe care acesta i le-a dat diavolului. De exemplu, Dumnezeu le dă oamenilor bani și sănătate, iar ei i le dau diavolului, folosindu-le pentru a se deda la plăceri egoiste.

Acum, acest pământ, pe care Adam i l-a dat diavolului a trebuit să fie răscumpărat.

Dar citim în *Levitic 25* că numai o rudă apropiată, un neam apropiat ar putea să îl răscumpere. Pentru aceasta Isus a trebuit să vină ca Om. Numai așa putea El fi Ruda și Răscumpărătorul nostru și să răscumpere înapoi pământul pentru Dumnezeu.

În *Ieremia 32:6-9* citim despre Ieremia că a cumpărat un pământ pentru ruda sa, conform acestei legi. El a plătit banii și a semnat actul cumpărării. Actul a fost un sul care pe atunci se înfășura și se sigila (*Ieremia 32:10*).

Despre un sul asemănător citim și în *Apocalipsa 5* – actul de cumpărare al pământului. Iar îngerul a întreat cine este vrednic să-l răscumpere.

În cartea *Rut* vedem încă o imagine a acestui tip de răscumpărare. Rut era o păgână care se măritase cu un iudeu în Moab. Când i-a murit soțul, a venit în Israel cu soacra sa, Naomi. Amândouă erau foarte sărace și cineva trebuia să răscumpere pământul care aparținea soțului răposat al lui Rut. Cel care putea să răscumpere, era o rudă apropiată numită Boaz. S-a dus, deci, Rut la Boaz și i-a zis „*Poți să-l răscumperi pentru mine?*”

Legea susținea că dacă un om murea lăsându-și soția văduvă, fratele său trebuia să se însoare cu ea (*Deuteronom 25:8-10*). Astfel, Boaz a trebuit să răscumpere acest pământ și să se însoare cu Rut. Dar când Rut a venit la Boaz, el i-a zis „Există cineva care îți este neam mai apropiat decât mine. Trebuie să-l întrebăm pe el

mai întâi. Dacă el nu vrea să cumpere pământul și să se însoare cu tine, atunci, le voi face eu pe amândouă.” Boaz i-a dat de veste celelalte rude. Dar omul nu vroia. Astfel, Boaz a răscumpărat-o pe Rut.

Rut este un fel de biserică – săracă și care necesită răscumpărare. Cea dintâi rudă, *LEGEA*, nu a putut să ne răscumpere. Atunci, Boaz, preînchipuindu-L pe Hristos, ne răscumpără și se căsătorește cu noi. Aceasta se spune în *Romani 7:4* „*frații mei, ați murit față de lege, ca să puteți să vă căsătoriți cu Hristos*”.

V.3-5: Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea. Și unul dintre bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: iată leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.”

Nimeni nu a fost găsit vrednic sau capabil să desigileze cartea răscumpărării pământului. Legea lui Dumnezeu nu a putut să o facă. Și când Ioan a văzut că nimeni nu putea răscumpăra pământul pierdut de om, a plâns.

A plâns adânc – că nimeni nu a fost găsit vrednic să deschidă cartea. Nu exista nicio rudă care să vină în ajutorul acestei „fete” sărmane care își pierduse toate pământurile, și nu era nimeni care să se căsătorească cu „ea”.

Și atunci, unul dintre bătrâni i-a dat lui Ioan vestea cea bună că Leul din Iuda, Rădăcina lui David, era vrednic. Isus, Rădăcina lui David, a devenit și sămânța lui

David (*Apocalipsa 22:16*). Isus a venit ca un Om, ne-a devenit cea mai apropiată rudă și ne-a răscumpărat și pe noi și pământul.

Mesajul evangheliei este, deci, „*Nu mai plângeți! Cineva a venit ca om – ca cel mai apropiat neam al vostru – și v-a iubit atât încât să vă răscumpere.*”

Nu putea să ne devină cea mai apropiată rudă, dacă nu ar fi venit ca Om. De aceea spune Pavel că o parte importantă din evanghelie este faptul că Isus Hristos S-a născut din sămânța lui David (*Romani 1:3; 2Timotei 2:8*). De aceea este vrednic Domnul nostru Isus Hristos, și de aceea citim mai departe în *Apocalipsa 5* că I se cântă o nouă cântare de laudă în ceruri.

V. 6,7: Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când Ioan s-a întors să vadă *leul*, ceea ce a văzut a fost un *miel* – un miel care părea înjunghiat – simbolizându-L pe Isus Hristos răstignit – stând între Dumnezeu și om, ca mijlocitor.

Isus a fost mereu ca un *leu*, pentru diavol, păcat și duhul lumii (oriunde l-ar fi găsit) – luptând împotriva acestora și împotrivindu-se lor. Față de oameni, însă, Isus a fost mereu ca un *miel*. Oamenii L-au bătut, L-au jignit și s-au comportat urât cu El, dar El nu le-ar răspuns niciodată cu aceeași monedă.

În lume, vedem exact opusul. Oamenii sunt ca un miel față de diavol, pentru că le este frică de el, îi sunt supuși și cedează în fața păcatului. Dar ei se comportă ca niște lei unul față de celălalt – sfâșiindu-se unul pe altul și luptându-se unul cu altul. Acesta este duhul lui antihrist – opusul lui Hristos.

Cuvântul „Miel” este folosit frecvent în cartea Apocalipsa ca titlu desemnându-L pe Isus Hristos. Ioan Botezătorul a arătat spre Isus spunând „*Iată Mielul lui Dumnezeu Care ia păcatul lumii*” (Ioan 1:29).

Cele șapte coarne pe care le are Mielul simbolizează „*toată puterea*”. Șapte este numărul perfecțiunii și coarnele vorbesc despre tărie și putere. Toată puterea în cer și pe pământ a fost dată Domnului nostru.

Cei șapte ochi sunt iarăși Duhul Sfânt înșeptit al lui Dumnezeu. Acesta este un alt simbol al Duhului Sfânt, care vorbește despre desăvârșita Lui capacitate de discernământ.

Aici ni se mai spune și că acești șapte ochi au fost trimiși pe pământ. De ce? Răspunsul se găsește în *2 Cronici 16:9*, „*Căci Domnul Își întinde privirile (Duhul Sfânt înșeptit) peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui*”. Este foarte important – atunci când privim spre viitor – să recunoaștem că Duhul Sfânt lucrează pe întreg pământul pentru a ne sprijini, atâta timp cât inimile noastre îi aparțin Lui. Astfel, nu ne vom mai teme nici chiar dacă diavolul însuși ne va sta împotriva.

În versetul 7 citim: „*Și a venit El și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie*”. Observați autoritatea Lui: merge către Tatăl și ia cartea din

Mâna Lui. Ce om poate face aceasta? Numai Isus, Domnul și Mântuitorul nostru.

Există unele grupuri de „creștini” care învață că sunt *NU* trei Persoane în Dumnezeu, ci doar una. Așadar, ei botează oamenii *doar* în Numele lui *Isus*, ceea ce este o mare amăgire din partea diavolului; el înlătură astfel distincția dintre Tatăl și Fiul ca două Persoane separate, voind să ne lase fără Mijlocitor (*vezi 1 Timotei 2:5*).

În pasaj, însă, Îl vedem pe Tatăl stând pe tron și pe Isus venind și luând sulul din mâna Tatălui, dovedind că El are dreptul să îl ia – ca singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni.

În *Ezechiel 2:9,10* mai observăm ceva în legătură cu acest sul: „*Iată un sul... scris pe dinăuntru și pe dinafară; în ea erau scrise bocete, plângeri și gemete*”. Diferite sentințe au fost scrise pe sul. Și Zaharia a văzut sulul, arătând blestemul lui Dumnezeu revărsându-se peste pământ, pentru că oamenii nu mai ascultaseră de poruncile lui Dumnezeu (*Zaharia 5:1-3*). În mod special sunt menționate două dintre cele 10 porunci: (1) Să nu furi; și (2) Să nu iei numele Domnului în deșert. Cel ce a furat va fi judecat după scrierea de dinafara sulului. Iar cel ce a înjurat să fie judecat după scrierea de dinlăuntru sulului.

Dumnezeu a scris cele zece porunci pe două table de piatră. Pe una erau scrise patru porunci cu privire la relația omului cu Dumnezeu. Pe cealaltă erau scrise șase porunci care priveau relația omului cu semenii lui. Injuriile reprezentau încălcarea unei porunci de pe prima tablă, iar furtul încălca o poruncă de pe cea de a doua tablă. Deci, cele două părți ale sulului reprezintă cele zece porunci ale lui Dumnezeu, care nu au fost ascultate de rasa umană, atrăgând judecata lui Dumnezeu asupra omului.

Prin deschiderea celor șapte peceți, putem să ne așteptăm să vedem judecata care va veni asupra omului pentru neascultarea sa față de poruncile lui Dumnezeu.

Putem, deci, să privim întrebarea „*Cine este vrednic să deschidă cartea și să rupă pecețile?*” (versetul 2), ca „Cine este vrednic să facă judecată asupra rasei umane pentru neascultarea lor a poruncilor lui Dumnezeu?”.

Când fariseii au adus lui Isus o femeie prinsă în adulter, El le-a pus o simplă întrebare „*Cine este vrednic să arunce o piatră în ea?*” (Ioan 8:1-12).

Deci, întrebarea aici este: „*Cine este vrednic să judece lumea?*”

În cazul femeii adulterine, numai Isus Cel-fără-de-păcat putea arunca o piatră asupra ei. Dar nu a făcut-o. El a zis: „*Eu nu te osândesc*”. Isus a venit atunci pentru a inaugura veacul harului. Au trecut 2.000 de ani și veacul harului este acum aproape pe sfârșite. Într-una din aceste zile, același Isus Se va întoarce pentru a *judeca* lumea.

Ruperea pecetilor unui sul înseamnă că ni se dă înțelegerea a ceea ce este scris pe sul. O carte *pecetluită* este o carte pe care nu o putem înțelege. O carte *deschisă*, însă, este ceva ce *putem* înțelege. *Isaia 29:11-12* spune „*de aceea, toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: Ia citește! El răspunde: Nu pot, CĂCI ESTE PECETLUITĂ! Sau dacă dai cartea unuia care nu știe să citească și-i zici: Ia citește! El răspunde: Nu știu să citesc*”. Persoana cu știință de carte devine la fel de neștiutor precum un analfabet atunci când se confruntă cu o carte pecetluită!! De ce? *Versetul 13* ne oferă răspunsul. Domnul spune, „*Când se apropie de Mine*

poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.”.

Dacă ne apropiem de cartea *Apocalipsa* cu o astfel de atitudine, atunci cartea va fi pecetluită pentru noi. „*Domnul a turnat un somn adânc asupra proorocilor și a acoperit ochii văzătorilor*” în timpul lui Isaia, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să rămână ca o carte pecetluită pentru ei (*Isaia 29:10*).

Cu toate acestea, cartea *Apocalipsa* nu este o carte pecetluită. Se spune în *Apocalipsa 22:10*: „*să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape*”. Dacă ochii noștri sunt orbiți pentru înțelesul acesteia, motivul trebuie să fie acela că inimile noastre sunt departe de Domnul. Dumnezeu a dat cartea *Apocalipsa* pentru a deschide ochii slujitorilor Săi.

V.8: Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Anterior i-am văzut pe cei 24 de bătrâni căzând înaintea Tatălui – (*4:10*). Acum ei cad înaintea Mielului. Vedem, de asemenea, pe fiecare dintre ei având un vas de aur plin cu tămâie (reprezentând rugăciunile sfinților).

Aceste vase conțin rugăciunile pe care credincioșii le-au rostit de 2000 de ani. Fiecare rugăciune a noastră intră în aceste vase. Într-o zi, vasele vor fi pline și vor fi vărsate. Acesta va fi rezultatul tuturor rugăciunilor pe care le-au spus credincioșii – în special al acestei rugăciuni: „*Vie împărăția Ta precum în cer așa și pe pământ*”. Această rugăciune îi cere Domnului să izbăvească

pământul și să lase împărăția Sa a dreptății să vină pe pământ.

Isus ne-a spus să ne rugăm întotdeauna! Și chiar dacă nu se întâmplă nimic imediat, rugăciunile noastre vor intra în potir. Într-o zi, acel potir va fi plin – și atunci veți vedea rugăciuni împlindu-se. De aceea este important să te rogi. Rugați-vă în special pentru venirea împărăției lui Dumnezeu. Aceasta este mult mai important decât rugăciunile pentru tămăduire fizică sau alte probleme asemănătoare.

Nu peste mult timp, potirul va fi plin și acele autorități angelice vor turna potirele înaintea Domnului. Și va începe planul final al lui Dumnezeu de încheiere a treburilor acestui pământ. Este încurajator să vedem că Dumnezeu răspunde la rugăciunile sfinților.

V.9,10: Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile; căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”

Când se spune că ei cântau o cântare **NOUĂ**, înseamnă că de fiecare dată cântecul „Vrednic ești...”, este actualizat.

Cum ni se aplică nouă? Dacă suntem umpluți de Duhul Sfânt și mergem pe calea crucii zilnic, putem fi diferiți în exprimările noastre de adorare și laudă către Tatăl și Fiul, **DE FIECARE DATĂ**.

Aici ni se mai spune și că vom domni pe pământ. Isus ne-a făcut împărați și preoți. Acum noi domnim în duhul nostru. Într-o zi, vom împărați și în trupurile noastre.

V.11: M-am uitat împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.

Aceasta înseamnă că există o sută de milioane de îngeri în ceruri plus multe alte milioane!! Există, deci, destui îngeri pentru Dumnezeu pentru a acorda foarte ușor câte unul pentru fiecare copil al lui Dumnezeu – chiar mai mulți decât unul pentru fiecare!!

Citim în *Evrei 1:14* că îngerii sunt duhuri slujitoare trimise pentru a sluji celor care moștenesc mântuirea. Dumnezeu a desemnat câte un înger pentru fiecare dintre noi. Știind acest lucru, suntem încurajați. Isus a învățat că fiecare copil are un înger care vede fața Tatălui și îl ajută pe copil (*Matei 18:10*). Și acești îngeri nu ne părăsesc după ce am crescut.

V.12: Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”

Toți oamenii trebuie să-L cinstească pe Fiul, la fel cum Îl cinstesc pe Tatăl. Nu există îndoială că Isus Hristos este Dumnezeu ce trebuie adorat la fel de mult cum Tatăl este adorat.

V.13,14: Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii ziceau „Amin!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ, și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor!

Vedem că nu au spus *Amin* o singură dată, ci în mod repetat, ca un refren.

Unii oameni se simt ofensați când aud lumea dintr-o biserică spunând „*Amin*” sau „*Aleluia*”. Cum vor trăi astfel de oameni în ceruri?

Dumnezeu L-a înălțat pe Isus pentru că El S-a smerit și I-a dat un Nume care este mai presus de orice nume, pentru ca într-o zi, în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn spre slava lui Dumnezeu Tatăl (*Filipeni 2:8-11*).

Cea mai importantă mărturisire pe care trebuie să o facem celor necredincioși este aceea că „*Isus Hristos este Domn*”. Într-o zi, întregul univers va spune aceste cuvinte. Cât de minunat este că ochii ne-au fost deschiși chiar de acum să vedem Domnia lui Isus, și să vedem vrednicia Celui Care a venit ca un Miel pentru oameni și ca un Leu pentru diavol. Isus a biruit lumea (*Ioan 16:33*), și a plătit prețul pentru ca pământul să fie răscumpărat pentru Dumnezeu.

Capitolul VI

De la *capitolul 6* înainte, observăm partea profetică a *Apocalipsei* – privitoare la ceea ce Isus i-a spus lui Ioan că va avea loc în *VIITOR*.

De fiecare dată când studiem o proorocie care încă nu s-a împlinit, trebuie să avem în minte *1Corinteni 13:12* „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunoșc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin”. Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, a permis ca o mare parte din proorocia cu privire la viitor să poată fi vizibilă nouă doar slab, ca într-o oglindă. Acest lucru nu trebuie să-l uităm.

Există o mare curiozitate în ființa noastră să cunoaștem viitorul întocmai. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu ne-a fost dat pentru a ne satisface curiozitatea. În *Deuteronom 29:29* se spune „*Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri*”. Există, deci, lucruri care sunt descoperite și altele care sunt ascunse.

Iată unele lucruri descoperite: *2Petru 1:3* afirmă că „*ni s-a dăruit tot ce privește viața și evlavia*”. Tot ce e în legătură cu împărtășirea din natura divină a fost descoperit în mod clar. În *Romani 6:14* spune limpede că „*păcatul nu mai poate stăpâni peste voi când sunteți sub har*”.

Ceea ce este uimitor este că majoritatea credincioșilor nu privesc la astfel de adevăruri care sunt prezentate clar. În schimb, ei discută despre detaliile proorociei, care adesea sunt neclare. Această atitudine este periculoasă. Trebuie să ne stabilim corect prioritățile. Cel mai mare lucru nu este proorocia, ci dragostea. Niciodată

nu ni se spune să urmărim o înțelegere clară a proorociei. Ni se spune, însă, să căutăm dragostea – natura divină (*1Corinteni 12:8,9,13; 14:1*).

Există multe părți din profetia biblică pe care le vom cunoaște limpede numai când se vor întâmpla, și încă, alte lucruri le vom ști numai când va veni Domnul. Dar, de vreme ce Domnul ne-a dat cartea *Apocalipsa*, sigur se așteaptă să înțelegem ceva despre viitor, chiar dacă neclar.

În *capitolul 6* avem o privire de ansamblu asupra viitorului până la sfârșit. Apoi, de la *capitolul 7 înainte*, Duhul revine și umple unele goluri cu câteva detalii. Slavă lui Dumnezeu că această carte a fost scrisă astfel pentru a nu satisface curiozitatea. În fiecare dintre noi există o mare dorință de a studia grafice profetice care ar explica secvențialitatea evenimentelor la sfârșitul vremilor. Dar Dumnezeu nu ne satisface curiozitatea.

Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv cartea *Apocalipsa*, nu a fost dată în principal pentru așa ceva.

Luăți aminte la ce a spus Isus apostolilor săi imediat înainte să se suie în ceruri. Apostolii L-au întrebat „*Doamne acum vei restabili împărăția lui Israel?*” Ei credeau, că de vreme ce Isus a înviat, El va îndepărta romanii și Își va stabili împărăția de o mie de ani. Isus nu a spus că aceste întrebări nu sunt importante. Nu. În schimb, El a zis „*nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa*” (*Fapte 1:6,7*). El le-a spus că pentru moment sunt lucruri ce trebuie știute, dar și multe alte lucruri pe care nu trebuiau să le știe. Apoi le-a spus despre absoluta nevoie de a primi puterea spirituală. Nu cunoștința –ci *puterea!* (*Fapte 1:8*) – puterea de a fi martorii Săi până la sfârșitul timpului. Și aduceți-vă aminte că acestea au fost ultimele Sale cuvinte pe pământ.

Este important ca noi să ne amintim de acest fapt când citim cartea *Apocalipsa*.

V.1: Când a rupt Mielul cea dintâi dintre cele șapte peceți, m-am uitat, și am văzut pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

Această invitație este făcută de patru ori – „Vino”. În *versetul 3*, cea de a doua făptură vie spune „vino”. În *versetul 5* cea de a treia făptură vie spune „vino”. Și în *versetul 7* cea de a patra făptură vie spune „vino”.

Acestea sunt cele patru făpturi vii pe care le-am văzut în *capitolul 4:7*. Am văzut că sunt ca heruvimii pe care i-a văzut Ezechiel, și că sunt conducători printre categoriile în care au fost create: leul – regele animalelor sălbatice; vițelul – regele vitelor; omul – regele creației; vulturul – regele păsărilor. Deci aceste 4 făpturi care spun „vino” în *capitolul 6:1,3,5,7* exprimă glasul creației care Îi spune lui Isus „vino”.

La sfârșitul Bibliei citim că însuși Ioan spune „Amin. Vino Doamne Isuse!” (*Apocalipsa 22:20*). Întreaga creație strigă către Domnul să vină, după cum citim în *Romani 8:19-22*. Este o rușine când cei care se consideră credincioși nu au o asemenea dorință nestăvilită așa cum are restul creației. Întreaga creație așteaptă „*descoperirea fiilor lui Dumnezeu*”, când Isus va veni în slava Sa. În aceea zi, întreaga creație va fi eliberată din sclavia stricăciunii și va intra în slava fiilor lui Dumnezeu. Acum, însă, creația suferă „*durerile nașterii de prunci*” – un travaliu care va fi încheiat numai atunci când va veni Hristos.

Și când aceste creaturi vor spune „vino”, Domnul Isus va veni – nu ca un miel pentru a lua păcatele lumii, ci ca un leu gata să le judece.

V.2: M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.

Comparați aceasta cu *Apocalipsa 19:11-16*, unde citim „*apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești...pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR. Numele lui este Cuvântul lui Dumnezeu”*. Acesta este Domnul nostru Isus Hristos. Dar ceea ce întâlnim aici în *Apocalipsa 6:2* este puțin diferit. El nu are multe cununi pe capul său. Aici se spune că i s-a dat o cunună. Cu alte cuvinte, nu este ceva obținut de el pe drept. I s-a permis să aibă o cunună. Dar el stătea pe acest cal și avea un arc, și a pornit biruitor și să biruiască. Acesta este simbolul unuia care ÎL IMITĂ pe Hristos – cineva care spune că e Hristos.

Dacă citiți *Matei 24*, veți observa că este foarte asemănător cu *Apocalipsa 6*. Ambele pasaje au ca temă sfârșitul veacurilor. Acolo, ucenicii au venit la Isus și L-au întrebat „*Spune-ne când vor fi acestea, care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacurilor?*” (*Matei 24:3*).

Isus le-a răspuns zicând, „*luați seama să nu vă înșele nimeni*” (*v.4*). Aici întâlnim primul cal alb: „*Mulți vor veni în numele Meu spunând că EU SUNT HRISTOSUL și mulți se vor înșela*”. Acesta este primul

semn pe care l-a dat Isus. Și tot aceasta vedem și în *Apocalipsa 6:2*. Cineva vine pe un cal alb, atrăgând o mulțime de oameni după el – oameni care nu știu Scripturile, care urmează o persoană crezând că urmează pe Domnul și care sunt, deci, înșelați și duși în rătăcire. Isus ne-a avertizat spunând că mulți vor veni *ÎN NUMELE LUI* să ne înșele. O astfel de persoană este simbolizată printr-un călăreț și un cal alb. El este un Hristos fals!!

De remarcat de câte ori se repetă în acest capitol fraza „*i s-a dat*” – „*o cunună i s-a dat... i s-a dat să ia pacea de pe pământ...i s-a dat o mare sabie...i s-a dat putere*” (v.2,4,8). În fiecare caz, ceva rău urmează. Dar, de fiecare dată, se întâmplă după ce Dumnezeu a dat permisiunea. Celui dintâi călăreț i s-a permis să aibă o cunună. Celui de-al doilea i s-a permis să ia pacea de pe pământ și să poarte o sabie mare. Celui de-al patrulea călăreț i s-a permis să aibă putere peste o pătrime din lume.

Când Pilat I-a spus lui Isus că avea putere să-L răstignească, Isus i-a răspuns zicând: „*Nu ai fi avut nicio putere asupra Mea, dacă nu ȚI S-AR FI DAT de sus*” (Ioan 19:11). Tatăl era Cel ce i-a permis lui Pilat să aibă putere asupra lui Isus. Nimeni nu poate face ceva pe pământ fără permisiunea lui Dumnezeu. Tatăl nostru este Cel ce permite duhurilor înșelătoare să intre în lume și să înșele pe cei care nu iubesc adevărul (2*Tesaloniceni 2:10,11*). Toată această înșelăciune va culmina cu venirea lui antihrist – falsul Hristos – pe scena lumii. Majoritatea oamenilor vor fi înșelați să creadă că el este într-adevăr „*Mesia*” și „*Mântuitorul*” lor și că urmându-l pot fi mântuiți.

Dar înainte ca antihrist să vină, mulți antihriști mai mici s-au și ridicat de-a lungul secolelor și se ridică chiar și astăzi.

„Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă” (1Ioan 2:18). Dacă în anul 96 d.Hr., când Ioan a scris aceasta, era ceasul din urmă (11 p.m.), acum trebuie să fi trecut de 11:59 p.m. Ne-au mai rămas niște secunde.

Mulți conducători politici din istorie au fost mici antihriști, care i-au atras pe oameni după ei printr-o putere demonică. Există mulți „guru” păgâni în India, care fac la fel. Dar acel duh se întâlnește și în creștinism. Adesea, conducători „creștini” talentați îi fac pe oameni să le urmeze în loc să le facă legătura cu Hristos. Astăzi, există multe astfel de grupuri de creștini, care sunt „hristoși” mincinoși.

Antihristul vine pe un cal alb, așa cum vine și Hristos. Satana vine ca un înger de lumină, înșelând mulțimi – iar Dumnezeu îi permite, pentru că El vede că oamenii nu iubesc adevărul pentru a fi izbăviți de păcatele lor.

Citim aici despre călăreț că *„a pornit biruitor și să biruiască” (v.2)*. Satana și-a pus în gând să-l biruiască pe om într-un tot.

V.3,4: Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.” Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.

I s-a dat permisiunea de a-i face pe oameni să se înjunghie unul pe altul și să ia pacea de pe pământ.

Aceasta este o imagine a războiului. Culoarea roșie a calului vorbește despre vărsarea de sânge.

Cel de-al doilea semn pe care Isus l-a dat ucenicilor Săi a fost: *„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății”* (Matei 24:6,7a).

Cel de-al doilea călăreț de pe calul roșu ia pacea de pe pământ și oamenii seucid unii pe alții. Întotdeauna au fost războaie de-a lungul celor 19 secole trecute, de când Ioan a scris cartea *Apocalipsei*. Dar în toți acești 1900 de ani, nu au existat războaie numite „Războaie Mondiale” până în secolul al XX-lea. Și războaiele dintre națiuni au crescut incredibil în secolul douăzeci. Până în secolul douăzeci nu exista nici terorismul (precum îl avem astăzi).

V.5,6: Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el avea în mână o cumpănă. Și în mijlocul celor patru făpturi vii am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un dinar. Trei măsuri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatemi untdelemnul și vinul.”

Cel de-al treilea cal este unul negru – și simbolizează foametea și lipsa de hrană. Aceasta corespunde celui de-al treilea semn pe care l-a dat Isus ucenicilor săi – foametea (Matei 24:7). Situația va deveni foarte dificilă în special pentru cei săraci. Ei vor putea cumpăra doar un kilogram de grâu cu un salariu pe o zi. Sau, dacă vor mâncare mai ieftină, vor putea cumpăra trei

kilograme de orz cu salariul pe o zi. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, va fi o lipsă crescândă a celor trebuincioase vieții. Bunurile de lux precum uleiul și vinul nu vor fi atinse. Aceasta înseamnă că cei bogați vor trăi în belșug, în timp ce săracii vor trebui să se lupte din răputeri pentru a supraviețui.

Iacov spune „*Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi...aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi ca o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele cele din urmă! Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel*” (Iacov 5:1,3,5).

V.7,8: Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând „Vino și vezi!” M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.

Aici vedem un cal palid și bolnav. Călărețul său era „Moartea”. Era urmat de „*Seol*²⁸” – locul în care ajung oamenii când mor. Li s-a dat putere peste un sfert din pământ. Populația lumii este de peste șase miliarde, și deci, aceasta înseamnă putere peste aproximativ 1,5 miliarde de oameni. Aici se menționează patru mijloace

²⁸ Locuința morților.

de a ucide oamenii: (1) armele de război; (2) foametea; (3) bolile și (4) animalele sălbatice.

Este important pentru noi să știm de ce permite Dumnezeu aceste patru pedepse, tocmai pentru ca noi să nu avem parte la ele.

În *Ezechiel 14:13,14* citim că Domnul spune „când va păcătui o țară împotriva Mea, dedându-se la fărădelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei – dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui sufletul lor prin neprihănirea lor”.

Noe, Daniel și Iov au fost cei mai drepecți oameni din timpurile lor. Noe și-a salvat soția, cei trei fii ai săi și soțiile lor. Daniel și-a salvat cei trei prieteni ai săi. Iov și-a salvat familia. Dar Dumnezeu spune că dacă ar fi trăit ei în acest timp, ei ar fi putut doar să se mântuiască pe ei însiși și atât. Ei nu ar fi fost capabili să-și izbăvească fiii și fiicele, dacă acei copii nu ar fi la rândul lor drepecți.

Și apoi Dumnezeu spune „Dacă aș lăsa țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar sjunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni din pricina acestor fiare, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu” (*Ezechiel 14:15,16*).

Mai apoi, Domnul adaugă „**Măcar trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciurma**” (*v.21*). Acestea sunt cele patru pedepse menționate în *Apocalipsa 6:7,8*.

Dumnezeu este, însă, îngăduitor, ca doar o pătrime din populația lumii să fie nimicită, pentru ca ceilalți să se

poată întoarce spre dreptate. Numai prin dreptate putem să ne protejăm pe noi înșine de la aceste pedepse grozave. Nu ne putem salva soțiile, fiii, frații sau surorile noastre, decât dacă și ei sunt neprihăniți.

Este relevantă promisiunea făcută tuturor celor *drepti* în *Psalmul 91*. Acolo citim despre aceste patru pedepse:

- (1) Arme de război – „*săgeata ce zboară ziua*” (v.5);
- (2) Boala – „*ciuma*” (v.6);
- (3) Foametea – „*molima care bântuie ziua în amiaza mare*” (amiaza este timpul când mâncăm și de aceea aici se referă la lipsa de mâncare) (v.6);
- (4) Fiarele sălbatice – „*vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi*” (v.13).

Aceste pedepse nu îi vor atinge pe cei drepti. **„O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia”** (v.7).

O pătrime din populația lumii poate fi atinsă. Dar **„DE TINĒ NU SE VOR APROPIA!”**

„*Doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost...nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău*” (v.8-10).

De ce? „*Fîindcă mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi, îl voi ocroti*” (v.14). Domnul ne va înălța. Să ne asigurăm că vom reuși ca această promisiune să se îplinească în viețile noastre.

V.9-11: Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.

Cea de-a cincea pecete simbolizează necazul. Acești oameni au fost omorâți „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră”.

Pavel îl indemna pe Timotei să „țină dreptarul învățăturilor sănătoase” (2Timotei 1:13). Aici erau oameni care ținuseră întregul sfat al lui Dumnezeu. Ei nu făcuseră compromisuri, nici nu căutaseră să placă oamenilor, nici nu predicaseră pentru a gădila auzul oamenilor. „Dacă plăcem oamenilor, nu putem fi slujitorii lui Hristos” (Galateni 1:10). Aceștia erau adevărații slujitori ai lui Hristos, care ținuseră cuvântul lui Dumnezeu ca mărturie a lor; și fiindcă ținuseră cuvântul lui Dumnezeu, au fost uciși.

În Matei 23:34,35 Isus a spus „De aceea, iată vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar”.

Când Cain l-a ucis pe Abel, Domnul i-a zis lui Cain „sângele fratelui tău strigă către Mine din pământ – pentru că l-ai junghiat”. Aici, în *Apocalipsa 6*, acei care au fost junghiați strigă cu o voce tare, spunând: „Până când, Doamne, vei zăbovi să judeci și să răzbuni sângele slujitorilor Tăi, care a fost vărsat”. Citim rugăciuni similare în *Psalmul 94:1-7 și 119:84*. Toate acestea exprimă același lucru: „Doamne, răzbună-Te asupra acestor oameni care ne-au vărsat sângele” – la fel cum sângele lui Abel strigase pentru a fi răzbunat.

Când dăm, însă, la *Evrei 12*, vedem altceva. Aici, se compară vechiul legământ cu cel nou. Noi, astăzi, nu am venit la Muntele Sinai și la Moise, ci la muntele Sion și la Isus „Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (v.21-24). Sângele lui Abel a strigat pentru răzbunare, în timp ce sângele lui Isus a strigat pentru milă și iertare!! În aceasta stă o diferență fundamentală dintre vechiul și noul legământ.

Cei care caută răzbunare nu au înțeles pentru ce s-a vărsat sângele lui Isus. Când sângele curgea din trupul lui Isus – din cap, din mâini, din spate și din picioare – El se ruga „Părinte, iartă-i”. Când curgea sângele din trupul lui Ștefan, el se ruga: „**Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta**” (*Fapte 7:60*). Acesta este strigătul unui sfânt al noului legământ. O caracteristică a adevăratului ucenic al lui Isus este aceea că nu dorește răzbunarea asupra vrăjmașilor săi.

Deci, acești sfinți junghiați din *Apocalipsa 6* sunt desigur sfinți ai Vechiului Testament, pentru că cer ca răzbunarea să se facă asupra vrăjmașilor lor. Când Ioan a avut această viziune, trecuseră cam 65 de ani de când fusese întemeiată biserica, și erau foarte puțini creștini care fuseseră junghiați pentru credința lor până atunci.

Mulți dintre sfinții junghiați erau cei despre care a vorbit Isus – din timpul lui Abel la cel al lui Zaharia. Aceștia sunt cei ale căror suflete erau sub altar. Li s-au dat haine albe și li s-a spus să mai aștepte puțin *PÂNĂ CÂND* se va împlini numărul slujitorilor și a fraților lor care aveau să fie uciși (în perioada acestor 20 de secole ale epocii bisericii). Acești „frați” sunt sfinții noului legământ care sunt junghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Există un anumit număr de sfinți care trebuie să fie junghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturisirea lor. Dumnezeu știe numărul acela. În ultimii 2000 de ani, au murit mulți creștini la fel ca Isus și ca Ștefan, rugându-L pe Dumnezeu să-i ierte pe cei care i-au ucis. Ei au fost omorâți pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au susținut-o. Imediat ce acest număr se va împlini, Dumnezeu va veni să judece lumea care l-a ucis slujitorii. Până atunci, trebuie să avem răbdare.

Cea de-a cincea pecete ne arată, deci, că partea noastră pe pământ sunt necazul și persecuția. În *Matei 24:9*, vedem că cel de-al cincilea semn dat de Isus ucenicilor Săi este necazul, fiind urâți de *TOATE* popoarele și fiind uciși din pricina Numelui Său.

Vine ziua când *TOATE POPOARELE* de pe fața pământului îi vor urî pe adevărații ucenici ai lui Isus. Creștinii cu numele și „credincioșii” de compromis nu vor fi urâți. Ei vor fi acceptați și cinstiți! Dar cei care împlinesc și propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu vor fi urâți. Și, în acel timp, mulți vor cădea. Ei se vor alătura creștinătății babiloniene (bisericilor false, compromise), pentru că viețile lor vor fi în siguranță acolo. Aceștia îi vor trăda pe adevărații ucenici ai lui Isus. Aceste lucruri se întâmplă chiar astăzi în multe țări.

Isus le-a spus ucenicilor, „În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, eu am BIRUIT lumea” (Ioan 16:33). Aici, Isus ne învață că va trebui să înfruntăm necazuri. Duhul Sfânt nu ne învață că vom scăpa de necaz, deși oamenilor le place să creadă astfel.

Numai o creștinătate iubitoare de confort, compromițătoare și diplomată vrea să scape de necazuri. Și o astfel de creștinătate a produs și o teologie care învață că „biserica va scăpa de necaz”, chiar dacă Isus a spus clar că „în lume veți avea necazuri”. Domnul nu ne va lua din lume. El a spus: „Eu am biruit (nu am scăpat din) lumea”. Și El vrea ca și noi să devenim biruitori.

Isus S-a rugat Tatălui zicând: „Tată, NU Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău (de păcat)” (Ioan 17:15). Pe ce se bazează unii creștini când afirmă că vom fi luați din lume pentru a nu mai îndura necazurile? Isus S-a rugat ca să fim păziți de păcat, nu de necazuri. El vrea să fim păziți de duhul de nesupunere și de puterea diavolului, dar nu de persecuție – pentru că Isus știe că persecuția și necazurile sunt bune pentru noi. Aceasta este menirea noastră.

Când un apostol mergea să transmită Evanghelia, făcând ucenici, îi învăța el oare că Dumnezeu îi iubește așa de mult încât îi va scăpa de necazuri? NU. Marcu spune: „Trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu prin multe necazuri” (Fapte 14:22). Acesta era mesajul lui Isus și al apostolilor. Dar, din păcate, acest mesaj nu mai este propovăduit astăzi.

În *Apocalipsa 6:12-17*, citim despre mânia lui Dumnezeu care va cădea asupra pământului. *Necazul* este mânia omului și a diavolului care se revarsă asupra credincioșilor. Dumnezeu nu ne-a promis vreodată că ne va păzi de o astfel de mânie. Milioane de adevărați ucenici ai lui Isus au trecut prin necazuri inimaginabile și prin

persecuție și au fost uciși în ultimele 20 de veacuri. Dumnezeu le-a dat putere să le înfrunte pe toate.

Dar, când este vorba despre mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 6:12-17), sigur vom scăpa.

V.12-17: Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur pe pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogăți și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mâna Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”

Aici este primul loc din cartea Apocalipsa unde găsim cuvântul „mânie” referindu-se la mânia lui Dumnezeu și a Mielului. În schimb, *necazul* (despre care am citit în *versetele 9-11*, la a cincea pecete) era de fapt *mânia omului* instigată de diavolul.

Ucenicii lui Isus vor fi înălțați pentru a se întâlni cu Domnul în văzduh înainte ca această pedeapsă să vină. Vedem acest șir de evenimente descrise de Domnul în *capitolul 24 din Matei*:

„Îndată DUPĂ ACELE ZILE DE NECAZ, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da

lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate (compară cu Apoc.6:12-14). Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omnului, **toate semințiile pământului se vor boci** (compară cu Apocalipsa 6:15,16), **ȘI VOR VEDEA PE FIUL OMULUI VENIND PE NORII cerului cu putere și cu o mare slavă. EL VA TRIMITE PE ÎNGERII SĂI CU TRÂMBIȚA RĂSUNĂTOARE, ȘI VOR ADUNA PE ALEȘII LUI DIN CELE PATRU VÂNTURI**” (Aceste evenimente sunt descrise și în 1 Tesaloniceni 4:16) (Matei 24:29-31).

Aceasta este răpirea bisericii la care ne așteptăm să aibă loc la venirea Domnului nostru Isus Hristos – imediat **DUPĂ** marele necaz și exact **ÎNAINTE** ca mânia lui Dumnezeu să se reverse pe acest pământ.

Atunci, Isus va apărea ca „*steaua strălucitoare a dimineții*” (Apocalipsa 22:16) ca să ne înalțe la cer pentru a fi cu El. Steaua dimineții apare **CU PUȚIN ÎNAINTE** ca soarele să răsară (reprezentându-l pe Hristos întemeindu-și împărăția pe pământ), și **IMEDIAT DUPĂ** miezul nopții (marele necaz). Cea mai întunecată oră este cu puțin după ce se ivesc zorile.

Domnul nostru a confirmat această învățătură și în *Matei 25:6* – „*la miezul nopții*” se va face o strigare: „*Iată Mirele vine*”. În mijlocul întinericului (miezul nopții) simbol al necazului, se va ridica un glas, „*Mirele vine*”. Și înainte ca soarele să răsară pe pământ, cei ce vor fi pregătiți vor fi înălțați. Ei îl vor vedea pe Isus ca „*Stea a Dimineții*”. La sfârșitul capitolului 6 din *Apocalipsa*, citim că profeții Vechiului Testament chemau „*ZIUA Domnului*”. Aceasta este numită aici „*Ziua cea mare a mâniei lui Dumnezeu*” (Apocalipsa 6:17) – o foarte scurtă perioadă de judecată pe pământ.

În *Fapte 2:17-20*, Petru citează în ziua Cincizecimii din proorocul Ioel, spunând „În zilele din urmă, zice Domnul Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! ...Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc, și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină **ZIUA DOMNULUI, ZIUA ACEA MARE ȘI STRĂLUCITĂ**”.

Ioel asociază sfârșitul cu umplerea de Duh Sfânt. În *versetele 18 și 19* intră această perioadă de 2.000 de ani, în care noi putem fi umpluți de Duhul și putem lua parte la natura divină. Ceea ce citim în *versetele 17 și 18* este începutul „*erei bisericii*”. *Versetele 19 și 20* vorbesc despre sfârșitul ei. Pentru că profetul Ioel nu avea cunoștința despre era bisericii ce se întinde între momentul turnării Duhului și cea de a doua venire a lui Isus Hristos, el a numit acea zi „*ziua cea mare a Domnului*”.

De ce vine pe pământ această ultimă pedeapsă („*ziua Domnului*”)? Haideti să ne uităm la câteva versete din Vechiul Testament pentru a primi un răspuns.

Mai întâi de toate, să ne uităm la *Isaia 13:6-11*: „*Gemeți! Căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic! De aceea toate mâinile slăbesc, și orice inimă omenească se topește. Ei sunt năpădiți de spaimă; îi apucă chinurile și durerile; se zvârcolesc ca o femeie în durerile nașterii (și Isus a vorbit despre această perioadă ca început al durerilor nașterii – Matei 24:8) ... căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina. **Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria***”

celor trufași.” Vedem, deci, că din pricina mândriei omului vine această pedeapsă. *Mândria* este rădăcina din care cresc toate celelalte păcate. Dumnezeu spune „*voi doborî semeția celor asupritori*” (v.11).

Să privim și la *Isaia 2:10-21*: „*Întră în stânci și te ascunde în țărână de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui! ... Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat ... Mândria omului va fi smerită, și truția oamenilor va fi plecată; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea*”.

De remarcat încă o dată că pedeapsa Domnului este împotriva „*MÂNDRIEI*”. Mândria omului și înălțarea sa vor fi smerite. Oamenii fac multe păcate, dar în special mândria omului este subliniată ca ceea ce Dumnezeu va pedepsi în „*ziua Domnului*”.

Într-un alt pasaj despre ziua Domnului, în *Isaia 3:10,11* Dumnezeu spune „**Bine** de cel neprihănit! Lui îi va merge bine...*Vai de cel rău! Lui îi va merge rău.*”

Să luăm aminte și la *Țefania 1:14*: „*Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar*”. Apoi, proorocul spune în *Țefania 2:3* „*Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului*”. Cu siguranță cei smeriți vor fi cruțați.

Observăm din toate aceste pasaje că oricând proorocii Vechiului Testament profeteau despre venirea Domnului, întotdeauna vorbeau despre venirea judecării celor *mândri*. Cei smeriți vor scăpa. Și dacă m-ați întreba pe mine cine va fi luat de pe pământ, aș spune că „cei care

au învățat în viața lor pământească să se smerească pe sine, *mai înainte de a reveni Domnul*". Ni se spune: „*căutați smerenia și veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului*".

În *Țefania 3:11-13,17*, ni se spune: „***În ziua aceea voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași! Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine***".

Aceasta este o promisiune dată celor smeriți. Nu toți pot spune că „*Domnul Dumnezeu se bucură de mine*”, ci numai cei care au răspuns mai înainte la îndemnul de a căuta smerenia și s-au smerit. Pentru a confirma ceea ce am luat în considerare, să ne uităm la *Apocalipsa 6:15*, și să vedem cele șapte categorii de oameni care se vor ascunde în peșteri, în stânci și în munți atunci când Isus va veni în slavă: „*Împărații, domnitorii, căpitanii, bogații, cei puternici și cei liberi*” – șase categorii de oameni însemnați – „*și toți robii*”.

Cei mândri, care se înalță pe sine, vor fi smeriți în acea zi. De aceea este foarte important pentru noi să învățăm de la Isus în zilele acestea ceea ce a insistat să ne învețe: „*Învățați de la Mine*” spune, „*căci Eu sunt blând și smerit cu inima*”. El vine numai pentru astfel de ucenici ai Săi.

Haideți să privim acum la un pasaj din Noul Testament despre ziua Domnului, *1Tesaloniceni 5:1-5*: „*Cât despre vremi și sorozăce, n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua*

*Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va mai fi chip de scăpare. Dar voi fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț; **voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului”**.*

Știți ce înseamnă să fii fiu al luminii și al zilei? Înseamnă să fim părtași smereniei lui Isus – la natura divină. A aparține întunericului, pe de altă parte, înseamnă a te înălța așa cum a făcut domnul întunericului de când a căzut.

Antihristul va fi capul tuturor celor care se înalță pe sine. Iar Isus va fi Capul tuturor care se smeresc.

Cei care trăiesc în smerenie nu vor fi vreodată în întuneric și venirea Domnului nu va veni peste ei ca un hoț. Ei nu vor fi luați prin surprindere de venirea Lui, pentru că ei sunt mereu pregătiți pentru El, fiindcă au învățat calea smereniei – calea nouă și plină de viață pe care a deschis-o Isus.

Capitolul VII

V.1-8: După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui Viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: "Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!" Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii; din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii; din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii; din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii au fost pecetluiți.

Aici întâlnim iarăși fraza aceasta „după aceea” sau „după aceste lucruri”. Observăm că această frază este începutul unei noi părți, în *Apocalipsa 4:1*.

În *capitolul 7*, vedem că *versetele 1 și 9* încep cu această frază.

Prima parte (*v.1-8*) se referă la Israel: „*Am auzit numărul... 144.000 de credincioși pecetluiți din toate semințiile fiilor lui Israel*” (*v.4*).

Cea de a doua parte (*v.9-17*) se referă la biserică: o mulțime de oameni „*din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului*”.

Rămășița lui Israel cu frică de Dumnezeu este păzită în timpul mâniei, dar biserica este luată ca să stea înaintea Domnului. Chiar înainte ca mânia lui Dumnezeu să se verse pe pământ, cei morți în Hristos vor învia și, împreună cu cei vii, vor fi înălțați pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh. Îl vom întâmpina la întoarcerea Sa pe pământ așa cum o mireasă își întâmpină mirele. Ei stau „*înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului*” (*v.9*).

În acea vreme, va exista în Israel o rămășiță de oameni necreștini, dar cu frică de Dumnezeu, pe care Domnul îi va păzi de mânia Sa. În *versetul 2*, citim despre un înger care vine să-i pecetluiască pe acești israeliți.

În *Daniel 12:1*, citim despre acest înger: „*În vremea aceea se va scula mai marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte*”.

Pare a exista o legătură foarte strânsă între arhanghelul Mihail și fiii lui Israel. El se va scula atunci când mânia lui Dumnezeu va fi vărsată pe acest pământ – un timp de nenorocire mare – pentru a-i pecetlui și proteja pe israeliții temători de Dumnezeu.

Citim în *Daniel 12:2,3* că cei care au murit în credință în vremurile Vechiului Testament, se vor scula, de

asemenea, împreună cu biserica și vor fi luați: „mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”

În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, mulți oameni cred că scopul Său pentru Israel s-a terminat odată cu venirea lui Isus Hristos. Dar nu este adevărat (v. *Romani 11*). După ce a explicat evanghelia mântuirii în primele 8 capitole, Duhul Sfânt explică problema lui Israel în capitolele 9-11. Aceasta este o învățatură a Noului Testament și nu a Vechiului Testament. „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său Israel? Nicidecum!” (*Romani 11:1*). (aceasta este aceeași expresie pe care Duhul o folosește în *Romani 6:1,2*: „Să păcătuim iar? Nicidecum!”). Cum în zilele lui Ilie exista o rămășiță de 7000 de oameni, la fel, în zilele din urmă, va exista „o rămășiță datorită unei alegeri prin har” (*Romani 11:2-5*).

Când Isus se va întoarce, va exista o rămășiță temătoare de Dumnezeu în poporul lui Israel. Dacă ei și-au pus încrederea în Hristos, ei vor deveni membri ai bisericii, în care nu există diferențiere între iudei și neiudei. Dar aceștia nu L-au recunoscut pe Isus Hristos ca Mesia al lor.

„Căci dacă lepădarea lui Israel a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (*Romani 11:15*). Întreaga lume a avut posibilitatea să se împace cu Dumnezeu prin Isus Hristos atunci când Israel a fost lepădat. Apoi, când Israelul va fi primit din nou, pământul va trece printr-un lucru asemănător unei învieri. Fiarele sălbatice se vor îmblânzi iarăși. Vor dispărea spinii și ciulinii.

„Fîndcă, dacă tu (care ești dintre Neamuri), care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai

fost altoit împotriva firii tale, într-un măslin mai bun (în poporul ales al lui Dumnezeu), cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești (iudeii), în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor” (v.24,25).

„Numărul deplin al Neamurilor” se referă la acei dintre popoarele pământului ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții. Și după ce se va aduna ultima persoană al cărei nume este scris în Cartea Vieții – cartea Mielului – va urma răpirea și apoi, vremea ca împietritura să se îndepărteze de la această rămășiță a lui Israel temătoare de Dumnezeu. Nu trebuie să ignorăm acest fapt. „Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută” (v.29). Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. El a chemat poporul lui Israel odată. Nu Se va răzgândi în ceea ce îi privește.

Să ne întoarcem la *Apocalipsa 6:13*. Acolo citim că „stelele au căzut de pe cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic”. Stelele care cad de pe cer sunt ilustrate prin comparație cu un smochin care își scutură fructele necoapte. Imediat după aceasta, citim despre Israel în *Apocalipsa 7:1-8*. Smochinul este o imagine a lui Israel. Apoi citim despre „patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului” (*Apocalipsa 7:1*). Cele patru colțuri se referă la nord, sud, est și vest. Domnul i-a readus pe iudei înapoi în Israel din toate colțurile lumii.

În Vechiul Testament, David, prin biruința împotriva] lui Goliat, îl preînchipuie pe Isus Hristos, Care l-a biruit pe Satan. Iar prima parte a domniei lui Solomon – înainte de a deveni un închinător la idoli – preînchipuie viitoarea domnie de o mie de ani a lui Isus Hristos pe pământ. „Solomon” înseamnă „cu pace” și în vremea lui

Solomon, „*Juda și Israelul au viețuit în pace, fiecare om stând sub **via** și sub **smochinul** său*” (1Regi 4:25). Via și smochinul, menționate aici, sunt două simboluri folosite în Vechiul Testament pentru Israel.

Isus a spus în *Ioan 15:1*: „*Eu sunt vița cea adevărată*”. Dar El nu a spus vreodată „*Eu sunt smochinul cel adevărat*”. Noi, cei din biserică, suntem acum parte din vie. Dar smochinul rămâne lui Israel.

Când Isus va veni să împărățească pe pământ, „*muntele Casei Domnului va fi întemeiat **tare** ca cel mai înalt munte și Cuvântul Domnului va veni din Ierusalim. Și El va judeca între popoare multe. Niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război* (în timpul domniei de o mie de ani a lui Hristos), și fiecare va locui sub **vița** sa și sub **smochinul** său” (Mica 4:1-4).

În *Deuteronom 32:8*, citim cum Dumnezeu dă popoarelor moștenirea lor. „*Căci al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el*” (1Corinteni 10:26). Și fiindcă pământul este al Domnului, El a împărțit pământul între popoare. „*Când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor, după numărul copiilor lui Israel*” (Deuteronom 32:8).

Domnul i-a spus lui Avraam „*Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat*” (Geneza 15:18). Acesta era pământul pe care Dumnezeu l-a promis lui Israel și peste care a domnit Solomon, ca rege al Israelului. Tot acesta va fi pământul care va reveni în posesia Israelului atunci când Isus va domni pe pământ.

În *Geneza 35:9-12* citim cum Dumnezeu a apărut înaintea lui Iacov și i-a zis „*Numele tău este Iacov, dar nu te vei mai chema Iacov, ci Israel va fi numele tău... țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac ți-o voi da ție, și seminței tale după tine.*” De aici dobândim un răspuns

clar. Întregul pământ Îi aparține lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu a zis „*Eu am dat acest pământ seminției lui Iacov*”.

În *Ioel 1:12* citim „**Via este prăpădită, smochinul este veștejit**”. Acela era începutul decăderii lui Israel, care s-a încheiat imediat după ce Hristos S-a înălțat la ceruri. Citim mai apoi în *Ioel 2:22*: „După ce Domnul va fi terminat de lucrat²⁹, smochinul și vița își vor da rodul lor”. Smochinul care se ofilise, a început să înflorească din nou.

Găsim multe promisiuni în Vechiul Testament, pe care le putem aplica în *mod spiritual*. Dar acestea se vor împlini și în *mod literal* cu poporul lui Israel, mai înainte ca Isus să întemeieze Împărăția Sa pe pământ. În *Ioel 2:28-31* se spune „*După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Voi turna Duhul Meu în zilele acelea. Soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”. Prima parte a acesteia, s-a împlinit în *mod spiritual* în ziua Cincizecimii, când primii dintre ucenici au fost botezați în Duhul Sfânt. Se va împlini și *literal* cu Israelul, când Domnul va veni.

În *Marcu 11:12-14,20*, citim că Isus a văzut odată un smochin și când S-a apropiat de el, pentru a-l căuta de fructe, tot ce a văzut erau frunzele, căci nu era încă vremea smochinelor. Și l-a blestemat zicând „*În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine*”. În ziua următoare, ucenicii au văzut smochinul uscat. Această lucrare a Domnului nostru a fost o profeție care poate fi interpretată astfel:

²⁹ Prima parte a versetului este o adăugare, ea neregăsindu-se nici în versiunile englezești ale Bibliei. Probabil autorul citează din memorie.

„Isus a venit la poporul lui Israel pentru a căuta roade spre slava lui Dumnezeu. Dar tot ce a văzut, erau frunzele ritualurilor religioase și niciun rod. Isus l-a blestemat pe Israel. Dar poporul nu s-a uscat deodată. De fapt, părea că nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar, ziua următoare (40 de ani mai târziu) s-a uscat de tot”.

La sfârșitul lucrării Sale, Isus a ieșit din templu spunând „Iată că vi se lasă casa pustie. Ierusalime, Ierusalime, am vrut să te chem, dar nu ai știut vremea venirii la tine. De aceea, nu Mă veți mai vedea până când veți zice: „Binecuvântat este Cel ce vine întru Numele Domnului” (Matei 23:37-39). Smochinul a fost blestemat.

Isus Hristos a fost răstignit în anul 29 sau 30 e.n. Iudeii strigau atunci zicând *„Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri”* (Matei 27:25). Dumnezeu i-a crezut pe cuvânt, și patruzeci de ani mai târziu, în anul 70 d.Hr., armata romană a intrat în Ierusalim sub conducerea generalului Titus și a distrus templul. Iudeii s-au împrăștiat apoi până la marginile pământului. Dar nu acesta a fost sfârșitul smochinului.

Odată, ucenicii lui Isus L-au întrebat despre venirea Sa din nou, zicându-I: *„Care va fi SEMNUL?”* (Marcu 13:4). Isus le-a răspuns zicând *„Învățați pilda aceasta de la smochin”* (Marcu 13:28). De remarcat că ne-a spus să *învățăm* ceva! La fel cum Isus ne spusese să *învățăm* blândețea și smerenia de la El (Matei 11:29), ne spune aici să *învățăm de la smochin*. Este, deci, important pentru biserică să cunoască pe Israel – smochinul pe care Isus l-a blestemat și care s-a uscat dimineața.

Ce trebuie să *învățăm* de la smochin? Isus a spus *„Când mlădița lui se face fragedă și înfrunzește, știți că vara este aproape. Tot așa, când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că Fiul Omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor împlini toate aceste lucruri”*

(*Marcu 13:28-30*). La ce neam se referea Isus? Desigur că acel neam³⁰ care vede smochinul (Israel) îmbobocind din nou! Cel ce are urechi de auzit, să audă.

Nu a sosit încă rodul în Israel. Ei încă nu s-au convertit și nu există rod spre slava lui Dumnezeu. Dar smochinul a început să dea frunze. În *Luca 13:6-9*, Isus a spus o pildă despre un om care avea un smochin și a venit să caute rod în el, dar nu a găsit. Și aceasta era despre Israel. Și stăpânul a spus grădinarului: „*Taie-l! La ce să mai cuprindă pământul degeaba?*” Grădinarul l-a apărut, zicând: „*Doamne, mai lasă-l. Lasă-mă să mai încerc încă un an. Și anul viitor, dacă tot n-ai să găsești rod, atunci să-l tai.*”³¹ Astef, Israel a fost cruțat pentru încă 40 de ani, și mai apoi a fost tăiat. Dar acum a reînceput să înmugurească.

Dar, în Israel, foarte puțini sunt temători de Dumnezeu. Domnul i-a arătat odată lui Ieremia două coșuri cu smochine. Un coș avea smochine bune, iar celălalt avea smochine stricate (*Ieremia 24:1-3*). Astăzi, majoritatea smochinelor din Israel sunt putrede. Dar există și câteva smochine bune, care vor forma o parte din acea rămășiță de 144.000 despre care am citit mai sus. Vedem un exemplu în *Ioan 1:47*. Isus a spus despre Natanael „*Iată un israelian în care nu este vicleșug* (nicio putreziciune)”. Natanael l-a întrebat pe Domnul „*De unde mă știi?*” Isus i-a răspuns și i-a zis „*te-am văzut când stăteai sub smochin!*” Natanael era o smochină bună, deși nu era convertit la vremea aceea. El este un soi din acea rămășiță care va fi în Israel în zilele din urmă. Dumnezeu poartă de grijă de aceștia și îi va aduna împreună.

³⁰ Neam = generație

³¹ Parafrazare.

Mai înainte ca Israel să intre în Canaan, Moise le-a spus că într-o zi Domnul îi va împrăştia de la un capăt la altul al pământului (*Deuteronom 28:64*). Atunci când Dumnezeu l-a ales pe Avraam (aprox. 2000 de ani î.Hr.), l-a dus în Canaan. Dumnezeu a permis urmaşilor lui Avraam să ajungă robi în Egipt pentru mai mult de 400 de ani, iar apoi, prin anul 1400 î.Hr., i-a adus înapoi în Canaan prin Iosua. După ce a murit Solomon (900 î.Hr.), poporul Israel a fost împărţit în două. Regatul din sud se numea Iuda, iar cel nordic, Israel. În 722 î.Hr., asirienii au venit şi au cucerit Israelul (poporul nordic) şi l-au luat în captivitate. Atunci a încetat să mai existe Israelul. Mai târziu, în 586 î.Hr., Babilonul, sub Nabucadneţar, a venit şi a cucerit Iuda (regatul sudic), şi l-a luat în captivitate, de asemenea. Dar, Dumnezeu le spusese deja prin proorocul Ieremia „*După 70 de ani în Babilon, te vei întoarce în pământul tău*” (*Jeremia 29:10*). Exact 70 de ani mai târziu, iudeii s-au întors. Şi-au construit templul în zilele lui Ezra, Hagai şi Zaharia.

Dar, în toţi acei ani, Israelul nu fusese împrăştiat niciodată către *toate popoarele pământului*. Ei fuseseră luaţi captivi în Asiria şi în Babilon, dar s-au întors. Dar Moise profeţise un timp când ei vor fi împrăştiaţi de la un capăt al pământului la altul. Aceasta s-a întâmplat doar în anul 70 d.Hr. După ce evreii l-au răstignit pe Isus, Dumnezeu le-a îngăduit 40 de ani pentru a se pocăi. Dar ei nu s-au căit. Atunci, El i-a împrăştiat către toate colţurile lumii.

Şi Moise a profeţit spunând „*Atunci Domnul Dumnezeul tău, va aduce înapoi robii tăi şi va avea milă de tine, te va strânge iarăşi din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împrăştia Domnul, Dumnezeul tău. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, chiar şi de acolo te va strânge Domnul, Dumnezeul tău şi acolo Se va duce să te caute.*”

Domnul Dumnezeuul tău, te va duce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi, și o vei stăpâni; îți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi” (Deuteronom 30:3-5). Chiar aceasta s-a întâmplat în timpul nostru. Smochinul a început să înflorească. Israel a fost adunat din cele patru colțuri ale pământului.

*Isaia a profețit spunând „În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Asiria, și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării. El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel (regatul nordic), și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda (regatul sudic), **de la cele patru capete ale pământului”** (Isaia 11:11,12). Prima dată când Domnul a adus Israelul a fost după 70 de ani de captivitate în Babilon. A doua oară a fost în secolul nostru³².*

Acest pasaj din Isaia este în strânsă legătură cu împărăția de o mie de ani, atunci când „lupul va locui împreună cu mielul, și leopardul se va culca lângă ied, pruncul se va juca la gura viperei” (Isaia 11:6-8). Atunci când Isus va împărăți pe pământ, animalele nu vor mai fi sălbatice. Aceasta însă, se va întâmpla după ce Israelul se va reîntoarce în pământul lui. Putem spune, deci, că Isus nu avea cum să se fi întors pe pământ până ce Israelul nu se va fi fost întors în pământul lui și să fi ocupat orașul Ierusalim. Pe 14 mai 1948, Israelul s-a declarat a fi o națiune. În iunie 1967 ei au ocupat zona templului din Ierusalim. Deci, Isus nu avea cum să fi venit în anul 100 d.Hr. sau 1900. Cel mai devreme când ar fi putut reveni ar fi numai după iunie 1967.

³² Secolul XX

O altă profetie se găsește la Ezechiel, „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge dintre toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră” (Ezechiel 36:24).

Iarăși, o altă profetie se găsește la Ieremia. Domnul i-a spus „N-ai băgat de seamă ce zic oamenii aceștia: a lepădat Domnul cele două familii (Iuda și Israel), pe care le alesese? (așa vorbesc mulți astăzi, că Dumnezeu a ales biserica și i-a lepădat pe evrei). Atât de mult disprețuiesc ei pe poporul Meu că nu-l mai privesc ca popor. Așa vorbește Domnul: Dacă n-am făcut legământul Meu cu ziua și cu noaptea, dacă n-am așezat legile cerurilor și ale pământului, atunci voi lepăda și sămânța lui Iacov și a robului Meu David, și nu voi mai lua din sămânța lui pe cei ce vor stăpâni peste urmașii lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, și voi avea milă de ei!” (Ieremia 33:23-26). Cu alte cuvinte, atât timp cât zilele se succed cu nopțile, putem fi încredințați că Dumnezeu nu a lepădat pe Israel. Acesta este un lucru la fel de limpede ca lumina zilei.

Israelul a fost condus de către romani (63 î.Hr.-313 d.Hr.), de Imperiul Bizantin (313-636 d.Hr.), de arabi (636-1.099 d.Hr.), de cruciați (1.099-1.291 d.Hr.), de conducătorii mameluci (1.291-1.516 d.Hr.), de Imperiul Otoman (1.517-1.917 d.Hr.), și, într-un final, de către britanici (1.917-1.948 d.Hr.).

Este interesant să observăm cum diferite popoare au încercat în decursul secolelor, dar fără succes, să îi întoarcă pe iudei în pământul lor. În secolul al patrulea d.Hr., împăratul roman Iulian, le-a promis iudeilor că le va construi templul. Dar, de fiecare dată când încerca să ridice templul, avea loc câte o calamitate naturală și astfel, nu a mai reușit să-l zidească. De ce? Pentru că timpul lui Dumnezeu nu venise încă. În secolele 16 și 17 d.Hr., trei conducători evrei au încercat să readucă poporul iudeu în țara lor. Nici ei nu au reușit. De ce? Pentru că timpul lui

Dumnezeu tot nu venise. La sfârșitul secolului al XIX-lea, Benjamin Disraeli (un evreu), a devenit prim ministru al Marii Britanii. Și el a promis că îi va readuce pe evrei în Palestina. Dar chiar înainte de a reuși să facă aceasta, a fost exclus din funcția de prim ministru. În 1917, Lordul Balfour al Angliei a susținut ceea ce se cunoaște drept „*Declarația Balfour*”, promițând Palestina evreilor. Dar, deoarece Marea Britanie căuta să facă pe plac arabilor, și-a luat cuvântul înapoi cu privire la evrei, pentru vreo 30 de ani. Într-un final, când timpul lui Dumnezeu a sosit, El l-a folosit pe unul dintre cei mai mari dușmani ai poporului evreu – Adolf Hitler – pentru a-și duce la îndeplinire planul. Diavolul l-a inspirat pe Hitler să omoare peste 6 milioane de evrei. De aceea, rezultatul a fost retragerea evreilor de pretutindeni în Palestina pentru a dobândi refugiu, și acolo și-au întemeiat patria, după aproximativ patru ani de la moartea lui Hitler.

În *Ieremia 16:14-16*, se profetește exodul către Israel: „iată că vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel. Când va zice: Viu este Domnul, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la miază-noapte (țara lui Hitler, Germania, este la nordul Israelului) și din toate țările unde-i izgonise! Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care o dădusem părinților lor. (Și cum îi va aduce înapoi?). *Iată trimit o mulțime de pescari, zice Domnul, ȘI-I VOI PESCUI; și după aceea voi trimite o mulțime de vânători, ȘI-I VOI VÂNA pe toți munții și pe toate dealurile, și în crăpăturile stâncilor.”*

Mai întâi, Dumnezeu va pune *pescari* (prietenii de-ai lui Israel) ca să-i atragă prin momeli ademenitoare către Israel. Dacă aceasta nu va fi reușit deplin, El va trimite *vânători* (dușmani ai lui Israel) pentru a-i goni și din gaură de șarpe, pentru a-i face să se refugieze în Israel. De remarcat minunata autoritate a lui Dumnezeu pe care o

folosește atât cu *prietenii* cât și cu *dușmanii* lui Israel, pentru a-Și duce la împlinire planurile Sale.

Să luăm în vedere încă un verset. *Isaia 43:5,6* spune „*Nu te teme de nimic căci Eu sunt cu tine, Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit* (aceasta include India, de unde mulți iudei s-au întors spre Israel), *și te voi strânge de la apus* (incluzând Anglia și America). **VOI ZICE MIAZĂNOAPTEI: DĂ ÎNCOACE! ȘI MIAZĂZILEI: NU OPRI!”**

Să luăm aminte la diferitele expresii de aici. Pentru că niciodată nu a existat o problemă în faptul că iudeii au migrat de la est sau de la vest, Domnul folosește frazele „*Eu îi voi **aduce și îi voi aduna***”. Dar când vine vorba de nord (Rusia), El spune, „*le voi spune că mai degrabă i-ar fi DAT ÎNCOACE!*” Aceasta deoarece Rusia nu a permis evreilor să emigreze. Dar, Dumnezeu a distrus comunismul din Rusia și astfel, după 1990, Rusia a trimis 600.000 de evrei înapoi în Israel. Atunci când este vorba despre țările din sudul Israelului, Domnul îi avertizează să **NU-I OPREASCĂ**. Iar aceasta, deoarece nici acele țări nu au permis evreilor să emigreze în Israel. Dar Domnul i-a adus și de acolo. Este o poveste impresionantă, cum toți evreii din țara lui Oman – 43.000 de evrei – s-au întors în 1948 și în următorii ani, în Israel. Din Etiopia, 30.000 de evrei au fost repatriați prin două operațiuni ale Israelului în 1984 și 1991. Toate acestea au fost împlinirea exactă a profeției biblice.

În *Amos 9:15*, Domnul spune din nou că odată ce i-a sădit pe evrei a doua oară în țara Israelului, nu vor mai fi dezrădăcinați de acolo. Deci, Israelul va sta pentru totdeauna în țara proprie. Iar aceasta nu se va întâmpla prin ajutorul unor mari puteri, ci *prin puterea Domnului*.

Un alt verset relevant pentru timpul în care trăim este *Zaharia 10:9,10*: „*îi voi risipi printre popoare, și își vor aduce aminte de Mine în țări îndepărtate; vor trăi*

împreună cu copiii lor și se vor întoarce. Îi voi aduce înapoi din țara Egiptului și-i voi arunca din Asiria; îi voi aduce în țara Galaadului și în Liban, și nu le va ajunge locul.”

Aici ni se spune că numărul imigranților va fi așa de mare încât nu se va găsi spațiu pentru ei. De aceea construiește Israelul în continuu așezăminte pentru imigranții săi. Nu se poate găsi loc pentru ei toți! Cuvântul lui Dumnezeu este actual! Dumnezeu le dă înapoi urmașilor lui Avraam, lui Isaac și Iacov tot pământul pe care îl dăduse părinților lor acum 3.000 de ani. Nimeni nu se poate juca cu Dumnezeu.

Ceea ce este minunat este că în toate aceste 19 secole în care au fost împrăștiați, evreii *nu au fost asimilați* de popoarele diferitelor țări. Ei au rămas mereu diferiți față de celelalte popoare de pe fața pământului. Și după 19 secole ei sunt tot iudei. Ei au fost ca proorocul Iona. Evreii împrăștiați în toate popoarele au fost ca Iona în burta chitului. Chitul a încercat să-l digere pe Iona timp de trei zile. Dar nu a reușit și într-un final l-a scuipat afară pe malul Israelului. În același mod, toate popoarele au încercat să digere evreii pentru 2.000 de ani, dar nu au reușit. La sfârșit, au fost trimiși înapoi în Israel.

În *Apocalipsa 7:1-8*, vedem cum Dumnezeu poartă de grijă poporului Său în zilele din urmă. Această rămășiță de 144.000 de oameni se aseamănă cu Natanael care nu a crezut inițial în Isus ca fiind Mesia. Dar când Natanael L-a văzut, a crezut. În zilele din urmă vor exista oameni asemenea lui Natanael în Israel – oameni temători de Dumnezeu – care nu vor crede în Isus ca Mesia, până nu-L vor vedea în slavă. Numărul de 144.000 este doar simbolic, el reprezentând un număr mic, nu trebuie luat literal. Acești oameni vor fi păziți de mânia lui Dumnezeu, care va cădea asupra lumii în acea vreme. Când evreii erau chinuți de Faraon (un fel de antihrist) în Egipt, ei au fost

păziți de plăgile (pedepsele) pe care Dumnezeu le-a trimis Egiptului. Pedepsele lui Dumnezeu au căzut doar asupra Egiptului, nu au atins și Israelul. În Babilon, când Nabucadnețar (un alt chip al lui antihrist) i-a obligat pe toți să i se închine chipului său, existau trei iudei (un fel de rămășiță), care au refuzat și care au fost aruncați într-un cuptor în flăcări. Dar focul nu îi putea vătăma. Tot așa, Dumnezeu își va proteja rămășița de oameni evlavioși și în zilele din urmă. Ei vor fi pecetluiți și protejați.

„Spune celui drept că îi va merge bine!” (Isaia 3:10). Întotdeauna celor smeriți și temători de Dumnezeu le va merge bine în final.

V.9,10: După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de fîn în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului”.

Aceasta este biserica – care cuprinde atât pe evrei cât și neamurile, care sunt renăscuți. Acesta este momentul în care biserica este răpită în văzduh pentru a-L întâmpina pe Domnul.

În *Cântarea lui Solomon 2:10*, mirele îi spune miresei „Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!” De ce? Pentru că „**se pârguiesc roadele în smochin**” (v.13). Această chemare va veni de la Mire (Hristos) către Mireasă (Biserica) într-una din aceste zile. De aceasta ne-a spus, Isus să învățăm de la smochin. Atunci vom fi pregătiți pentru strigarea Sa „Scoală-te, iubito și vino”. Căsătoria cu Mielul se apropie.

În timpul pedepselor, biserica nu va fi pe pământ. În *1 Tesaloniceni 5:9* se spune clar că „*Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos.*”

Isus a spus că zilele din urmă se vor asemăna zilelor din timpul lui Noe și lui Lot. Așa cum Lot a fost scos înainte ca pedeapsa să cadă asupra Sodomei și Gomorei, și Noe a intrat în arcă înainte ca potopul să cadă pe pământ. În același fel, biserica va fi scoasă înainte de judecata ce va cădea peste lume.

Îi vedem pe sfinți stând aici cu ramuri de finic în mâini. În Vechiul Testament, israeliților li s-a spus să prăznuiască *sărbătoarea corturilor* cu ramuri de finic (*Levetic 23:40*). Toate sărbătorile lui Israel aveau înțelesuri simbolice. *Paștele* preînchipuia moartea lui Hristos, iar *sărbătoarea corturilor*, domnia de o mie de ani a lui Isus Hristos pe pământ. Aceasta este semnificația ramurilor de finic ținute în mâinile credincioșilor.

Când strigă, zicând: „*mântuirea este a lui Dumnezeu*”, ceea ce spun, de fapt, este: „*mântuirea noastră este în totalitate datorată lui Dumnezeu, iar nouă nu ni se datorează nimic.*” Ei recunosc cu bucurie că mântuirea lor este prin harul lui Dumnezeu și al Mielului: „*și-au spălat hainele și le-au făcut albe în sângele Mielului*” (*Apocalipsa 7:14*).

„*În toate este numai meritul Lui, eu depind de El – Chiar și acolo unde slava sălășluiește, în țara lui Emanuel.*”³³

³³ „*I stand upon His merit, I know no other stand – Not even where glory dwelleth, in Immanuel's land.*”
The Christian Treasury, Anne R. Cousin.

Fiecare fiu al lui Dumnezeu va mărturisi atunci când va sta înaintea Domnului că numai harul lui Dumnezeu și sângele Mielului l-au adus acolo.

V.11,12: Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis „Amin”. „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor. Amin!”

În cartea Apocalipsa, printre multele grupuri de câte șapte – 7 biserici, 7 trâmbițe, 7 potire și 7 tunete – avem și 7 scurte referiri la adorarea adusă în ceruri lui Dumnezeu. Iar aici întâlnim una dintre aceste referiri. Pe două dintre ele le-am văzut mai devreme în *capitolele 4 și 5*.

Observăm că oamenii din ceruri, îngerii, cei 24 de bătrâni și cele patru ființe vii caută și cea mai mică ocazie pentru a-L adora pe Dumnezeu: „*Aleluia, lăudat să fie Domnul!*” Cât de minunat ar fi dacă am putea avea această stare în inimile noastre în toată vremea! Versurile unei cântări spun astfel: „*Cerul s-a coborât și slava mi-a umplut sufletul*³⁴”. Un indiciu al coborârii cerului în sufletul unei persoane este că aceasta așteaptă și cea mai mică ocazie pentru a-L adora și a-L lăuda pe Dumnezeu.

Duhul laudei și al adorării este duhul cerurilor.

Deci, când credincioșii spun „*Mântuirea noastră este de la Dumnezeu*”, milioanele de îngeri, cele patru

³⁴ “Heaven came down and glory filled my soul”.

ființe vii, și cei 24 de bătrâni spun „Da. Amin. Așa este. Haideți să dăm slavă acestui minunat Dumnezeu”.

V.13,14: Și unul dintre bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” „Doamne” i-am răspuns eu, „Tu știi”. Și el mi-a zis „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”.

Versetul 14 învață foarte clar că biserica va trece printr-un necaz mare și apoi va ieși AFARĂ din el. Când spunem că cineva iese AFARĂ dintr-o cameră, înțelegem că mai întâi era în cameră, apoi a ieșit AFARĂ din ea. În Apocalipsa 18:4, când Dumnezeu spune poporului Său să iasă din Babilon, El cheamă oamenii care sunt în Babilon ca să iasă. La fel și aici, când se spune că credincioșii „au ieșit AFARĂ din necazul cel mare”, înțelesul este că aceștia erau în necazul cel mare, de unde au ieșit.

Deoarece trupul omenesc nu iubește necazul, acum 150 de ani a fost născocită o doctrină în lumea occidentală – biserica nu va trece prin necazul cel mare. Aceasta ar fi doctrina pe care și trupul meu ar fi preferat-o – la fel și trupul vostru. Trupul fiecăruia ar vrea să audă o doctrină care să susțină că noi vom avea o vreme de comoditate.

DAR NU EXISTĂ NICI MĂCAR UN VERSET DIN SCRIPTURĂ CARE SĂ ÎNVEȚE CĂ BISERICA VA SCĂPA DE MARELE NECAZ.

Dumnezeu nu a promis vreodată că ne va păzi de necazul venit de la om. În decursul istoriei bisericii, aceasta a făcut mereu față necazurilor. Chiar și astăzi, mai mult de o treime din populația lumii se află sub stăpânire anticreștină, care îi persecută pe creștini. Iar credincioșii

suferă necazuri în aceste țări. Acesta nu este un lucru ieșit din comun. S-a întâmplat timp de 20 de veacuri și se întâmplă și astăzi. Pe viitor, se va întâmpla pe o scară mult mai largă.

Din punctul de vedere al firii omenești, poate că nu avem curajul să fim arși pe rug sau dați la lei. Trupul nostru este fricos. Dar Dumnezeu ne va da un har aparte când vor veni acele timpuri. Aceasta este promisiunea Sa. De aceea nu trebuie să ne temem de necazul cel mare.

Am văzut deja ce spune Ioan, cel care a scris această carte, în *Apocalipsa 1:9* „*Eu, Ioan, fratele vostru și împreună părtăș la necaz cu voi*”.

Dacă i-ați spune lui Ioan că necazul nu se cuvine bisericii, v-ar răspunde că el însuși a trecut prin necaz. Doctrina „*răpirii bisericii înainte de necaz*” își are originile în creștinismul occidental de tip comod. Un creștin care trăiește într-o țară unde este persecutat, nu ar fi născocit o astfel de doctrină, nici nu ar fi crezut în ea.

Sfinții au ieșit biruitori din necaz! Ei au fost fericiți să-și dea viața și să fie junghiați, socotindu-l un privilegiu pentru a suferi pentru Isus Hristos. Și și-au spălat hainele și le-au făcut albe în sângele Mielului. Ei au fost curățiți și au fost credincioși.

V.15: Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui.

Numai cei curați cu inima pot să stea înaintea lui Dumnezeu și să-L vadă (*Matei 5:8*). Aceștia sunt curați pentru că au fost curățiți prin sânge. Deci ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte. Acest fapt

ne învață că și în veșnicie va exista o slujire pe care o vom aduce Tatălui. Și Dumnezeu Însuși va fi un acoperământ protector pentru ei. Oriunde ar merge, ei vor avea prezența mângâietoare a lui Dumnezeu.

V.16: Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță.

Orice dorință neîmplinită pe care am avut-o pe pământ va fi împlinită acolo. Nu va mai exista arșița încercărilor și a necazurilor acolo, așa cum există pe pământ.

V.17: Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la apele izvorului vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

Acolo, Domnul ne va fi Păstor într-un fel mult mai profund decât ne este pe pământ. Ne va povățui către izvoarele apei vieții – către experiențe mai profunde în Duhul Sfânt – cu mult mai profunde decât cele pe care le-am putea avea vreodată pe pământul acesta. Dumnezeu ne va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Nu va mai exista suferință sau moarte.

Aceasta este de fapt o întrezărire a cum va fi în veșnicie. Dar Dumnezeu dă această viziune a harului, înainte de a începe judecata, în *Capitolul 8*.

Iar și iar, găsim în cartea *Apocalipsa* că fiecare întrezărire a judecății este precedată de una a harului lui Dumnezeu.

Capitolul VIII

V.1: Când a rupt Mielul pecetea a șaptea s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.

Odată cu desfacerea celei de-a șaptea peceți, începe să cadă pedeapsa lui Dumnezeu pe pământ.

În *Capitolul 6*, am întâlnit mai mulți călăreți care aduceau calamități pe pământ. Am citit și despre un mare necaz. Dar nu am văzut vreo pedeapsă trimisă *DIN CER* pe pământ.

Biserica se va afla pe pământ când cinci dintre cele șase peceți se vor deschide – războaie, foamete, cutremure, boli și persecuții. Dar, înainte ca pedeapsa lui Dumnezeu să înceapă în *Capitolul 8*, aflăm că biserica este luată la cer (în *Capitolul 7*). Totodată, evreii temători de Dumnezeu sunt pecetluiți și protejați.

Odată cu deschiderea celei de-a șaptea peceți, se lasă tăcerea în ceruri.

Tăcerea – de 30 de minute – este atât de neobișnuită în ceruri, încât trebuie menționată, deoarece atmosfera obișnuită a cerului este una de laudă înălțată continuu lui Dumnezeu, care se aude ca sunetul tunetelor și învolburarea râurilor. Ioan se miră de ceea ce se întâmplă atunci când peste tot este liniște.

Dar iată motivul tăcerii: în *Isaia 28:21,22*, decizia Domnului cu privire la „*nimicirea întregului pământ*” este descrisă drept „*un lucru ciudat*” și „*un lucru nemaîntâlnit*”. Pedeapsa nu este unul dintre lucrurile obișnuite sau întâlnite ale lui Dumnezeu. Ea este un lucru ciudat pentru Dumnezeu. Nu este ceva în care El să-Și găsească plăcerea. Ea este ceva ciudat și străin Lui. Este ca

și cum Dumnezeu ar aștepta să spună „Vreau ca oamenii să se pocăiască, pentru a nu trebui să-i pedepsesc deloc”.

De aceea se lasă tăcerea. Dumnezeu nu vrea ca cineva să piară. Îndelunga Sa răbdare așteaptă pe toată lumea să se pocăiască. Iar acum este o pauză în ceruri. Dumnezeu așteaptă chiar și astăzi ca lumea să se pocăiască mai înainte de a veni pedeapsa finală.

În *Apocalipsa 6* am văzut cum Isus desface un sul. Aici dăm de acel sul desfăcut de tot, odată cu deschiderea celei din urmă peceți. Până acum nu fusese decât desfăcut parțial.

În *Luca 4:16,17*, Isus desface în sinagoga din Nazaret un alt sul – sulul cărții *Isaia*. El a găsit locul unde era scris *Isaia 61:1,2* și a început să citească. Dar S-a oprit înainte de sfârșitul ultimului verset. Dacă ar fi să comparăm *Luca 4:18,19* cu *Isaia 61:1,2* vom observa o diferență semnificativă. Ceea ce a citit Isus era: „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului*”.

Isus S-a oprit aici și nu a mai citit următoare frază despre „*ziua răzbunării (judecății) lui Dumnezeu*”. De reținut că vorbește despre *ANUL* de îndurare al Domnului – 365 de zile de îndurare – și *ZIUA* – doar 24 de ore – de răzbunare (judecată)! Dumnezeu este atât *blând*, cât și *aspru*. Dar blândețea Sa este de 365 de ori mai mare decât asprimea Sa! Astfel ne vrea și pe noi.

Domnul încearcă, de asemenea, să ne facă să înțelegem îndelunga Sa răbdare, că ne așteaptă și că perioada harului este lungă, o perioadă foarte lungă. Isus

S-a oprit la „*anul de îndurare*” – anul de har care s-a prelungit aproape 2000 de ani. Apoi, nu a mai citit restul textului și a înfășurat la loc sulul (*Luca 4:20*).

Dar, ajungând la *Apocalipsa 8:1*, vedem că Dumnezeu a așteptat destul, 2000 de ani. Dar mai așteaptă o vreme. O zi este pentru Domnul ca 1000 de ani. Deci, 30 de minute de tăcere ar trebui să fie cam 20 de ani. El așteaptă ca oamenii să se pocăiască. Dar, dacă într-un final ei nu se pocăiesc, atunci Isus va desface restul sulului și va citi și ultima frază: „*Ziua răzbunării Dumnezeului nostru a sosit*”.

V.2: Și am văzut pe cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe.

Nu trebuie să ne gândim că cele șapte trâmbițe ar fi diferite. Când am întâlnit cele șapte sfeșnice, care reprezentau cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu (*Apocalipsa 4:5*), am văzut că nu erau șapte Duhuri Sfinte diferite, ci un singur Duh Sfânt înșeptit. La fel și aici, este vorba de o singură trâmbiță – *trâmbița cea din urmă – înșeptită în durata sunetului ei*.

Semnificația trâmbiței este dată în *1Corinteni 15:51,52*: „*Iată vă spun o taină: nu vom adormi toți (nu vom muri toți; unii vor muri, dar nu toți), dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță (atunci când biserica va fi răpită la cer)*”.

Ceea ce citim în *Apocalipsa 8:2*, este începutul acestei *ultime* trâmbițe înșeptite. Trâmbița va suna iar „*cei morți vor învia nestricăcioși și noi vom fi schimbați*” (*1Corinteni 15:52*), după cum am citit în *Apocalipsa 7*. Cea

din urmă trâmbiță va suna imediat după marele necaz, iar biserica va fi înălțată pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.

Când va suna ultima trâmbiță, într-o clipită de ochi (și cât ne ia să clipim?!), într-un moment, vom fi schimbați și vom pleca de pe pământ. Și imediat ce biserica va pleca, pedepsele vor începe să cadă pe pământ.

În *Numeri 10* observăm care sunt cele 7 motive pentru care se foloseau trâmbițe în tabăra lui Israel. Le putem corela pe acestea cu trâmbița înșeptită pe care am întâlnit-o aici:

- (1) Pentru a chema adunarea (v.2). pentru a chema biserica să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.
- (2) Pentru pornirea taberei într-o călătorie (v.2). ultima călătorie pe care o va face biserica va fi de la pământ spre văzduh pentru a-L întâlni pe Domnul.
- (3) Pentru a suna spre atenționare (v.5). pentru a informa lumea că ceva cu adevărat serios se va întâmpla.
- (4) Pentru a indica începerea unui război (v.9). A început războiul dintre Dumnezeu și oamenii necredincioși (conduși de antihrist).
- (5) Pentru a indica o zi de bucurie (v.10). Biserica este plină de bucurie pentru că Îl va vedea pe Domnul său față în față.
- (6) Pentru a declara o sărbătoare (v.10) a început sărbătoarea nunții Mielului.
- (7) Pentru a declara prima zi dintr-o lună (v.10). Biserica pune un nou început.

V.3,4: Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur, I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.

Am citit mai devreme în *Apocalipsa 5:8*, despre rugăciunile sfinților împlinindu-se. Citim din nou aici, în *Apocalipsa 8:3*, în special această rugăciune „*Tatăl nostru, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ*”. Lumea a spus această rugăciune de sute și sute de ani. Acum va primi răspuns.

Rugăciunilor sfinților li s-a adăugat tămâie. Tămâia este Numele lui Isus Hristos. Acel nume este ca „*o mireasmă vărsată*” (*Cântarea Cântărilor 1:3*), ca un miros plăcut de tămâie. Numai atunci când acel Nume este adăugat la rugăciunile noastre se ridică acestea înaintea Tatălui și primesc și răspuns. Nu mă refer la o repetare fără sens a numelui lui Isus, ci o înțelegere profundă duhovnicească a importanței și a comoarei care se află în Numele acela, datorită Celui Care îl poartă și a ceea ce a făcut El pentru noi pe crucea de pe Golgota. În acel Nume suntem plăcuți lui Dumnezeu.

Prin ele însele, rugăciunile noastre nu pot să se ridice înaintea lui Dumnezeu. Dar când ne apropiem în Numele lui Isus Hristos, rugăciunile noastre sunt plăcute Tatălui – *la fel cum au fost plăcute înaintea Sa rugăciunile lui Isus.*

Odată ce aceste rugăciuni sunt înălțate – rugăciunile adunate ale milioanele de sfinți din decursul

miilor de ani – se observă rezultatul în *Apocalipsa 8:5*. Vine răspunsul imediat.

V.5: Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar, și l-a aruncat la pământ. Și s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.

Acesta este un limbaj metaforic folosit pentru a ne învăța că, deși Dumnezeu a așteptat pentru o perioadă lungă de timp pentru a răspunde multor noastre rugăciuni, când începe cu adevărat să le răspundă, va fi rapid și cu putere! Și va face o lucrare măreață și profundă!

Dacă așteaptă și tot așteaptă, aceasta se întâmplă pentru că El este foarte răbdător cu păcătoșii care nu s-au pocăit încă.

V.6,7: Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele. Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ: și a treia parte a pământului a fost ars, și a treia parte din copaci au fost arși, și toată iarba verde a fost arsă.

Cea dintâi pedeapsă distruge grânele și pădurile pământului, cauzând probleme ecologice și de mediu pentru oameni.

V.8,9: Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a

făcut sânge; și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață au murit; și a treia parte din corăbii au pierit.

Cea de a doua pedeapsă constă în poluarea mării și omorârea a milioane de pești.

V.10,11: Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema „Pelin” și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare.

Cea de a treia pedeapsă constă în otrăvirea izvoarelor apelor și a râurilor de pe pământ.

În *Ieremia 9:13-15*, Domnul spune „***Pentru că au părăsit Legea Mea, pe care le-o pusesem înainte, pentru că n-au ascultat glasul Meu, și nu l-au urmat, ci au umblat după aplecările inimii lor, și au mers după baali cum i-au învățat părinții lor. De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată voi hrăni poporul acesta cu pelin, și-i voi da să bea ape otrăvite***”. Motivul pentru această pedeapsă este încăpățânarea oamenilor, idolatria și neascultarea.

În *Ieremia 23:9-15*, Domnul spune, „***cât despre prooroci... țara este plină de preacurvii... atât proorocii cât și preoții sunt stricați...printre prooroci am văzut un lucru grozav... sunt preacurvari, trăiesc în minciună întăresc mâinile celor răi... de aceea așa vorbește Domnul oștirilor despre prooroci: iată îi voi hrăni cu pelin.***”

Predicatorii trăiau în păcat și nu reușau să-i întoarcă pe oameni de la calea păcatelor. Aceasta este starea majorității creștinilor astăzi. De aceea, Dumnezeu îi hrănește și pe ei cu pelin.

Această stea se poate referi și la un înger căzut, un diavol numit „Pelin”, căruia i se permite să chinuiască și să pună piedici oamenilor.

V.12: al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea.

Aici vedem că pedeapsa lui Dumnezeu oprește corpurile cerești să mai lumineze pământul.

Aceste pedepse care cad pe pământ sunt foarte asemănătoare, din multe puncte de vedere, plăgilor pe care Dumnezeu le-a trimis Egiptului. Aici, însă, doar o treime din fiecare categorie este afectată de pedepse. Dumnezeu este milostiv. El încă așteaptă, sperând că încă cineva se va mai întoarce de la păcate. El nu vrea să nimicească totul printr-o singură lovitură.

V.13: M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune”.

Observăm că vaiurile sunt adresate „*locuitorilor pământului*” – ceea ce îi indică pe aceia ale căror minți sunt îndreptate către lucrurile de jos, ale căror dorințe țin de acest pământ.

Dacă te numești credincios, și încă dorințele tale sunt pe pământ, atunci aceste vaiuri ți se adresează.

Un adevărat ucenic al lui Isus va avea mintea îndreptată către cele de sus. Această lume nu este patria sa, iar el este un trecător și străin ei. Pedepsele lui Dumnezeu sunt pentru *acei care și-au făcut patria lor trainică pe acest pământ.*

Capitolul IX

V.1-11: Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionii pământului. Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeță, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu. Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpionului, când înțepă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei. Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca părul de femeie, și dinții lor erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă la luptă. Aveau niște cozi ca de scorpioni, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni. Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abaddon, iar pe grecește, Apolion.

Steaua este clar un înger căzut, cel mai probabil Diavolul. Acestui înger căzut i s-a dat cheia fântânii adâncului, unde sunt încuiați câțiva demoni de către Dumnezeu (după cum citim în *1Petru 3:19*). Nu toți demonii sunt acolo. Majoritatea au libertate să mișune pământul. Vă amintiți de omul cu o legiune de diavoli pe care l-a întâlnit Isus? Diavolii din acel om l-au rugat pe Isus să nu-i trimită în adâncuri. Isus le-a ascultat cererea și i-a trimis în 2.000 de porci care au fugit în mare. Dar, într-o zi, fântâna adâncului va fi deschisă. Si toți diavolii care sunt acolo închiși vor fi eliberați pe suprafața pământului.

Aceasta este doar în parte pedeapsa pe care Dumnezeu o va accepta să cadă asupra pământului, ca și cum Domnul ar spune oamenilor „Ați vrut să urmați sfatului diavolului. Ați vrut să ascultați de cuvintele diavolului mai mult decât de ale Mele. In regulă. Iată pe toți prietenii care vă vor vizita, întreaga mulțime din fântâna adâncului”. Aceasta este ceea ce întâlnim în acest paragraf.

Fumul din adânc este mizeria și gunoiul duhurilor necurate. Lăcustele sunt duhuri rele cărora li s-a dat putere să învenineze minți omenești și să le chinuie la fel cum scorpionii pământului au puterea de a învenina trupurile omenești. Chinul făcut de acești diavoli va fi așa de crunt încât mulți oameni vor dori să moară, dar nu vor putea să se sinucidă!!

Descrierea diavolilor este terifiantă – fețe înfricoșătoare, părul învolburat ca cel al femeilor nebune și colți de leu – întreaga imagine ne arată cât de oribil va fi pentru cei care vor fi chinuiți de acești demoni. Însă, acestora li se dă permisiunea să-i vatâme pe oameni numai pentru 5 luni. De ce numai 5 luni? Pentru că Dumnezeu este milostiv.

Isus a spus o pildă în *Matei 18:23-35*, despre un om căruia un rege i-a iertat o datorie de 40 de milioane de rupii³⁵; el, însă, nu a iertat slujitorului său umila sumă de 40 de rupii. Acest om nemilostiv l-a prins pe slujitorul său de gât și i-a spus „Plătește-mi.” Când regele a auzit despre aceasta, s-a mâniat și a poruncit ca servitorul cel nemilostiv să fie torturat. Acele chinuri simbolizează diavoli, cărora li se permite să chinuie pe credincioșii nemilostivi în zilele noastre. Căci, Isus a spus: „*La fel vă va face și Tatăl Meu cel ceresc vouă, dacă fiecare dintre voi nu va ierta pe fratele său din inimă*” (v.35).

Acesta este un lucru serios, și nu aș vrea să fiu vinovat pentru voi. Dacă tu cel care citești cartea (fie că te numești un credincios, un botezat în Duhul sau fie cum te-ai numi) nu ai iertat fiecare persoană care ți-a greșit de oriunde în această lume, trebuie să te avertizez (indiferent cât timp te-ai considerat „credincios”) că într-adevăr nu vei intra în Împărăția lui Dumnezeu. Cu siguranță nu vei fi ridicat când va veni Isus. În schimb, vei fi dat acestor diavoli care au înțepătura de scorpion. Mie acest lucru îmi este la fel de limpede ca lumina, deoarece eu cred în cuvintele Domnului Isus. Acel om care a fost dat chinurilor era un om care fusese cândva iertat. Dar, stăpânul său, și-a retras iertarea, deoarece, el nu a iertat pe altul. Dumnezeu nu va ezita să dea pe un astfel de om diavolilor. De aceea, aș insista, sincer: „Lepădați amărăciunea voastră (pelinul vostru). Iertați pe fiecare de bunăvoie. Tatăl vostru cel ceresc nu vă va ierta pe voi dacă la rândul vostru nu iertați pe semenii voștri”.

Numele îngerului din fântâna adâncului este *Abadon sau Apolion* ceea ce înseamnă „*Distruțătorul*”.

³⁵ Autorul a transpus valoarea celor zece mii de talanți în moneda indiană.

Astfel, se descrie printr-un cuvânt scopul diavolului pentru om – să-l distrugă prin poftă sau printr-o atitudine neiertătoare.

Isus a vorbit despre scorpia în *Luca 10:19* ca simbolizând puterile întunericului. El le-a spus ucenicilor Săi „*V-am dat putere peste șerpi și peste scorpia, ca să călcați peste ele*”. Diavolii pot vătăma numai pe acei care nu au pecetea lui Dumnezeu pe fruntea lor. În mod spiritual vorbind, nu poți avea acea pecete pe fruntea ta dacă nu i-ai iertat pe ceilalți.

V.12-17: Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea. Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: "Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat!" Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.

Se menționează aici râul Eufrat. Acesta este un râu foarte lat care curge prin Irak. Patru diavoli au fost legați de acest râu. Există unii diavoli al căror țel este să-i ațâțe pe oameni să pornească război unul împotriva altuia. Orientul Mijlociu, în zilele din urmă, va fi centrul războiului continuu. Pentru aproape 9 ani, a existat un

lung război între Iran și Irak, apoi între Irak și puterile occidentale. Dar toate acestea sunt nimic față de ceea ce va avea loc în viitor la râul Eufrat. Odată ce cei patru diavoli vor fi eliberați, va porni un mare război care este descris mai pe larg în *capitolul 16*. Citim aici că Dumnezeu a stabilit deja ora, ziua, luna și anul exact.

În acea vreme vor fi eliberați pe pământ 200 de milioane de diavoli fioroși pentru a poseda 200 de milioane de soldați pentru a-i încita la război. Isus a vorbit despre iad ca despre un loc cu foc și pucioasă. În acest pasaj citim despre acești diavoli aducând o atmosferă ca de iad pe pământ.

V.18: A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa care ieșeau din gurile lor.

În *Capitolul 6:8* am citit că o pătrime din oameni fusese deja ucisă de „calul de cenușă” călărit de „Moarte”. Acum, este ucisă încă o treime din populația rămasă în lume. Ceea ce înseamnă reducerea populației lumii la jumătate față de numărul inițial.

V.19: Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau.

Dumnezeu se folosește de mai multe simboluri pentru a ne învăța despre îngrozitoarea fire a acestor diavoli. Este înfricoșător să se lase cineva pradă diavolilor și să treacă cu vederea avertizările Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când Eva a ascultat de diavol în grădina Edenului, ea a deschis o ușă prin care diavolii să poată intra în ființa umană. Isus a venit în lume pentru a ne întări să putem închide acea ușă. Dar, *NOI* suntem cei care

trebuie să facem această alegere. Suntem avertizați în *Efesenii 4:27* să nu lăsăm loc diavolului. Dacă nu lăsăm niciun loc diavolului în viața noastră, putem trăi pe pământ într-o pace desăvârșită în Dumnezeu, chiar și în mijlocul multelor încercări și întristări.

V.20,21: Ceilalți oameni care nu au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.

Oamenii tot nu se vor pocăi nici după ce vor fi văzut jumătate din populația lumii nimicită. Isus a spus odată o pildă adevărată despre un om bogat care a mers în iad. Lazăr, cerșetorul, însă, care stătea la poarta acestuia s-a dus în rai. Când bogatul a ajuns în iad, l-a rugat pe Avraam să-l trimită pe Lazăr înapoi pe pământ ca să le spună fraților săi *să se pocăiască (Luca 16:30)*. Bogatul a realizat atunci când s-a dus în iad că oamenii merg acolo *nu* pentru că sunt păcătoși, ci pentru că *nu se pocăiesc de păcatele lor*.

Care erau păcatele la care oamenii continuau să se dedea?

Întâi de toate, *idolatria* – adorarea idolilor făcuți din aur și argint, și idolului banilor, ai funcției și ai cinstei pământești.

Apoi, *uciderea* – care include ura. Ei nu s-au pocăit de ura, amărăciunea și uciderile lor.

Apoi, *vrăjitoriile* – adorarea lui Satan a crescut în secolul al douăzecilea mult mai mult decât în oricare alte timpuri din istoria lumii. Vrăjitoria include totodată

astrologia, citirea în palmă, prezicerea viitorului, zodiacul, tablele Ouija³⁶, cărțile de tarot, etc. Cuvântul grecesc pentru vrăjitorie este „*pharmakeia*”, de unde avem cuvântul *farmacie*. Putem traduce acest cuvânt și ca „*vânzători de droguri*”.

Oamenii nu s-au căit de la vinderea de droguri vătămătoare precum cocaina, marijuana și heroina care îi distrug pe alții.

Apoi, mai este *imoralitatea* – ceea ce semnifică adulterul, desfrânarea, care, la rândul lor, s-au răspândit pe scară largă în lume în ultimii 50 de ani, mai ales de la apariția televiziunii, a casetelor video și a pornografiei pe internet.

În final, *furtul* – atunci când iei lucruri care nu îți aparțin.

Motivul pentru care oamenii nu se pocăiesc, chiar când văd jumătate din populația globului nimicită este pentru că inimile lor au fost împietrite.

Cel care are urechi de auzit, să audă.

³⁶ Tablele Ouija sunt niște table cu litere folosite de necromanți pentru a comunica cu spiritele.

Capitolul X

V.1-3: Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ, și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Îngerul despre care se vorbește aici este în mod clar un arhanghel, de vreme ce are o înfățișare atât de puternică. Curcubeul de deasupra capului său este un simbol al harului lui Dumnezeu. El avea o cărticică deschisă. Această carte fusese pecetluită în *Capitolul 5*. Acum toate cele șapte peceți au fost deschise, și cartea s-a deschis.

V.4: Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea: „Pecethuiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!”

Ioan a auzit clar ceea ce au spus cele șapte tunete. Și era cât pe ce să scrie ceea ce auzise. Dacă ar fi reușit să scrie, și aceea ar fi devenit o parte a cărții *Apocalipsa*, ce ar fi apărut în acest loc al cărții.

Dar, dintr-o pricină anume, Dumnezeu i-a spus să nu scrie ceea ce aude. Eu nu știu ce au spus acele tunete, și nici nu vreau să-mi dau cu părerea. Dar, luând în

considerare cele șapte peceti, cele șapte trâmbițe și cele șapte potire ale mâniei care apar mai târziu, în *capitolul 16*, nu cred că era vorba de ceva plăcut. Probabil era ceva la fel de înfricoșător ca și pecetile, trâmbițele sau potirele.

De aici mai învățăm și că Dumnezeu uneori ne vorbește personal unele lucruri, pe care *nu* trebuie să le împărtășim și altora, de vreme ce ne erau adresate doar nouă.

V.5,6: Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă.

În *Apocalipsa*, întotdeauna se vorbește despre mare ca fiind ceva separat de pământ. În *Geneza 1:1* se spune „*La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul*”. Marea nu a fost făcută la început, ci mai târziu. Marea are o legătură cu spiritele rele și cu diavolii. Vom discuta despre aceasta mai încolo. Aici, îngerul a jurat pe Cel care a făcut cerul, pământul și marea, că nu va mai fi nicio întârziere – căci lucrarea pedepsei va fi dusă la bun sfârșit curând.

V.7: ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.

Odată ce a șaptea trâmbiță va suna, „*taina lui Dumnezeu*” se va sfârși. Care este taina lui Dumnezeu? În

Noul Testament, cuvântul *taină* apare de mai multe ori. Are sensul de secret ce nu poate fi înțeles fără revelație de la Dumnezeu. Nu este un secret care nu poate fi înțeles deloc, ci unul pe care doar Dumnezeu îl poate descoperi. Tainele menționate în Noul Testament pot fi puse sub două mari categorii:

- (1) Taine ale evlaviei (*1Timotei 3:16*); și
- (2) Taina nelegiuirii (*2Tesaloniceni 2:7*).

Taina evlaviei este *adevărul*. Taina nelegiuirii este *minciuna*.

„*Taina evlaviei*” poate fi împărțită în trei:

- (a) *Primul* aspect al acestei taine este menționat în *1Timotei 3:16*. În versetul 15, biserica este numită „*Stâlpul și Temelia Adevărului*” (*v.15*). Care adevăr? Cel menționat în următorul verset: „*Mare este taina evlaviei: Cel ce S-a arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit între neamuri*”. Mesajul important care reiese de aici este că Isus Hristos a venit ca un Om, așa cum suntem noi, dar a dus o viață neprihănită. Trebuie, deci, să nu păcătuiem. Putem și trebuie să-i urmăm exemplul (*1Ioan 2:6*). Acesta este *adevărul*. Biserica este menită să fie un stâlp ce susține acest adevăr! Dar, din nefericire, în decursul veacurilor, biserica nu a mărturisit acest adevăr.
- (b) *Al doilea* aspect al tainei evlaviei se menționează în *Efesenii 5:31,32*. În *1Timotei 3:16* se vorbea despre o taină mare. Și aici vedem o taină mare – taina unirii în trup dintre Hristos și biserică. Isus Hristos are acum o mireasă (biserica) – care pășește pe urmele Lui, păstrându-și duhul neprihănit.

(c) *Cea de a treia* parte a tainei este menționată în *1Corinteni 15:51,52*, unde ni se spune cum vom fi schimbați după asemănarea lui Hristos într-o clipită de ochi, atunci când Isus va veni și ultima dintre trâmbițe va suna.

Acum ne apropiem de *taina nelegiurii* (*2Tesaloniceni 2:7*), care este cea pe care diavolul o va manifesta în trupul său, ca antihrist, la sfârșitul veacurilor.

În *versetele 9-11*, citim despre Satana cum lucrează prin duhul lui antihrist cu semne mincinoase și minuni, și viclenia de a înșela oamenii. Citim, de asemenea, despre Dumnezeu cum trimite o forță amăgitoare peste cei care *nu* primesc dragostea adevărului, pentru a se mântui – „*pentru ca toți să creadă o MINCIUNĂ*” (*v.11*).

La ce se face referire prin această minciună? Este vorba despre minciuna pe care diavolul i-a spus-o Evei în grădina Edenului: „*Poți păcătui și să scapi fără pedeapsă. Dumnezeu nu te va pedepsi*”.

Aceasta este cea mai mare minciună cu care a înșelat diavolul lumea. Chiar și mulți credincioși cred acea minciună a Satanei!! Taina nelegiurii este că această minciună a lucrat continuu, înșelându-i pe mulți. Aceasta culminează în creștinismul fals cu oferirea unei mirese diavolului – această mireasă este Babilonul! Și aceasta este numită *o taină* în *Apocalipsa 17:5*, precum și biserica este numită taină.

Biserica falsă poate fi recunoscută prin faptul că ea propovăduiește minciuna diavolului: „puteți păcătui și Dumnezeu nu-i va da importanță”.

Dacă ateii – cei fără de Dumnezeu – ar propovădui această idee, ar fi de înțeles. Dar cum pot predicatorii creștini să susțină asemenea afirmații în fața congregațiilor lor? Cum de sunt atrași creștinii din zilele

noastre mai degrabă de semne mincinoase și minuni, decât de sfințenie? Cum pot spune că sunt plini de Duhul SFÂNT și să nu fie sfinți? Aceasta este cu adevărat o taină – taina nelegiurii. În zilele celei de-a șaptea trâmbițe, toate tainele vor fi sfârșite și înșelarea diavolului va fi dată pe față pentru întreaga lume. Astăzi, însă, slujitorii lui Dumnezeu, proorocii, proclamă taina evlaviei (Apocalipsa 10:7).

V.8-11: Și glasul pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, și mi-a zis: „Du-te ia cărticica deschisă din mâna îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ!” M-am dus la înger, și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o” mi-a zis, „și mănânc-o; ea îți va amărî pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea” Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune. Apoi mi-au zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”.

Citim aici că atunci când Ioan a mâncat cartea, ea a fost la fel de dulce ca mierea în gura sa. Aceasta este o preînchipuire a harului lui Dumnezeu care vine peste noi prin Cuvântul Său. Dar, atunci când Cuvântul a ajuns înlăuntrul său, a devenit amar. Aceasta arată că în Cuvântul este și adevăr – adevărul care judecă păcatul nostru. El nu este doar har, ci și adevăr. În cartea *Apocalipsei*, dăm peste imagini alternante de har și de judecată. În tot cuprinsul cărții observăm dulcele și amarul alternând.

Avem aici și adevăratul mod de a profeti (propovădui) Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să primim de la Domnul Cuvântul lui Dumnezeu, să-L mâncăm, și să-l digerăm mai întâi noi înșine. Doar atunci ne va dăruî Domnul un cuvânt *profetic* pentru ceilalți, care va fi total diferit de predicile impresionante pregătite după o muncă titanică de studiat cărți, ascultare de casete și adâncă meditație.

Atunci când primim Cuvântul lui Dumnezeu, este ușor să fim atrași doar de partea dulce a acestuia (de har). Putem să lăsăm să stea mereu în gură fără a lăsa întregul sfat al lui Dumnezeu să pătrundă în organism. Nu ne prea place această ultimă parte, pentru că atunci trebuie să judecăm păcatul pe care-l găsim în lăuntru nostru. „*Judecata trebuie să înceapă cu noi mai întâi*” (1Petru 4:17).

Majoritatea creștinilor mestecă Cuvântul lui Dumnezeu ca pe guma de mestecat. Continuă să-l mestece și să-l mestece pentru că este dulce. Dar apoi îl scuipă afară!! Niciodată nu ajunge în inimile lor pentru a fi digerat. Ei nu iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu, judecându-se pe sine.

Este posibil ca prin multe experiențe *amare* să facă Dumnezeu să fie digerat Cuvântul pe care îl auzim. Dar, în toate acele circumstanțe ce aduc amărăciune, vom trăi și mângâierea lui Dumnezeu (2Corinteni 1:4). Numai așa vom avea o lucrare profetică pentru generația noastră.

„*Acum trebuie să profetești*” i-a spus Domnul lui Ioan, după ce digerase Cuvântul. Comparați cu scena în care Domnul i-a zis mai devreme – *să nu scrie ceea ce auzise*. Trebuie să știm să diferențiem ce trebuie împărțit cu ceilalți și ce nu.

Odată, Pavel a for ridicat până la al treilea cer. Dar, pentru 14 ani, niciodată nu a vorbit despre aceasta cu cineva, și chiar atunci când a menționat acest fapt, tot ce a spus a fost „*Am auzit cuvinte de nespus, pe care nu îi sunt îngăduite omului să le rostească*” (2Corinteni 12:4).

Ioan făcuse clar diferența dintre ceea ce i-a spus Dumnezeu lui personal și ceea ce se adresa și altora. Din *capitolul 11* mai departe, îl găsim pe Ioan proorocind ceea ce digerase din cartea aceea.

Capitolul XI

Cartea *Apocalipsa NU* prezintă evenimentele în ordine cronologică. Ni se oferă o privire de ansamblu a viitorului în *capitolul 6*, apoi se adaugă detaliile treptat. Ceea ce citim în prima parte a *cap.11* are loc, de fapt, cu 3 ani și jumătate înainte de venirea lui Hristos.

V.1: Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.”

Solomon a zidit templul Domnului în locul altarului unde Avraam îl adusese jertfă pe Isaac (*2Cronici 3:1*). Acel templu a fost distrus de către babilonieni. Dar a fost reconstruit de evrei și îmbunătățit de Irod. Și acesta, însă, a fost distrus de armatele romane în anul 70 d.Hr. Șase secole mai târziu, în 691 d.Hr., atunci când arabii stăpâneau în Palestina, unul dintre califi a zidit o moschee pe locul aceluia templu și a numit-o „*Domul pietrei*³⁷”.

Dacă această moschee nu ar fi fost acolo, evreii și-ar fi construit demult templul lor în acel loc.

De ce nu-și construiesc evreii templul în altă parte din Ierusalim? Pentru că Domnul a zis „*Iată aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov, și Mi-e milă de locașurile lui; cetatea va fi zidită iarăși pe dealurile ei, și casa împărătească (templul) va fi locuită iarăși*

³⁷ Sau *Cupola Stâncii*.

cum era” (*Jeremia 30:18*). Iar locul acela este momentan ocupat de o moschee.

De aici înțelegem că o parte din Ierusalim încă mai este „*călcată de neamuri*” (ne-evrei). Deci, vremurile neamurilor nu s-au sfârșit încă, pentru că Isus a spus în *Luca 21:24* „*Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor*”. O parte mare din Ierusalim nu mai este călcată de neamuri, în sensul că evreii sunt cei ce au controlul asupra acesteia. Totuși, ce mai sfântă parte a lui (pentru iudei) tot mai este călcată în picioare de neamuri. Evreii nici nu pot merge acolo. Aceasta este o situație aparte, permisă de Dumnezeu în marea Sa înțelepciune.

Lui Ioan i s-a zis să măsoare templul lui Dumnezeu (*sanctuarul interior*) – locul preasfânt – și altarul, împreună cu cei ce se închină în el. Templul Vechiului Testament avea trei părți – curtea exterioară, locul cel sfânt și locul preasfânt. Locul preasfânt era despărțit printr-o perdea, care a fost sfâșiată când Isus a murit pe cruce. Acesta era sanctuarul interior.

V.2: Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.

Sfântul oraș va fi călcat în picioare de neamuri în continuare. În *Matei 23:37,38*, Isus a mers înafara Ierusalimului și a zis „*Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, dar tu nu ai vrut. Iată că vi se lasă casa pustie*”.

Vedeți că El s-a referit la templu ca la *casa* lor. Doar cu câteva zile mai devreme, El se dusese în templu și l-a

numit „*Casa Mea*” (*Matei 21:13*). Domnul a vrut ca acel templu să fie casa Sa, dar evreii nu l-au primit. Iar apoi se spune „*Isus a ieșit din templu*” (*Matei 24:1*). El nu s-a mai dus acolo niciodată. Ieșirea lui Isus din templu în acest moment este foarte importantă. Când Îl privește pe Dumnezeu, nu mai avea nimic de a face cu acel templu.

Va veni, însă, o zi, când antihristul va face un legământ cu evreii și „*se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu*” (*2 Tesaloniceni 2:4*).

Evreii nu l-au primit pe Fiul lui Dumnezeu, când Acesta a venit. De aceea, El a ieșit din templu spunând „*De acum înainte aceasta este casa voastră. Eu ies din ea. Casa voastră este lăsată pustie*” (*Matei 23:38*). Dar, când antihristul va veni în templu, ei îl vor primi. Isus le-a spus evreilor „*Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi*” (*Ioan 5:43*).

Multe profeții veterotestamentare urmează să se împlinescă literalmente cu poporul Israel. Putem, însă, să le aplicăm *spiritual* și vieților noastre din zilele acestea. Care este semnificația faptului că doar sanctuarul interior este măsurat și nu și curtea exterioară? Aceasta arată că Dumnezeu nu îi numără pe toți cei care *afirmă* că sunt „credincioși”, ci doar pe cei care intră în locul cel preasfânt, prin perdeaua sfâșiată. Aceasta este aplicația spirituală a acestor versete.

Cuvântul folosit în *Apocalipsa 11:2*, este unul foarte dur. Se spune: „*lasă curtea la o parte*”. Biserica din Laodiceea a fost în pericol de a fi dată la o parte, pentru că era căldicică (*Apocalipsa 3:17*).

Lui Ioan i s-a spus să măsoare doar închinătorii din sanctuarul interior. Cei care se află în locul preasfânt, sunt

cei care au trecut prin perdea, care s-au judecat pe ei înșiși, și intră în prezența lui Dumnezeu. Ei sunt biruitorii.

Perioada de 42 de luni (1.260 de zile) menționată în versetele 2 și 3 se întâlnește de mai multe ori în *Apocalispă*. Ierusalimul este acum în mâinile lui Israel. Dar vine o vreme, când Ierusalimul va fi condus de antihrist pentru o merioadă de 42 de luni, imediat înainte de a doua venire a lui Hristos³⁸. În această ultimă perioadă de 3 ani și jumătate de dinaintea venirii lui Hristos în slavă, „*orașul cel sfânt va fi călcat sub picioare*” din nou.

În *Daniel 9* citim despre un timp când Daniel se ruga pentru rezidirea Ierusalimului, după captivitatea babilonică. Proorocia de aici, nu privește doar la rezidirea Ierusalimului, ci și mai departe, spre viitor. „*Șaptezeci de săptămâni (sau „unități a câte șapte”) au fost hotărâte asupra poporului tău*” (*Daniel 9:24-27*). Cuvântul de aici înseamnă, de fapt, șaptezeci de șapte, sau 490. Aceasta se referă la 490 de ani care au fost hotărâți de Dumnezeu pentru evrei și pentru Ierusalim „*pentru a înceta fărădelegile, și a ispăși păcatele, pentru a ispăși nelegiuirea și pentru a aduce neprihănirea veșnică*”.

Știm că ispășirea nelegiuirilor a fost făcută pe crucea Golgotei. Totuși, *aducerea neprihănirii veșnice* va avea loc în viitor. Între acestea două, s-au pus 2000 de ani ai timpului bisericii. Lui Daniel i s-a spus că începutul număratului anilor va avea loc „*de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului*” (*Daniel 9:25*) – nu este vorba de templu, ci de orașul Ierusalim.

Citim în *Neemia 2* că porunca pentru reconstrucția Ierusalimului a fost dată „*în cel de-al douăzecilea an al*

³⁸ ?? a doua venire este pentru judecata, venirea la care se face referire aici este pentru răpirea bisericii

regelui Artaxerxe, în luna nisan” (*Neemia 2:1*) – ceea ce s-a întâmplat undeva prin anul 446 î.Hr. Lui Daniel i s-a spus că de la data în care a fost dată porunca pentru reconstrucția Ierusalimului până la „Mesia Prințul” vor trece exact „șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni” (*v.25*) – 483 de ani profetici a câte 360 de zile fiecare, sau 173.880 zile. Dacă îi convertim în ani solari, devin 476 de ani, ceea ce ne aduce în anul în care a fost răstignit Isus. Această proorocie a Vechiului Testament este foarte exactă. Deci, dacă cineva din Israel ar fi studiat *Daniel 9:24,25*, atunci cât Isus era pe pământ, ar fi văzut că într-adevăr Isus din Nazaret era Mesia.

Această perioadă de 69 de săptămâni³⁹ a fost împărțită în două – o parte de 7 săptămâni și una de 62. În timpul primilor 49 (7 x 7) de ani, Ierusalimul avea să fie rezidit – „orașul va fi zidit din nou cu piață și șanțuri, chiar în timpuri de strâmtorare” (*v.25*). După încă 62 de săptămâni (343 ani), „Mesia va fi stârpit” (*v.26*) – ceea ce înseamnă că El va fi răstignit. Tot în același verset se spune că Mesia avea să „nu aibă nimic” (literalmente). Ceea ce înseamnă că va fi părăsit pe cruce într-un totu – atât de oameni, cât și de Tatăl Său. Proorocia a fost exactă.

Citim mai departe în *versetul 26*, că după răstignire, *poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș*. Domnul care va veni în viitor este în mod clar conducătorul lumii acesteia, antihristul. *Poporul* aceluia domn s-ar referi la conducătorul lumii din primul veac, respectiv, Imperiul Roman. Aceasta s-a împlinit, după cum am văzut, în 70 d.Hr.

Mai rămâne, însă, o perioadă de 7 ani din cei 490 menționați inițial. Se vorbește despre aceasta în

³⁹ Sau săptămâni.

Daniel 9:27: El (antihristul) va face un legământ trainic cu mulți (cu referire la iudei) pentru o săptămână (șapte ani). Aceasta este ultima perioadă de 7 ani. Antihristul se va prezenta iudeilor ca Mesia, iar evreii îl vor primi.

În Daniel 9:27 se spune în continuare: „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât”.

La jumătatea celor 7 ani (după 42 de luni), antihristul va rupe legământul său cu evreii. În cele 42 de luni rămase (1.260 de zile), antihristul va domni (vezi Apocalipsa 11:2,3). Este foarte important ca domnia antihristului să fie de exact aceeași durată ca propovăduirea publică făcută de Domnul nostru Isus Hristos, care a fost tot de 3 ani și jumătate. Antihristul va încerca să-L imite pe Hristos în toate modalitățile posibile.

Urâciunea pustiirii menționată aici are legătură cu ceea ce a vorbit Isus în *Matei 24:15*, și este o referință la antihrist ca cel ce stă în templu ca Dumnezeu. La sfârșitul acestei perioade, se spune aici că antihristul va fi „*distrus de tot*”.

V.3,4: Voi da celor doi martori ai mei să proorocească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șaizeci de zile. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.

În toată această perioadă de 1260 de zile, Dumnezeu va avea doi martori în Ierusalim, care vor prooroci. Ei vor fi îmbrăcați în saci – însemnând smerenia

lor și viața lor simplă, dar totodată și îndurerarea față de necredința evreilor.

Se vorbește despre acești prooroci ca de niște măslini. În *Zaharia 4:11-14*, ni se spune de asemenea despre acești doi măslini care sunt „*cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ*”.

V.5,6: Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor, și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor, și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.

În Vechiul Testament, citim doar despre doi prooroci care și-au nimicit vrăjmașii prin foc – Moise și Ilie (*Numeri 16:35; 2Regi 1:10*). Ilie era cel care închisese și cerul ca să nu mai plouă pentru 42 de luni. (*Iacov 5:17*). Iar Moise a fost acela care a prefăcut apa în sânge și a lovit Egiptul cu plăgi.

Să fim atenți și la ce au susținut Moise și Ilie.

Când coborâse Moise de pe munte, întregul popor al lui Israel căzuse în idolatrie și făcuseră adulter. Iar Moise le-a spus „*Cine este de partea Domnului să vină la mine*” (*Exod 32:26*). Acea era atitudinea lui Moise.

Și Ilie trăia pe vremea când întregul Israel se închina idolilor. Într-o zi, el a adunat pe israeliți pe vârful Muntelui Carmel și le-a spus aproape aceleași cuvinte ca ale lui Moise „*Până când vreți să șchiopătați de ambele picioare? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal*” (*1Regi 18:21*).

Ilie a trăit pe vremea când în Israel domneau cel mai rău rege și cea mai rea regină pe care i-a avut vreodată acest popor. Regele Ahab se vânduse diavolului (*1Regi 21:25*). El îl preînchipuie pe antihrist. Iar femeia sa, Izabela, preînchipuie desfrânata Babilonului, biserica cea mincinoasă. Am văzut că Domnul a numit o falsă proorociță, în *cap.2:20*, cu numele de Izabela.

Și Moise i-a proorocit lui Faraon (care și el îl preînchipuie pe antihrist), i s-a opus și i-a făcut față lui și magilor săi.

Ultimii doi prooroci menționați în Vechiul Testament sunt Moise și Ilie (*Maleahi 4:4,5*).

Cei doi prooroci din ultimele zile vor prooroci, timp de 42 de luni, în același duh aprins și neînclinat spre compromisuri ca al lui Moise și Ilie.

Astăzi, în calitate de creștini, *nu* ne rugăm să cadă foc peste vrăjmașii noștri. Atunci când Isus a mers în Samaria iar samarinenii nu l-au primit, Iacov și Ioan (fiind niște buni cunoscători ai Bibliei și cunoscând că Samaria era locul unde Ilie ceruse să cadă focul peste dușmanii săi), au spus „*Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?*” (*Luca 9:54*). Domnul le-a răspuns „*Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți, căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască*”. Aici este diferența dintre noul legământ și cel vechi. Ucenicii lui Isus nu porunceau să se pogoare foc să-i mistuie pe vrăjmașii lor, ci dimpotrivă, mergeau, mai degrabă pe urmele lui Isus, Care a spus „*Tată, iartă-i*”, și pe cele ale lui Ștefan, care a zis „*Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta.*”

Noi nu mergem în mijlocul denominațiilor moarte, încercând să le schimbăm, pentru că ele nu pot fi schimbate. Stăm înafara lor (precum Moise și Ilie) și le

spunem, „*Ieșiți din Babilon și stați alături de mine dacă sunteți de partea Domnului. Alegeți în această zi ce vreți să urmați, Cuvântul lui Dumnezeu sau tradițiile oamenilor?*”

Așa va fi în zilele din urmă, chiar înainte de apariția lui antihrist. În ultimele zile va exista în biserică o slujire asemenea celei a lui Moise și a lui Ilie.

V.7: Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.

Această fiară îl reprezintă pe antihrist – un om posedat și condus de diavol – despre care vom citi mai multe în *capitolul 13*. Dar să remarcăm că el poate să-i omoare pe acești prooroci *DOAR* când își vor fi terminat mărturisirea. Dumnezeu a rânduit ca acești prooroci să poată prooroci pentru 1.260 de zile, și deci, nu vor muri nici măcar cu o zi mai înainte de a trece aceste zile. La fel de adevărate sunt aceste lucruri și pentru proorocii din biserică din zilele noastre.

În *Psalms 139:13-16*, David spune „*Tu mi-ai întocmit rărunchii. Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele...Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele*”.

Mai înainte ca un creștin să-și înceapă prima zi pe pământ, Dumnezeu a și rânduit numărul de zile destinate acestuia. Asta nu înseamnă că fiecare creștin își va trăi pe pământ întreaga perioadă. Câțiva vor muri înainte de vreme, pentru că ei trăiesc pentru lume și trăiesc în păcat.

Dar cei care trăiesc pentru a face numai voia lui Dumnezeu, vor trăi întreaga perioadă rânduită pentru ei.

Poate că Antihristul va încerca să îi omoare pe acești prooroci înainte de vreme, dar nu va reuși. Ei își vor împlini cele 1260 de zile de proorocie!! Numai când își vor termina mărturisirea, va putea fiara să „*facă război cu ei, să-i înfrângă și să-iucidă*”.

Este un lucru nemaipomenit să fii credincios în slujirea lui Dumnezeu. Astfel vei fi *nemuritor* până când vei termina ceea ce aveai de făcut în viața aceasta. Nu există un alt mod de viață pe pământ care să aducă mai multă siguranță. Și nici nu trebuie să fii un muncitor cu normă întreagă pentru a fi un slujitor al lui Dumnezeu. Pavel nu era muncitor cu normă întreagă. El avea o slujbă lumească (făcea corturi), prin care își câștiga existența. Fiecare credincios poate fi un slujitor al lui Dumnezeu, indiferent de ce profesie lumească are.

Și Isus a avut o perioadă de propovăduire publică de 1260 de zile. În *Ioan 7:30*, se spune că vrăjmașii lui Isus au încercat să-L prindă. Dar nu au putut să-L prindă. De ce? Oare din cauză că Isus era mai deștept decât ei, sau a avut noroc să scape din mâinile lor? Nu. Motivul specificat este foarte simplu: „*Nu venise încă ceasul Său*”. Numărul de zile scrise în carte despre El nu se terminase încă. În *Ioan 8:20*, citim că Isus a rostit cuvinte puternice în templu, totuși, din același motiv, nimeni nu a putut să-L prindă (chiar dacă își doreau): „*ceasul Său nu venise încă*”.

Cât de minunat este să poți trăi astfel pe pământ, umblând fără teamă, știind că nimeni nu ne poate nici măcar atinge, dacă nu a venit vremea rânduită de Dumnezeu. Însă această promisiune este pentru ucenicii devotați cu toată inima, nu pentru „credincioșii” iubitori de bani, nehotărâți și compromiși. Promisiunea este

pentru cei care trăiesc înaintea feței lui Dumnezeu și care nu sunt interesați de cinstea sau aprobarea care vin de la oameni. Dacă sunteți așa, și despre voi poate să se scrie „*Vrăjmașii lui nu puteau să-l ucidă pentru că nu-i sosise încă ceasul. Diavolul a încercat să îl omoare, dar nu a reușit, pentru că încă nu-i sosise ceasul*”.

Când a sosit pentru Isus ceasul rânduit de Dumnezeu, le-a spus ostașilor din grădina Getsimani „*Iată-mă*”. La fel, când va veni ceasul lui Dumnezeu pentru acești doi prooroci din zilele cele de pe urmă, și ei vor fi gata de plecare. Și când va veni ceasul de la Dumnezeu pentru voi și pentru mine, nădăjduiesc să nu ne dorim medici și chirurghi pentru a ne prelungi viața pământească. Ar trebui să fim pregătiți să spunem: „*Îți mulțumesc, Doamne! Eu mi-am terminat mărturisirea*”.

Stă scris despre David că „*după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu a murit*” (*Fapte 13:36*). Cât de minunat ar fi dacă aceste cuvinte ar putea fi spuse despre fiecare dintre noi, că înainte de a părăsi pământul, am terminat de slujit celor din vremea noastră după voia lui Dumnezeu!

V.8: Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.

Cei doi prooroci nu vor fi îngropați după ce vor fi omorâți. Ei vor fi supuși umilinței publice. Trupurile lor vor zăcea pe străzile cetății. Cetatea este aceeași cu cea unde a fost răstignit Domnul – ceea ce înseamnă că este vorba despre Ierusalim. Aici, însă, este numită Sodoma și Egipt, pentru că devenise ca Sodoma, plină de desfrânare

spirituală și de adulter spiritual. Este numită „cetatea cea mare” pentru că devenise ca Babilonul „cetatea cea mare” (Apocalipsa 18:2).

Se poate ca o mărturie creștină să înceapă ca Ierusalimul – un loc unde prezența lui Dumnezeu se manifestă – dar să ajungă ca Babilonul. Multe lucruri începute în creștinism cu binecuvântarea și puterea lui Dumnezeu au sfârșit după câțiva ani, în desfrânare spirituală, devenind *mărețe* în ochii oamenilor, dar *fără sfințenie* în ochii lui Dumnezeu.

V.9,10: Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte, și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului.

Oameni din toate popoarele lumii vor vedea cele două trupuri moarte zăcând pe străzile Ierusalimului cu ajutorul televiziunii prin satelit! Aceasta va fi o știre de ultimă oră! Și toți vor fi încântați să îi vadă pe acești doi prooroci cum sunt umiliți după moartea lor. Întreaga lume îi va fi urât pe cei doi prooroci pentru că i-au chinuit pe „locuitorii pământului” prin continua lor propovăduire împotriva dragostei de arginți, a dragostei față de lucrurile lumești și față de idolatria oamenilor.

Chiar și astăzi, un prooroc cu adevărat temător de Dumnezeu este un chin pentru oamenii lumești, pentru credincioșii lumești și pentru fariseii religioși.

Câte lecții putem învăța din duhul acestor doi prooroci – simplitatea lor, smerenia lor, credincioșia lor, curajul lor și faptul că și-au terminat propovăduirea. Și noi ar trebui să putem spune la sfârșitul vieților noastre pământești „Părinte, am terminat treaba pe care mi-ai încredințat-o. Am luptat o luptă bună. Mi-am păstrat credința. Mi-am isprăvit alergarea” (Ioan 17:4; 2 Timotei 4:7).

V.11,12: Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.

Cei doi prooroci vor fi înviați din morți chiar acolo pe străzile Ierusalimului. Și într-o clipită de ochi, vor fi ridicați în prezența Domnului. Iar vrăjmașii lor îi vor privi. Aceasta ne învață că Dumnezeu le va face dreptate slujitorilor Săi abia la învierea ce de pe urmă, și nu înainte de aceasta. Dacă i-am fost credincioși lui Dumnezeu, și am fost smeriți pe pământ în multe chipuri, dacă lumea a abuzat de noi și ni s-a spus că mesajele noastre sunt dure și chinuitoare, și dacă ne-au urât și au vorbit de rău despre noi, iar noi i-am iertat și le-am suportat pe toate, poate că Dumnezeu nu ne va face dreptate aici și acum în timpul vieții noastre pământești. Dar, la înviere, întreaga lume va ști că noi am fost adevărații și credincioșii slujitori ai lui Dumnezeu. Sunteți dispuși să așteptați cu răbdare până atunci? Sau vreți să vi se facă dreptate și să fiți acceptați acum de către lume și de către biserică? Nici Domnul nu a fost încă răzbunat. Pentru ce ar trebui ca noi să fim răzbunați înaintea Lui?

V.13:În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.

Chiar dacă acești oameni dădeau slavă lui Dumnezeu din frică, tot nu aveau nicio dorință de a-și schimba viețile.

V.14,15: A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curând. Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

Acesta este momentul când Domnul nostru își va întemeia domnia de 1000 de ani pe pământ. Satana i-a arătat odată lui Isus *toate împărățiile lumii* și I-a zis: „*pe toate acestea Ți le voi da dacă te vei apleca și te vei închina mie*” (Matei 4:8,9). Isus l-a muștră pe diavol și i-a refuzat oferta. În schimb, El a mers pe cruce și a murit pentru a câștiga înapoi lumea prin calea plină de durere – calea Tatălui. În sfârșit, după 2000 de ani, primește împărăția lumii de la Tatăl Însuși. Diavolul I-a arătat lui Isus *împărățiile* (la plural) lumii. Din acestea a fost formată lumea până în prezent – din mii de împărății. În ultima zi va fi o *împărăție* (la singular) a lumii, pe care Isus o primește de la Tatăl.

Isus i-a spus lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, atunci slujitorii Mei s-ar fi luptat...” (Ioan 18:36). Și noi spunem același lucru: „Împărăția noastră nu este din lumea aceasta. Nu ne dorim nimic de la diavol. Nu vrem slava lumii pe care ne-o oferă diavolul atunci când ne îndeamnă să ne compromitem chiar și puțin convingerile. Noi alegem calea crucii și într-o zi vom primi și noi împărăția de la Tatăl nostru”.

Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Nu te teme turmă mică, căci Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”. (Luca 12:32). Atunci, de ce o dorim de la diavolul? De ce mai vrem cinstea acestei lumi pe care o oferă diavolul?

V.16-18: Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți și să răsplătești pe robii Tăi proorocii, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”.

Aici mai avem încă o imagine a închinării și a laudei din ceruri. Cei 24 de bătrâni care stau pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu, cad cu fețele la pământ și I se închină lui Dumnezeu. Îi găsim pe acești bătrâni iar și iar îndemnând cetele cerurilor să I se închine lui Dumnezeu pentru marea Sa putere cu care a făcut toate lucrurile. În

Apocalipsa întâlnim menționată frecvent atotputernicia lui Dumnezeu. Întregul cer Îl laudă pe Dumnezeu, cunoscând că El este domn și stăpânește peste toate lucrurile oriunde și oricând; de aceea cerurile sunt un loc de pace desăvârșită. La fel pot fi și viețile noastre, dacă Îl recunoaștem ca atotputernic.

Lauda lor continuă și pentru judecata lui Dumnezeu peste popoare. Toate popoarele lumii s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a răbdat îndelung mii de ani. Dar într-un final, mânia Sa a venit. Există un capăt al răbdării lui Dumnezeu. Există un timp limitat pe care l-a dat El oamenilor pentru a se pocăi. Va veni vremea când acest cuvânt se va împlini: „*Mânia Ta a venit*”. Nu s-a împlinit încă. Acum suntem în era harului. Dar într-una din zilele acestea, anul de îndurare al Domnului va lua sfârșit.

Acum vine vremea despre care a vorbit Isus în *Ioan 5:28,29*, când morții vor auzi glasul Său și „*cei care au făcut cele bune se vor ridica spre învierea vieții iar cei ce au făcut cele rele spre învierea osândeii*”.

După cum a zis Isus, vor fi două învieri – una spre viață și alta spre osândă. Cele două învieri, vor fi, însă, separate de o mie de ani. Dar cele două formează lauda bătrânilor pentru Dumnezeu: „*a venit vremea să judeci pe cei morți*” și „*a venit vremea să răsplătești pe robii Tăi*”.

De remarcat că răsplata este pentru robii lui Dumnezeu – cei care au fost credincioși în timpul vieții lor pământești. În *Maleahi 3:16-18*, citim: „*Atunci cei care se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat. Și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, „Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are*

milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește”.

Astăzi, este foarte greu să deosebești între unul care Îi slujește lui Dumnezeu și unul care nu Îi slujește. Este aproape imposibil să faci asta, pentru că noi putem vedea doar exteriorul. Și nu putem ști cu ce scop slujește cineva lui Dumnezeu. Astăzi, nu putem spune dacă cineva caută slava lui Dumnezeu, sau cea proprie. Noi nu cunoaștem dacă râvna unuia pentru Dumnezeu este și o dorință pentru propria cinste, sau pentru bani, sau pentru orice altceva. Va veni, însă, o zi, când Dumnezeu își va aprinde reflectorul Său ceresc asupra inimilor tuturor, și, în acea zi, scopurile și sentimentele ascunse ale fiecărei inimi vor fi scoase la iveală. Numai atunci vom vedea limpede cine a slujit într-adevăr lui Dumnezeu și cine a slujit propriilor interese.

În acea zi se va vedea, precum spune Isus, că „*mulți care sunt acum cei dintâi vor fi atunci cei de pe urmă*”. Mulți dintre cei pe care i-am considerat a fi slujitori minunați ai lui Dumnezeu vor fi dovediți a fi fost foarte stricați pe dinăuntru – atunci când Dumnezeu va scoate la iveală viețile lor interioare și scopurile lor. Mulți credincioși pe care i-am considerat la înălțime, vor fi văzuți atunci ca fățarnici și cei din urma tuturor. În același timp, alții, pe care nu prea i-am luat în considerare, vor fi atunci printre cei care primesc răsplata, datorită sincerității și neprihănirii inimii lor înaintea lui Dumnezeu.

Să luăm aminte la ceea ce vorbim. Isus a spus că „*în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit*” (Matei 12:36). Maleahi ne reamintește că în „*cartea de aducere aminte*” a lui Dumnezeu, sunt scrise numele celor care se tem de El în

felul în care *vorbesc unul cu altul*. În întreaga mea viață, am întâlnit foarte, foarte puțini credincioși care se tem de Dumnezeu în conversațiile lor private și în corespondența lor – probabil mai puțin de 1% dintre toți credincioșii născuți din nou pe care i-am întâlnit. Această *carte de aducere aminte* trebuie să fie una foarte subțire!! Dar cei care apar acolo sunt cei pe care Domnul îi numește *comoară deosebită*.

Să luăm aminte la o altă chestiune: Isus a spus în *Luca 14:12*, „*Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să ia astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi, și va fi ferice de tine pentru că ei nu au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți*”. Aici este o altă poruncă de-a lui Isus, pe care din nou mai puțin de 1% dintre credincioși se deranjează să o asculte. Aici se referă nu ca noi să mergem să-i căutăm pe cei săraci și pe orbi, ci să-i ajutăm și să-i binecuvântăm pe *cei care nu ne pot răsplăti*. Când nu ești răsplătit așa, vei primi răsplata la învierea dreptilor.

Aceasta este, deci, vremea în care Dumnezeu îi va răsplăti pe cei care au făcut bine altora pe pământ, fără să caute vreun beneficiu pentru ei înșiși – fie bani, fie cinste. Din această cauză, vom vedea că mulți care sunt primii astăzi, vor fi ultimii în ziua aceea, și mulți dintre cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

Citim în continuare că acum a venit vremea *ca cei care prăpădesc pământul să fie prăpădiți*. În *Apocalipsa 19:2*, citim că desfrânata cea mare, Babilonul, creștinismul desfrânat, care afirmă că este logodită cu Hristos, dar trăiește după propriile poftă, a prăpădit

pământul cu imoralitatea ei. Imoralitatea spirituală este ceea ce strică pământul.

În *1 Corinteni 3:17* se afirmă: „*Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela Dumnezeu îl va nimici*”. Biserica este Templul lui Dumnezeu. Dacă un om nimicește biserica în vreun fel, într-o zi, Domnul îl va nimici pe el. Anania și Safira au adus nimicire casei lui Dumnezeu și Dumnezeu i-a nimicit imediat (*Fapte 5*). O astfel de pedeapsă imediată nu a avut loc prea des în acești ultimi 2.000 de ani. Dar asta nu înseamnă că cei care au fost stricați, au scăpat fără pedeapsă. Nu. Sigur va veni o zi curând, când Dumnezeu îi va nimici.

În *Efesenii 4:22*, ni se spune că „*omul cel vechi este stricat după poftele înșelătoare*”. Toată stricăciunea din lume se datorează păcatului (*2Petru 1:4*). În final, Dumnezeu îi va nimici pe cei care au trăit după poftele proprii și au stricat pământul.

V.19: Și Templul lui Dumnezeu care este în cer a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

Citim în *Apocalipsa 21:22* „*În cetate n-am văzut niciun templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei*”. Deci, ceea ce se menționează aici este ceva simbolic. Aici, templul simbolizează *prezența* lui Dumnezeu. Chivotul simbolizează *credințioșia* lui Dumnezeu față de legământul Său. Iar fulgerele, glasurile, tunetele, cutremurul și grindina simbolizează *puterea* lui Dumnezeu.

Capitolul XII

V.1,2: În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască.

Pe cine reprezintă această femeie?

Cea mai bună metodă de a interpreta Scripturile este prin compararea acestora cu Scripturile. Există un singur loc în toată Biblia unde se folosesc „soarele, luna și 12 stele” pentru a descrie o comunitate de oameni – și aceasta este în *Geneza 37:9*, când Iosif a povestit visul său fraților săi zicând „Soarele și luna și unsprezece stele mi s-au închinat”. Tatăl său a înțeles ce înseamnă și l-a muștrătat spunându-i „oare eu și cu mama ta și cu cei unsprezece frați ai tăi vom veni să ne închinăm înaintea ta până la pământ?” Dar viziunea lui Ioanif s-a împlinit abia în Egipt. Deci, Biblia interpretează soarele, luna și cele 12 stele ca o imagine a membrilor familiei lui Iacov. Deci, femeia din *Apocalipsa 12* este, de fapt, un simbol al *poporului Israel* care s-a tras din acea familie.

Femeia era în travaliu. În *Mica 5:2-4*, citim „Betleeme...din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel...îi va lăsa până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi (neamurile care vor fi convertite) se va întoarce la copiii lui Israel. Și el se va înfățișa și va cârmui turma sa cu puterea Domnului”. Acolo vedem pe femeia Israel fiind în travaliu și născându-L pe Isus Hristos. (vezi și *Romani 9:4,5*).

V.3: În cer s-a mai arătat un semn: iată, s-a văzut un balaur mare roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununii împărătești pe capete.

Balaurul este diavolul (v.9). Vom studia în detaliu despre cele șapte capete și cele zece coarne, când vom studia *capitolul 13*. Voi spune, însă, aici, că ele simbolizează o guvernare globală, iar aceasta înseamnă stăpânirea guvernelor lumii de către diavol. Citim în *Daniel 10* despre un duh rău care stăpânea poporul Persiei. Citim în *Efesenii 6:12* că ne luptăm cu *conducătorii lumii* care stau în locașuri cerești. Adevărații conducători ai lumii nu se află în capitalele lumii. Acei conducători sunt doar marionete care sunt trase de sforile mânuite de puterile spirituale din înălțimile cerești. De aceea se spune că biserica trebuie să se roage pentru cei care au autoritate, pentru ca acțiunile acelor spirite rele să fie oprite. Astfel, biserica are autoritate de a influența conducătorii guvernamentali din fiecare țară.

Balaurul este roșu – culoarea sângelui și a crimei. Isus a spus în *Ioan 8:44* că diavolul este un ucigaș. A mai spus și că diavolul vine ca să fure, săucidă și să distrugă. De aceea el este un balaur *roșu*.

Atunci când Dumnezeu l-a creat, nu era astfel. El era cel mai frumos din toată creația lui Dumnezeu. Citim în *Ezechiel 28:13* că era un heruvim binecuvântat, de vreme ce stăpânea peste grădina lui Dumnezeu. Dar când mândria și atitudinea de răzvrătire a intrat în inima sa, a devenit un balaur înfricoșător.

Chiar și cel care este la fel de pur ca un înger poate deveni un balaur dacă lasă *mândria* să intre în inima sa. Sau dacă lași puțin din duhul de răzvrătire împotriva autorității să intre în inima ta – fie că acea autoritate sunt

părinții sau șeful de la birou, sau presbiterul din biserică – vei deveni asemenea unui balaur. Diavolul încearcă mereu să facă pe oameni să devină ca el, la fel cum Sfântul Duh caută să-i facă pe oameni ca Isus! Diavolul reușește să-i facă pe oameni asemenea lui, oricând poate să-i infecteze cu duhul său de mândrie sau de răzvrătire.

V.4: Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să îi mănânce copilul, când îl va naște.

Din moment ce îngerii sunt numiți stele în *Iov 38:7* și în *Apocalipsa 9:1,2*, aceasta probabil indică faptul că o treime din oastea de îngeri s-au alăturat lui Satan în revolta sa. În *Isaia 9:15* profetul *mincinos* este numit „coada”. Coada balaurului vorbește despre înșelăciunea lui Lucifer cu care a dus în rătăcire milioane din îngerii lui Dumnezeu care apoi au devenit demoni.

Balaurul a stat înaintea femeii, care urma să nască, pentru ca să îi mănânce copilul, când îl va naște. Acest lucru s-a îndeplinit parțial de-a lungul istoriei Israelului. În *Exod 1:16*, citim despre Faraon că a dat o poruncă moașelor Israelite să omoare toți noii născuți de parte bărbătească imediat ce se nășteau. Satan a fost întotdeauna împotriva poporului Evreu, din cauza că Mesia avea să vină prin ei. În *Estera*, citim despre un alt om inspirat de către Satan, Haman, care a încercat să distrugă întregul popor Evreu. Dar Haman nu a avut succes. Așadar observăm multe îndepliniri parțiale ale acestei imagini a balaurului așteptând să mănânce omul-copil. Dar Satan niciodată nu a reușit să distrugă poporul

Evreu – fie că a fost prin Faraon, Haman, Hitler, sau prin alt conducător al lumii.

Satan știa că Mesia avea să se nască, din cauza a ceea ce a spus Dumnezeu în grădina Eden: „sămânța femeii îți va zdrobi capul”. Așa că el a așteptat să nimicească omul-copil. Când Isus s-a născut, Satan l-a instigat pe Irod să își trimită soldații în Betleem pentru a omori toți copiii Evrei de parte bărbătească care aveau sub 2 ani. Dar copilul Isus a scăpat.

V.5 Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fer. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.

Isus este omul-copil care ”*va cârmui neamurile cu un toiag de fer*” (*Apocalipsa 19:15*). Aici El este numit „fiu” și „copil”, reamintindu-ne de *Isaia 9:6* unde se spune, „*Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat*”.

Cuvântul „a cârmui” este tradus cu „a păstori” în notele explicative. Isus va conduce lumea, dar nu în același mod în care conducătorii de pe pământ o fac azi. El va *păstori* neamurile. În ochii lui Dumnezeu adevărata domnie este cea făcută în spiritul unui păstor care își conduce oile din față prin exemplul personal. Toți liderii aleși de Dumnezeu pot fi identificați prin acest semn. Ei vor fi păstori, nu șefi.

Copilul a fost răpit la *scaunul lui Dumnezeu de domnie*. Acest lucru dovedește încă o dată că Isus Hristos este copilul. În *Apocalipsa 3:21*, citim că cel ce va birui va ședea împreună cu Isus pe scaunul de domnie al lui *Isus* și nu pe scaunul de domnie al lui *Dumnezeu Tatăl*. Numai

Isus Însuși poate ședea împreună cu Tatăl pe scaunul Lui de domnie.

Ceea ce este literalmente adevărat pentru Israel este simbolic adevărat pentru biserică. De asemenea, putem deci să privim femeia ca imaginea bisericii și să învățăm câteva adevăruri spirituale de aici. *Galateni 4:26* spune, „*Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră*”. Pavel spune în *Galateni 4:19* „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, pânăce va lua Hristos chip în voi!” Dumnezeu îi caută pe aceia care au spiritul travaliului pentru a da naștere naturii lui Hristos în alții.

V.6 și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șase zeci de zile.

Acest lucru se va întâmpla în timpul domniei lui Anticrist, după ce va rupe legământul cu Evreii. Acesta va fi un timp de persecuție teribilă. Dar în acel timp adevăratul ”Israel” va fi protejat și îngrijit de Dumnezeu în pustie timp de 1.260 zile.

Așa cum este scris în *Ieremia 30:3-7*: „*Auzim strigăte de groază... Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere?... Vai! Căci ziua aceea este mare; Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea*”.

V.7 Și în Cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei.

În *Daniel 12:1* citim: „În vremea aceea se va scula marele voivod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului (Israel) tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare (necazul cel mare), cum n-a mai fost de când sunt neamurile și pâna la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte”. Și în continuare citim: „Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește vecinic, că va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme (3 ani și jumătate) și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot” (*Daniel 12:7*).

V.8,9: Dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai gasit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numi Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Acest eveniment va avea loc în timpul perioadei de 3 ani și jumătate înainte ca Isus să Își stabilească Împărăția pe pământ. Atunci Satan va fi aruncat pe pământ. În prezent, Satan este în locurile cerești. Mulți cred că Satan este în iad. Dar el nu este acolo. El va fi aruncat în *iazul de foc* într-o zi. Dar în acest moment, el este în locurile cerești. Astăzi, noi trebuie să luptăm cu „duhurile răutății întunericului care sunt în *locurile cerești*” (așa cum găsim scris în *Efeseni 6:12*).

Biblia ne vorbește despre *trei* ceruri. *Primul* cer este cerul vizibil al universului și al spațiului (*Psalms 8:3*). Cel de-al *treilea* cer, unde apostolul Pavel a fost dus, se mai

numește Paradis – unde se află tronul lui Dumnezeu (2Corinteni 12:2,4). Între primul și cel de-al treilea cer se află cel de-al „doilea cer”.

Când ne rugăm, noi trebuie să penetrăm prin cel de-al doilea cer pentru a ajunge la cel de-al treilea cer. Cel mai bun mod de a penetra este prin a da slavă lui Dumnezeu. Un lucru pe care diavolul nu îl poate accepta este slava dată lui Dumnezeu! Așa că, dacă îți este greu să te rogi, oprește-te din rugăciune, și începe să îi dai slavă lui Dumnezeu. Conectează-te cu cel ce-al treilea cer și apoi începe să te rogi!

Balaurul și îngerii săi au fost alungați din cer. Isus a spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer” (Luca 10:18). Isus a văzut căderea lui Satan când el a căzut inițial și a devenit Satan. Dar El a prevăzut de asemenea că Satan va fi aruncat jos pe pământ, unde va fi încuiat în abis, și în final fiind aruncat în iazul de foc. Apoi Isus le-a spus ucenicilor Săi: *”Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma.”*

Când vom vedea ceea ce a văzut Isus, nu o să mai fie teamă de Satan. El este un inamic înfrânt, deoarece el a fost învins la cruce de către Domnul nostru. Prințul lumii a fost judecat. Este ridicol ca unui credincios să îi fie frică de Satan. Nu există motive de teamă. Cerei lui Dumnezeu să își deschidă ochii pentru a vedea căderea lui Satan. Satan urăște cartea *Apocalipsa* pentru că aceasta descrie osânda sa finală.

Mihail împreună cu îngerii săi sunt aceia care l-au aruncat pe Satan afară. A fost un timp, când Satan, înainte de cădere (el se numea atunci Lucifer) era mai mare ca Mihail. Dar el s-a înălțat pe sine și a fost aruncat. În final lui Mihail i se dă slujba de a curăți al doilea cer de Satan și îngerii săi.

Satan este numit aici *șarpele* cel vechi și *diavolul*. Cuvântul „*diavol*” vine din grecescul „*diabolos*”, din care avem și cuvântul „*diabolic*”. Dar cuvântul „*diabolos*” în greacă înseamnă de fapt „*clevetitor*” sau „*bârfitor*” și este folosit în *1Timotei 3:11*, unde se spune: „*Femeile nu trebuie să fie diabolos*”. Ceea ce înseamnă că femeile nu trebuie să fie *mici diavoli*, care îi bârfesc pe alții, vorbindu-i de rău pe la spate. De asemenea, nici bărbații nu trebuie să fie clevetitori. În *2Timotei 3:2,3* se spune că „*în zilele din urmă vor fi vremuri grele, când oamenii vor fi diabolos*.” Mai departe în *Tit 2:3*, ni se vorbește „*femeile în vârstă să nu fie diabolos*.” Astfel și femeile și bărbații sunt avertizați să nu devină „*diavoli*” care îi bârfesc pe alții! *Un clevetitor primește numele lui Satan, așa cum un creștin primește numele lui Hristos*.

Un alt nume al diavolului este Satan, care înseamnă „*adversarul*”, cel care i se împotrivesc lui Dumnezeu, se împotrivesc adevărului și se împotrivesc oamenilor lui Dumnezeu.

El mai este de asemenea numit *Amăgitorul*, amăgitorul întregii lumi.

Satan va fi pe pământ timp de 1.260 de zile. El încă nu este aici. Dacă lucrurile sunt deja atât de rele, vă puteți închipui cât de rele vor fi când Satan va fi aruncat pe pământ împreună cu îngerii săi. Ni se spune că în acele momente el va fi cuprins de o mare mânie.

V.10 Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

Aici Satan este numit „*pârâșul fraților noștri*”. Dacă cineva clevește împotriva fraților sau surorilor sale, ajutați-l să realizeze că este în părtășie cu Satan, șeful acuzatorilor fraților. Satan ne acuză înaintea lui Dumnezeu zi și noapte spunând, „Vezi cum se comportă copilul Tău! Vezi cum copilul Tău vorbește!” Diavolul urmărește minuțios viețile noastre private, din această cauză are destul material să ne acuze înaintea lui Dumnezeu.

Satan l-a acuzat pe Iov înaintea lui Dumnezeu spunând despre Iov că îi slujește lui Dumnezeu numai pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat. Satan acuză credincioși și în ziua de azi din același motiv. Din moment ce Dumnezeu este neprihănit, El *nu* va spune că Satan se înșală, dacă El vede că într-adevăr tu îi slujești din motive nepotrivite. Isus Hristos este „*Mijlocitorul cel Neprihănit*” (1Ioan 2:1). El nu poate să ne acopere dacă noi am greșit. De aceea, întotdeauna trebuie să fim onești cu Dumnezeu în judecarea și curățirea de sine, pentru că atunci sângele lui Isus Hristos ne va curăți pe noi de toate păcatele și apoi Satan nu va mai avea nici o bază de acuzare împotriva noastră în fața lui Dumnezeu.

V.11: Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.

Aceștia sunt ucenicii lui Isus care l-au birut pe Satan. Ei au folosit trei arme.

- (1) *Sângele lui Isus Hristos* care i-a curățit pentru că umblau în lumina lui Dumnezeu.
- (2) *Cuvântul mărturisirii lor*. Ei i-au spus lui Satan cu propriile lor cuvinte că au fost iertați și curățiți și că el nu mai are nici o putere asupra lor.

(3) *Ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte. Ei și-au luat crucea și au omorât pe ea eul zi de zi.*

Pe crucea de la Calvar Isus l-a învins pe Satan, și când ne crucificăm eul împreună cu Hristos zi de zi atunci și noi putem să îl învingem pe Satan.

De ce vorbim de luarea crucii *zi de zi*? Pentru că noi vrem să îl învingem pe Satan în fiecare zi. În ziua în care nu suntem doritori să murim în noi înșine, Satan va câștiga.

V.12: De aceea, bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.

În *Noul Testament* sunt trei locuri în care ni se vorbește despre bucuria cerului.

(1) *Luca 15:7* Există bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește.

(2) *Apocalipsa 12:12* Există bucurie în cer pentru un credincios care învinge.

(3) *Apocalipsa 19:7* Există bucurie în cer la nunta Mielului, deoarece mireasa s-a pregătit.

Aceste trei ocazii sunt de fapt trei stadii a vieții noastre de creștin.

Stadiul 1: Când ne pocăim de păcatele noastre.

Stadiul 2: Când îl învingem pe Satan în viețile noastre personale.

Stadiul 3: Când ne-am pregătit ca mireasă pentru nunta Mielului.

Fiecare dintre noi poate să fie o sursă de bucurie pentru oastea cerească, dacă suntem gata să trecem prin aceste trei stadii.

Isus l-a învins deja pe Satan. Acum El ne oferă oportunități de a exercita această victorie pe care El a câștigat-o deja, așa cum spune și în *Romani 16:20*: „*Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre*”.

Satan a încercat să îl omoare pe Isus când acesta s-a născut (*Apocalipsa 12:4*), dar nu a avut succes. În cer s-a luptat cu Mihail și îngerii săi, dar a fost aruncat jos (*v.7-9*). Acum el se luptă cu noi. Ne vom lasă învinși? Nu! Ceea ce Isus a dus la îndeplinire pe cruce noi trebuie să aplicăm azi ca Dumnezeuul păcii să poată zdrobi pe Satan prin noi înșine zi de zi și în final definitiv.

Diavolul este un student al profeției și știe că are numai 3 ani și jumătate odată ce va fi pământ. Așa că mânia lui va fi mare. Va fi o vreme cumplită pe pământ în acel timp.

V.13: Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

Imediat ce Satan va veni pe pământ, el va începe să persecute națiunea Israel care i-a dat naștere lui Isus Hristos.

V.14-16 . Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui. Atunci șarpele a aruncat din gură apă,

ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură.

Aripile vulturului pot face referire la locul de protecție pe care Dumnezeu l-a pregătit în pustie pentru națiunea Israel. Râul care ia naștere din gura șarpelui se referă la râul de persecuție care va căuta să șteargă națiunea Israel. Dar atunci vor fi mult mai mulți oameni ca în cel de-al II-lea Război Mondial, care să îi ajute pe Evrei, ca aceștia să nu fie șterși de pe pământ.

V.17 Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Balaurul s-a mâniat pe Israel pentru că nu a putut să îi facă rău. Așa că el pornește să facă război cu „rămășița seminței ei”. Aceasta face referire la ucenicii dedicați Domnului Isus din toată inima – acei care ascultă de Dumnezeu și sunt martori pentru Isus. Ei sunt numiți „rămășița seminței femeii” pentru că biserica s-a născut din mărturia ucenicilor, care erau Israeliți.

Acest lucru dovedește că în acea vreme pe pământ vor fi credincioși care ascultă de Dumnezeu și țin la mărturia lui Isus Hristos. Aceștia îl vor învinge pe Satan și vor fi o mărturie puternică pentru Domnul pe pământ. Acum Dumnezeu își pregătește oamenii Săi pentru acea zi. Să fim credincioși zi de zi pentru a-l învinge pe Satan definitiv și pentru a-l zdrobi sub picioarele noastre!

Ieremia 12:5 spune că Domnul ne învață acum să nu ne luăm la întrecere cu oamenii pentru ca într-o zi să putem alerga cu caii. El ne antrenează pe timp de pace ca atunci când *malurile Iordanului se vor umfla* noi să fi gata să rămânem în picioare. Nu ne putem pregăti peste noapte. Lucrul acesta ia timp. Așa că, dacă luăm fiecare oportunitate care apare acum, pentru a ne smeri și a ne crucifica eul vom fi gata să rămânem în picioare pentru Domnul și să fim o mărturie pentru El pe pământ atunci când valurile vor veni (necazul cel mare).

CAPITOLUL XIII

V.1: Apoi am stăut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.

Marea reprezintă națiunile lumii, așa cum citim în *Apocalipsa 17:15*, „Apele pe care le-ai văzut... sunt noroade, gloate, neamuri și limbi”. Dintre națiunile lumii iese înainte o fiară cu zece coarne și șapte capete. Și pe coarne avea cununi împărătești și pe capete avea nume de hulă. Această fiară este Anticristul, conducătorul lumii, care va conduce lumea timp de 3 ani și jumătate, cu puțin înainte ca Isus să Își stabilească împărăția pe pământ. Cele șapte capete sunt explicate în *Apocalipsa 17:9-11*, „Cele șapte capete, sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, el va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.”

Orașul Roma este construit pe șapte dealuri. Cele șapte capete reprezintă de asemenea șapte împărății. Când apostolul Ioan scria această carte, (în jurul anului 96 după Hristos), cinci imperii ale lumii (menționate în Biblie) trecuseră deja. Prima împărăție a fost Egiptul despre care citim în cartea *Exod.* A doua împărăție a fost împărăția Asiriană despre care citim în cartea *2 Împărați*. Cea de-a treia împărăție a fost Împărăția Babiloniană, despre care citim în cartea *Daniel*. Cea de-a patra împărăție a fost Imperiul Medo-Persan, de asemenea menționat în cartea *Daniel*. Cea de-a cincea împărăție a fost Grecia

despre care Daniel a profețit. Cea de-a șasea împărăție a fost Imperiul Roman care exista la acel moment. Cea de-a șaptea împărăție încă nu venise la acel moment. Și în final Anticristul urmează să își stabilească ce-a de a opta împărăție, și se pare că are conexiune cu una dintre cele șapte împărății care o precedă.

Cele zece coarne sunt explicate de asemenea în *Apocalipsa 17:12*, „*Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.*”

Aceste zece împărății sunt stabilite în vremea Anticristului. Zece națiuni se vor uni în ultimele zile și vor deveni cea mai mare putere a lumii, din cauza puterii financiare. Și Anticristul va fi conducătorul acestei superputeri.

Ioan era pe insula Patmos, și marea din care fiara s-a ridicat era Marea Mediterană. Toate cele șase capete ale fiarei au venit din apropierea sau din jurul Mării Mediterane – Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Așa că este probabil ca și cele zece împărății să fie din această parte de asemenea.

V.2: Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.

În cartea *Daniel*, capitolul 2, citim despre un vis pe care l-a avut împăratul Nebucadnețar, o statuie mare al cărei cap era din aur; pieptul și brațele erau din argint; pîntecele și coapsele, din aramă; fluierile picioarelor, din fier; și picioarele erau parte din fier și parte din lut.

Observați că valoarea metalului scade de sus, de la cap, în jos, înspre picioare. Aceasta demonstrează că rasa umană se degenează treptat. În *Daniel 2:38-42*, îl vedem pe Daniel explicând semnificația visului: „*Tu ești capul de aur*”. (Babilon) „*După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta*”(Medo-Persia). A treia împărăție de aramă este Grecia. Cea de-a patra împărăție va fi tare ca fierul. Această împărăție va fi Imperiul Roman. După aceasta, visul sare peste 2.000 de ani ai vieții bisericii și revine la finalul timpului unde este descrisă ultima împărăție: „*Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului (dictatură), tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul (democrația), tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă.*”

Dictatura și democrația sunt lucruri comune în ultimele zile. Câte degete avea acea statuie? Zece! Acestea reprezintă cele zece împărății – cele zece coarne – pe care le-am văzut în Apocalipsa 13, conduse de către Anticrist.

Apoi Daniel continuă să spună, „*Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată*” (v.44). Aceasta este Împărăția Domnului nostru Isus Hristos.

Această împărăție a fost imaginată în vis astfel: „*S-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți*” (*Daniel 2:34*). Această piatră este Însuși Domnul Isus Hristos. Această piatră nu sfărâmă aurul, argintul, arama sau fierul. Aceste împărății sunt deja trecute. Piatra sfărâmă picioarele – când cele zece împărății conduc lumea. Și în final, „*piatra, care sfărâmasese chipul, s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul*”

(Daniel 2:35). Aceasta este Împărația lui Hristos care va umple tot pământul.

Visul se referă la aceste împărății, văzute din punct de vedere omenesc. Mai târziu Dumnezeu i-a arătat lui Daniel cum vede aceste împărății – nu ca metale valoroase, ci ca fiare rele.

În *Daniel 7:2-14*, Daniel descrie un vis pe care i l-a dat Dumnezeu: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. (Marea Mediterană) Și patru fiare mari au ieșit din mare. Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur.” Acesta era Babilonul. Apoi a văzut un urs ce reprezintă Medo-Persia, apoi un leopard, ce reprezintă Grecia. Aceasta a fost urmată de cea de-a „patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea” (imperiul Roman), „...avea zece coarne” (cele zece împărății care se vor uni în zilele din urmă) „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn (Anticristul) mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură, care vorbea cu trufie”.

În final, el a văzut Anticristul fiind omorât, și Hristos întorcându-se și stabilindu-și Împărația pe pământ: „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos... Mii de mii de slujitori Îi slujeau... fiara a fost ucisă... și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este

o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (v. 9:14).

Daniel a văzut leul, ursul și leopardul în această ordine, pentru că aceste împărății erau pentru el viitoare. Apostolul Ioan a văzut o fiară care avea caracteristicile acestor animale, dar în ordine *inversă*, pentru că el se uita în urmă la aceste împărății care trecuseră – leopardul, ursul și leul (Apocalipsa 13:2). Acest lucru indică faptul că Anticristul va avea calitățile imperiilor trecute Babilon, Medo-Persia și Roma – leul, ursul și leopardul.

În viziunea lui Dumnezeu, toate aceste împărății pământești sunt ca niște fiare. Când omul nu răspunde chemării Duhului Sfânt, el se degenerează și devine ca un animal sălbatic. Dumnezeu vede partidele politice ale lumii ca fiare. Un partid poate fi mai bun ca celălalt, dar ele toate sunt fiare. Când votezi, tu alegi între o fiară sălbatică și altă fiară sălbatică. Din acest motiv eu niciodată nu votez, pentru că eu nu pot să votez pentru o fiară sălbatică. Dar în schimb mă *rog* ca Dumnezeu să conducă și să îl ungă pe acela pe care El l-a ales să conducă o țară.

Balaurul (Satan) va da lui Anticrist puterea sa, tronul său și multă autoritate. Acum 2.000 de ani, Satan a oferit toate acestea lui Isus Hristos. Dar Isus a refuzat să primească ceva de la Satan. Dar Anticristul îi va sluji lui Satan și astfel va primi împărățiile lumii de la el.

Satan este gata să dea puterea lui tuturor acelor care o doresc, dacă sunt gata să își sacrifice conștiința și să i se închine lui. Sunt mulți oameni astăzi în lume care au obținut putere supranaturală de la Satan în acest mod. Mulți lideri ai religiilor păgâne au puteri supranaturale pentru că ei s-au vândut pe ei înșiși diavolului.

V.3 Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira de fiară.

Aceasta pare a fi o imitație a învierii lui Isus Hristos. Anticristul îl va imita pe Hristos în oricare mod posibil. Aceasta nu va fi o înviere adevărată – pentru că nimeni nu poate învia morții decât Dumnezeu. Dar această imitație va fi foarte bună pentru că îi va păcăli pe oameni. Aici ni se spune „*părea rănit de moarte*”. Aceasta va fi o minune așa de mare pentru lumea întregă și toți îl vor urma pe Anticrist.

V.4: Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?”

Tot pământul se închină lui Satan. Acest lucru a fost dorința lui Satan dintotdeauna, chiar de la început. În *Isaia 14:14* citim că Lucifer își dorea să fie ca Dumnezeu. Dumnezeu deja îi dăduse lui Lucifer multe daruri minunate – înțelepciune, frumusețe, pricepere, și daruri supranaturale. Ce își dorea mai mult? El își dorea să fie slujit așa cum era slujit Dumnezeu. Și astfel el a devenit diavol.

De fiecare dată când îți dorești admirația oamenilor, adu-ți aminte că ai aceeași dorință ca Satan. Să cauți admirația oamenilor este un lucru satanic.

În final, vedem aici, că Satan *face* ca lumea întregă să i se închine lui. Desigur acest lucru se întâmplă într-o măsură mică și azi. Dar atunci închinarea înaintea lui Satan va lua amploare.

Ei s-au închinat și Anticristului. Închinarea la Anticrist – închinarea la oameni – se răspândește și azi. Ei se închinau Anticristului spunând: „*Cine se poate asemăna cu fiara?*” Așa cum noi ne închinăm azi lui Dumnezeu, spunând: „*Cine este ca Tine, o Doamne,*” așa se vor închina oamenii lui Satan și Anticristului spunând același lucru. Oamenii nu îl vor numi pe Anticrist, „Anticristul”. Nu. Ei îi vor pune un nume respectabil.

În *1Ioan 2:18* citim, „*Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți, că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. Ei au ieșit din mijlocul nostru*” (din mijlocul bisericii). Observăm că existau oameni care aveau duhul lui Anticrist chiar în mijlocul bisericii din primul secol. Astfel de oameni există și azi. Oameni cu duhul lui Anticrist se află în lumea politică, în lumea afacerilor, în religiile păgâne ale lumii, dar și în așa zisele „biserici creștine”.

Care este semnul duhului lui Anticrist? Sunt multe semne. Dar unul din semnele cele mai evidente este: *Ei își doresc ca ceilalți să îi admire și să îi adore – dorința de a primi închinare de la oameni*. O biserică care nu luptă împotriva acestei atitudini va fi condusă în cel mai scurt timp de duhul lui Anticrist.

Dorința de a primi laudă de la oameni se găsește în firea noastră. Începe să crească ca o sămânță mică, ca un copilaș – o dorință mică de admirație, aprobarea sau lauda cuiva. În final acestea se transformă în dorințe de închinare. Acesta este duhul lui Anticrist. De aceea, oricând vedem un ou al șarpelui în lăuntru nostru, trebuie să o zdrobim. Altfel, din el va ieși mai târziu un șarpe. Dacă acest duh a putut lua naștere în cel frumos înger, de ce nu s-ar putea naște în oricare dintre noi? Cel care urechi de auzit, să audă.

Ni se spune că tot pământul îl va urma pe Anticrist. Lumea *nu* l-a urmat pe Isus. Ei au spus: „Afară cu El. Crucifică-L”. Dar ei îl vor urma pe Anticrist, datorită discursurilor lui mieroase, căci el va vorbi asemenea profetilor mincinoși din vechime.

Duhul lui Hristos ne aduce reproșuri, batjocuri și rezistență din partea oamenilor. Când creștinii își doresc popularitate în această lume, ei sunt pe un pământ periculos – pământul lui Anticrist. Isus nu a fost entuziasmat când oamenii au dorit să îl încoroneze ca rege. El știa că părerile oamenilor sunt potrivite pentru coșul de gunoi. De aceea El s-a întors și le-a spus: „*Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu*”. (Luca 14:26-33). Aceste cuvinte sunt grele și au ofensat pe mulți din cei ce le-au auzit. Astăzi, adevărata biserică a lui Isus Hristos predică aceleași cuvinte, care sunt la fel de grele – iar oamenii se simt ofenșați, așa cum se simțeau și în vremea lui Hristos. Și, astfel, reproșul lui Hristos vine peste noi. Astfel suntem protejați de duhul lui Anticrist. Dar creștinătatea babiloniană nu va predica acest mesaj, motiv pentru care va fi onorată, însă ea va pregăti astfel venirea anticristului.

V.5: I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.

Această expresie „*I s-a dat*” este repetată de șase ori în acest capitol (v.5,7,14,15). Ea este similară cu propoziția pe care am vazut-o în Ap.6 în legătură cu anticristul călare pe un cal alb și indică faptul că Dumnezeu este în controlul

tuturor lucrurilor. El este Cel Care îi permite Anticristului să aibă această putere pentru o scurtă perioadă de timp – puterea de a-i persecuta chiar și pe creștini.

Cuvântul „gură” apare de mai multe ori în acest capitol – „gură ca o gură de leu” (v.2). Lauda la adresa lui Dumnezeu este exprimată cu ajutorul gurii. Și răzvrătirea omului împotriva lui Dumnezeu este exprimată tot cu ajutorul gurii. În *Proverbe 18:21*, citim: „Moartea și viața sunt în puterea limbii”.

Când omul s-a răzvrătit la turnul Babel, Dumnezeu a provocat confuzie printre oameni prin intermediul limbii. Acesta este motivul pentru care, în ziua Pogorârii Duhului Sfânt, când Dumnezeu repara confuzia provocată de răzvrătirea omului, prin umplerea oamenilor cu Duhul Sfânt, ei vorbeau în limbi necunoscute. Acesta era reversul a ceea ce s-a întâmplat la turnul Babel. Dumnezeu îi aducea pe oameni din duhul răzvrătirii prin care Satan conduce umanitatea. Dar în zilele din urmă, Satan își va manifesta răzvrătirea la maxim prin gura Anticristului.

Mulți credincioși nu sunt atenți la cuvintele care le ies din gură. Fiecare cuvânt pe care îl rostim e ca o rachetă lansată. Poți să regreți ceea ce ai spus și să spui „O, aș vrea să îmi retrag cuvintele acestea”. Dar e prea târziu odată ce acestea au fost spuse sau scrise. Acestea au ieșit în spațiu. Poți să fii atent doar la următoarea rachetă pe care dorești să o lansezi. Nu mai poți să faci nimic cu privire la cuvintele pe care le-ai spus. Isus zice: „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (fiecare cuvânt spus fără grijă) (*Matei 12:36*). Motivul este că răzvrătirea este centrată în jurul limbii. Cucerim acest duh prin duhul de laudă, supunere și mulțumire la adresa lui Dumnezeu și prin duhul de har și bunătate care vine din gurile noastre când oamenii ne blestemă și ne vorbesc de rău.

V.6: Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe ceice locuiesc în cer.

De trei ori este menționată gura Anticristului (v.2,5,6). În Daniel 7, autorul atrage atenția asupra discursului lui anticrist. „*O gură care vorbea cu trufie... cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul Acela... El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt*” (Daniel 7:8, 11, 25).

Duhul de răzvrătire din om se manifestă în plinătatea lui prin gura omului, și gura vorbește din ceea ce este în inimă (Matei 12:34). Dacă inima este umplută de Duhul Sfânt, atunci cuvinte pline de Duhul Sfânt vor fi rostite de gură – fie într-o limbă cunoscută sau necunoscută. Dar dacă nu ești umplut cu Duhul Sfânt, și alt duh te conduce, atunci acel duh se va manifesta – în limbi sau într-o limbă *cunoscută*. În inimile noastre trebuie să zdrobim acest duh de răzvrătire, dacă ne dorim ca limbile noastre să fie pure. De aceea se spune că un „duh blând și liniștit” este prețios în ochii lui Dumnezeu. (1Petru 3:4).

În Apocalipsa 13:6, citim despre o referință cu privire la „locuitorii cerului” – aflați în contrast cu locuitorii pământului, pe care i-am văzut mai devreme. Locuitorii cerului îi include pe ucenicii lui Hristos, pentru că suntem așezați cu Hristos în locurile cerești. Aici citim că Anticrist îi va huli pe toți locuitorii cerului.

V.7: I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.

Acesta este un alt verset care precizează clar că vor fi sfinți pe pământ în această perioadă a anticristului, pentru că el va purta război împotriva lor. Cuvântul „*sfinți*” este folosit în Noul Testament pentru a face referire la creștinii născuți din nou.

Anticristul îi va birui din punct de vedere fizic – omorându-i. Dar nu le va putea birui duhul. Diavolul se poate atinge doar de *trupurile* noastre – dar și pentru aceasta, numai după ce obține permisiunea lui Dumnezeu! În boală, diavolul ne afectează trupurile. Dar nu se poate atinge de duhul nostru. Noi putem să fim cuceritori în duhul nostru în orice moment. Mesagerul lui Satan s-a putut atinge de trupul lui Pavel cu un țepuș în carne (*2Corinteni 12:7*). Dar nu i-a putut face vreun rău lui Pavel. Chiar și aici, vedem că Dumnezeu a făcut din țepuș o binecuvântare pentru Pavel.

În *Daniel 7:19-25* citim că Daniel a fost uimit când l-a văzut pe anticrist că „*a făcut război sfinților și i-a biruit... El va rosti vorbe de hulă (va sfida) împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea*”. Vedem începutul acestor lucruri și azi, cum legile lui Dumnezeu sunt alterate pentru a fi potrivite plăcerilor omului. Ni se spune că în acea vreme „*sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme*” (v. 25).

Când Daniel l-a întrebat pe înger despre acest lucru, i s-a spus că această perioadă va dura „*până când a venit Cel Îmbătrânit de zile (Tatăl) și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt* ” (v.22). Va fi o vreme când oamenii lui Dumnezeu vor fi reabilitați – când Isus se va întoarce în gloria Tatălui Său. Și atunci le va da sfinților Săi autoritatea de a conduce. „*Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru*

totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt.” (v.26,27).

V.8: Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat.

Această expresie, „de la întemeierea lumii” poate face referire la două lucruri:

- (1) Mielul junghiat de la întemeierea lumii. Crucificarea lui Hristos pe Calvar nu a fost un gând ulterior al lui Dumnezeu. Păcatul lui Adam nu l-a luat prin surprindere pe Dumnezeu, deoarece El știa de la început că Adam va păcătui și El s-a pregătit pentru aceasta, dinainte ca El să fi creat lumea.
- (2) Numele noastre au fost scrise în Cartea Vieții de la întemeierea lumii. Citim în *Efeseni 1:4*, „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii”. Acest lucru înseamnă că Dumnezeu ne-a cunoscut după nume, înainte ca El să-l fi creat pe Adam sau îngerii. Cu mult înainte, în trecutul eternității, El ne-a chemat să fim ai Lui pentru totdeauna. Este foarte reconfortant să știm lucrul acesta. Și pentru că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții, vom refuza să ne închinăm duhului lui anticrist de azi și vom refuza și în viitor. Toți locuitorii pământului i se vor închina lui. Duhul lui anticrist este deja aici. Cea mai bună pregătire pentru zilele necazului cel mare este să ne ținem curați de acest duh în prezent.

V.9: Cine are urechi, să audă!

Această expresie ne aduce aminte de ceea ce am studiat în *cap. 2* și *cap. 3*. Acolo am auzit despre chemarea celor care biruiesc, „*Celui ce va birui, îi voi da... cine are urechi, să audă*”. Ce trebuia să auzim acolo? Chemarea de a birui! Chemarea de a birui duhul lui anticrist este repetată din nou aici: „*Biruiți închinarea la oameni! Nu te apleca în fața niciunui om pentru a obține câstiguri materiale, popularitate sau altceva. Nu îți sacrifică principiile pentru niciun câștig pământesc. Nu fă compromisuri pentru a obține onoruri de la oameni. Nu da mită pentru a primi ceva pe nedrept. Nu îți spurca mâinile în acest fel. Cine are urechi, să audă!*”

V.10: Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.

Într-o zi, zi anticristul va fi luat în captivitate. El, care a luat viața altora va fi în final și el ucis. Și iată aici „*răbdarea și credința sfinților*”. Toți sfinții trebuie să creadă că Dumnezeu, la momentul potrivit, va avea grija de acela care îi persecută.

Dacă noi suntem persecutați de o persoană difiică azi și nu putem să ne încredem în Dumnezeu că El va rezolva aceasta situație, atunci cum vom avea credință în Dumnezeu în zilele din urmă, când persecuțiile se vor intensifica? Credem noi cu adevărat în puterea suverană a lui Dumnezeu? Credem noi că acela care ne ține captivi va fi capturat de Însuși Dumnezeu, și că acela care astăzi ne omoară va fi omorât de Dumnezeu Însuși într-o zi? Credem noi că Dumnezeu îi va trata pe oameni în zilele din

urmă în același mod cum aceștia ne-au tratat pe noi? Dacă avem această credință, nu ne vom mai dori răzbunarea nimănui. Aceasta este răbdarea și credința sfinților. De aceea noi nu răspundem atacurilor. În schimb, noi aducem cauza noastră la El, care judecă drept în fiecare situație. Aceasta este încercarea credinței noastre. Începe chiar acum cu lucrurile mici. Va fi testată în lucrurile mari în zilele lui anticrist.

Isus a spus, „*toți cei ce scot sabia de sabia vor pieri*” (Matei 26:52). Sabia poate să fie limba unui om. Cei care își folosesc săbiile (limbile) împotriva celorlăți, se vor afla într-o zi în mijlocul suferinței consecințelor. Dar dacă ne ținem săbiile (limbile) în teacă, și lăsăm în grija lui Dumnezeu justificarea noastră, într-o zi El se va îngriji de dușmanii noștri cu dreptate. Dacă ne încredem în Dumnezeu vom avea pace în orice moment.

Pot sfinții să aștepte ca Dumnezeu să se ocupe personal de anticrist? Au ei răbdare ca Dumnezeu să dea rezolvare unei situații dificile? Sau vor dori să ia problema în propriile mâini, spunând, „Mă voi ocupa de aceasta personal”? În *Evrei 6:12* ni se spune că „*prin credință și răbdare, se moștenesc făgăduințele*”. Este nevoie de răbdare atunci când suntem testați astfel.

În *Luca 21:17-19* citim despre faptul că vom fi urâți de părinții, frații, rudele și prietenii noștri. Și când vom fi trădați ce vom face? Isus a spus „*prin perseverență voi vă veți câștiga sufletele.*” Prin răbdare și perseverență noi ne putem câștiga sufletele și putem lua parte la natura Divină în sufletele noastre. Din acest motiv Dumnezeu ne permite să fim ispitiți acum. Dacă am înțelege că ispitele care vin azi în calea noastră fac parte din școala de pregătire a lui Dumnezeu pentru lucruri mult mai mărețe în zilele ce vor veni, vom fi nerăbdători să profităm de orice oportunitate care ne iese înainte să murim în noi înșine, să fim tunși ca

miei, să fim sacrificați ca oile, și să ne ținem gura închisă, pentru că prin perseverență ne vom câștiga sufletele.

În *Evrei 10:36-38*, citim: „*Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit*”. Ce ne-a promis Dumnezeu? Este raiul? Nu în primul rând. Promisiunea Lui este să împărtășim din natura Lui și să fim ca Isus. Acest lucru este mai important de un milion de ori decât să fim în rai. Nu ni s-a promis eliberare de boală sau de probleme în primul rând. Nu bogății sau sănătate, ci natura divină! (*2Petru 1:4*). Noi trebuie să îndurăm încercările de azi. După ce am împlinit voia lui Dumnezeu – am luat crucea, am ucis eul, ne-am ținut gura și ne-am smerit – încă avem nevoie de răbdare pentru a aștepta să primim ceea ce ne-a fost făgăduit de Dumnezeu. „*Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, (spre exemplu își ia sabia și dorește să își rezolve singur problema) sufletul Meu nu găsește plăcere în el.*” (*Evrei 10:37-38*).

V.11: Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.

Primele zece versete ale acestui capitol tratează persoana lui anticrist. În acest verset, citim despre o altă fiară. Aceasta iese „*din pământ*”. Prima fiară s-a ridicat *din mare* – ce reprezenta națiunile lumii. În Vechiul Testament „*teritoriul*” se referea întotdeauna la poporul Israel, iar „*marea*”, la celelalte națiuni. Astfel, dacă aici „*pământul*” înseamnă „*teritoriu*”, atunci această bestie ar putea fi un evreu. El va fi o persoană religioasă, deoarece el

este un miel-dragon. El arată ca un miel, dar vorbește ca un dragon.

Sunt mulți oameni religioși ca el, oameni care arată ca niște miei, dar care vorbesc ca dragonii. Ei arată ca niște miei la întâlnirile bisericii, dar vorbesc ca niște dragoni acasă sau la serviciu. Poți să înțelegi cărei împărății aparține un om după vorbe, nu după înfățișare. Isus ne-a avertizat cu privire la astfel de oameni, când a spus: „*Păziți-vă de proorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori (dragoni)*” (Matei 7:15). Aici vedem pe cineva care vrea să aibă mărturia lui Hristos – ca un miel. Dar de fapt prin el vorbește Satan. El pretinde că este reprezentantul lui Dumnezeu, dar gura lui este aceea a unui dragon.

V.12: Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

Acesta este proorocul mincinos. Când Isus a vorbit de zilele din urmă, El a spus, „*Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși*” (Matei 24:24). Hristosul cel fals este anticristul. Proorocul mincinos este această persoană pe care o vedem aici. Politica lui este combinată cu religia. În Vechiul Testament citim despre regele Balac și falsul profet Balaam lucrând împreună împotriva oamenilor lui Dumnezeu. Chiar și azi, episcopii și liderii politici dau mâna unul cu celălalt. Toate acestea sunt doar pregătiri pentru guvernarea finală a lui anticrist, când religia și politica vor merge mână în mână. Proorocul mincinos este

mână în mână cu prima fiară, anticristul. Aici vedem trinitatea satanică. dragonul, fiara și proorocul mincinos. Ei vor governa 3 ani și jumătate – cât a ținut slujirea publică a Domnului Isus. Proorocul mincinos îi face pe oameni să se închine lui anticrist.

V.13: Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.

Satan are putere să trimită foc. Citim în cartea Iov citim că Satan a trimis foc din cer și a distrus o parte din proprietățile lui Iov (*Iov 1:16*).

V.14: Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie, și trăia.

Profetul mincinos va înșela oamenii cu semne și minuni false. Citim în *2Timotei 3:8* despre magicienii lui Faraon, Iane și Iambre care i s-au împotrivit lui Moise. Faraon este un model de anticrist și vrăjitorii lui sunt un exemplu de prooroci mincinoși. Acești vrăjitori aveau puteri supranaturale. Când Moise și-a aruncat toiagul pe pământ, el s-a transformat în șarpe; iar acei magicieni au făcut același lucru. Moise a transformat apa în sânge, și vrăjitorii au făcut la fel. Dar la un moment dat, magia lor a rămas fără putere.

După ce vorbește despre vrăjitorii lui Faraon, apostolul Pavel spune că în zilele din urmă vor fi mulți magicieni. Cuvântul din Greacă tradus ca „*împostor*”, în *2Timotei 3:13* este „*go-ace*”, care înseamnă magician. Ce

se spune este că „oamenii răi și magicienii... vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși”. Nu vă închipuiți că toate spectacolele de magie sunt inocente. Unele dintre ele sunt trucuri și scamatorii. Dar există magie demonică. Fiecare trebuie să fie atent la spectacolele de magie.

Scopul proorocului mincinos este să înșele oamenii (*Apocalipsa 13:14*). El va fi un fel de magician care îi va înșela pe locuitorii pământului, și în final își va arată imaginea de fiară care este „urâciunea pustiirii”.

Aici ne este prezentată o imagine a ultimelor zile: vom vedea politicieni și lideri religioși conlucrând tot mai mult, dominând și conducând oamenii cu putere satanică. De asemenea vor fi scamatori și magicieni care îi vor îndepărta pe oameni de Dumnezeu, pentru că oamenii au tendința să creadă că dacă ceva e supranatural vine de la Dumnezeu.

Creștinii trebuie să fie precauți. Să nu crezi că orice lucru supranatural făcut în Numele lui Isus Hristos vine neapărat de la Dumnezeu! Nouă ni s-a poruncit să „cercetăm duhurile”. Trebuie să ne întrebăm: Mărturisesc ele că Isus Hristos s-a întrupat? (*1Ioan 4:1-3*). Că Isus Hristos este Domnul (*1Corinteni 12:3*). Sunt ele duhuri de smerenie, de puritate, eliberare-din-dragostea-de-bani pe care Isus le-a avut? Numai prin discernerea duhurilor predicatorilor și liderilor pe care îi întâlnim, vom fi în stare să ne protejăm de duhul lui Anticrist și de duhul profeților mincinoși.

În *Fapte 8:9* citim despre un om pe nume Simon care practica vrăjitoria în Samaria, uimind oamenii cu minunile pe care le făcea. Și oamenii din Samaria îl ascultau cu luare aminte, spunând „aceasta este marea putere a lui Dumnezeu”. Lucrurile vor fi la fel și în zilele din urmă: Oamenii vor fi uimiți de semnele și de minunile pe care anticristul și profetul mincinos le vor face.

Noi putem să ne întrebăm de ce Dumnezeu îi permite lui Satan și duhurilor rele să exercite puteri supranaturale. Problema nu s-ar rezolva dacă Dumnezeu ar retrage toate abilitățile supranaturale din mâinile lui Satan și ale duhurilor rele?

În cartea Deuteronom, citim că există un scop pentru care Dumnezeu le permite profeților mincinoși și agenților lui Satan să exercite puteri supranaturale. În Deuteronom 13:1-5, se spune că dacă apare un profet cu puteri supranaturale care face minuni, și apoi spune lucruri împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, nimeni nu trebuie să ia aminte la cuvintele lui; „căci Domnul Dumnezeul vostru vă pune la încercare!” Dumnezeu ne testează să vadă dacă vom lua aminte la minunile și la semnele supranaturale sau dimpotrivă la Cuvântul Său. Așa că ceea ce trebuie să ne întrebăm – oricând vedem un semn sau o minune înfăptuită, fie și în numele lui Isus – este dacă predicatorul îi conduce pe oameni la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu sau nu. Dacă nu, trebuie să îl considerăm un profet mincinos. Dacă nu ne vom dezvolta acest simț de discernământ acum, vom fi înșelați amarnic, când profetul mincinos îi va păcăli pe oameni prin minunile sale.

Acest profet mincinos spune oamenilor să își facă un chip al fiarei. Așa cum Duhul Sfânt îl înalță pe Hristos, așa și profetul mincinos îl înalță pe Anticrist.

„O icoană fiarei” ne aduce aminte de Nebucadnețar care și-a construit o statuie din aur pur ce îl reprezenta și i-a pus pe oameni să i se închine, amenințându-i cu pedeapsa dacă nu se vor supune. Dar era o rămășiță în acea zi, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care nu s-au închinat. Erau într-un număr mic! și în zilele din urmă vor fi câțiva la fel, care vor sta drept și vor refuza să se închine.

V.15: I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Aceasta va fi o înșelătorie supranaturală care dorește să imite creația. Omul de azi este în căutarea de a încerca să creeze viață în laborator. El a clonat animalele și acum încearcă să cloneze ființe umane. Dar nu va fi niciodată în stare să creeze viață, pentru că numai Dumnezeu poate crea viață. Dar Dumnezeu va permite ca oamenii să fie înșelați.

Profetului mincinos i s-a permis de către Dumnezeu „să dea suflare icoanei fiarei” și să o facă să vorbească. Aceasta poate fi o imitație computerizată a unei ființe umane sau poate fi magie Satanică și înșelăciune. Această icoană va fi probabil plasată la Ierusalim, și poate fi o referire la „urâciunea pustiirii” despre care a vorbit Isus. (*Matei 24:15*).

În *Daniel 11* ni se descrie ceva ce s-a întâmplat după ce imperiul Grecesc al lui Alexandru cel mare s-a sfârșit, și înainte ca Romanii să devină o putere a lumii. Împărăția lui Alexandru a fost împărțită între cei patru generali ai săi. Doi dintre cei mai puternici generali au condus peste Siria și Egipt. În *Daniel 11:31*, citim că „niște oști trimise de el (conducătorul de Nord din Siria) vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiitorului”.

În jurul anului 175 înainte de Hristos, Antiochus Epiphanes conducătorul sirian, a venit la Ierusalim, a oprit jertfa din templu, a sacrificat un porc pe altar, și a plasat statuia lui Jupiter în Locul cel Sfânt. În acest mod a profanat sanctuarul. Aceasta este urâciunea pustiirii

menționată în *Daniel 11*. Dar Isus a spus că acest lucru se va repeta și în zilelele din urmă.

Antiochus Epiphanes a fost un model al lui anticrist ce are să vină. Astfel cuvintele din *Daniel 11:32* pot fi luate ca imagine a ceea ce va face anticristul: „*Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari*”. Aceia care îl vor cunoaște pe Dumnezeu ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego, vor rămâne în picioare în acea zi. Toți ceilalți vor fi amăgiți de cuvintele lingușitoare ale lui anticrist.

În acea perioadă, „*Înțelepții poporului vor învăța pe mulți*” (*v.33*). Aceia care au înțeles Cuvântul în zilele acelea le vor explica oamenilor că aceasta este împlinirea profetiei. „*Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățați și albiți, până la vremea sfârșitului*” (*v.35*).

Pasajul din *Daniel 11:36-45* se referă în mod clar la Anticrist: „*Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini... va cinsti pe dumnezeul cetățuilor (condus de forțe militare)... Cu ajutorul acestui dumnezeu străin (Satan) va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoaște, îi va da mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți moșii ca răsplată... Va intra și în țara cea minunată (Israel), și zeci de mii vor cădea... apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor*”.

În *2Tesaloniceni 2*, citim despre venirea lui Anticrist. Aici ni se spune în *versetele 1,2*: „*Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați*

clătinați așa de repede... ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii (anticrist), fiul pierzării”. Această lepădare – de credința care duce la o viață duhovnicească (mesajul pe care Isus și apostolii l-au transmis lumii) – a început deja.

Isus l-a nimit pe Iuda Iscariotianul, „*fiul pierzării*”, pentru că Satan intrase în el. Anticristul este de asemenea numit fiul distrugerii, pentru că Satan va fi în el. El se va înălța pe sine deasupra fiecărui așa numit Dumnezeu sau obiect de închinare și va lua loc în templul lui Dumnezeu, înfățișându-se ca Dumnezeu (v.4,5). Anticristul este oprit în a se manifesta înainte de *vremea lui*, prin puterea Duhului Sfânt care este manifestată prin biruitorii din biserică în ultimele zile (v.6). Apoi în *versetul 7* citim: „*Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum (Duhul Sfânt care îi limitează puterile lui Satan) să fie luat din drumul ei*”. Duhul Sfânt își va retrage influența Sa (prin biruitorii bisericii) când va veni timpul pentru anticrist să se manifeste.

Versetele 9,10 afirmă că venirea lui Anticrist va fi în acord cu activitatea lui Satan, cu toată puterea și semnele și minunile false (înșelătoare), cu toate amăgirile nelegiuirilor. Vor fi semne și minuni supranaturale din abundență – toate cu scopul de a-i conduce pe oameni în rătăcire. *Versetele 10,11* afirmă că Dumnezeu va permite ca oamenii să fie înșelați pentru că ei nu au iubit adevărul pentru a fi scăpați de păcat. Astfel semnele și minunile supranaturale din zilele din urmă vor fi moduri prin care Dumnezeu va permite oamenilor, care nu doresc să fie eliberați de păcatul din viața lor, să fie înșelați .

Noi putem fi salvați de înșelătorie numai dacă iubim adevărul despre noi înșine și căutăm cu toată inima să fim izbăviți de păcat. Aceasta va fi singura protecție în fața înșelătoriei din zilele din urmă.

Am vazut în *Apocalipsa 13:15* o icoană care vorbește și căreia oamenii i se închină. În televiziune și filmări video, avem imagini care vorbesc. Oameni din întreaga lume se închină televizorului, petrecând astfel ore întregi în fața lui. Au puțin timp sau chiar deloc pentru Dumnezeu sau pentru studiu biblic sau rugăciune. Închinarea la televizor este o pregătire pentru Anticrist. Există mulți așa numiți credincioși din creștinătate care au o formă de evlavie, dar nu sunt devotați lui Hristos, sunt robi ai acestei „*icoane vorbitoare*”.

Nu doresc să spun că toate programele de televiziune sunt rele. Sunt și programe curate. Dar dacă suntem conduși de ceva, atunci devenim robul acelui lucru. Dacă ne închinăm altcuiva decât Dumnezeului viu, atunci am devenit idolatri. Satan folosește multe mijloace pentru a pregăti lumea pentru ridicarea lui Anticrist.

V.16,17: Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.

Acesta este „*semnul fiarei*”. Tuturor oamenilor li se va da această opțiune de către Anticrist pentru a primi acest semn, fie pe mâna dreaptă, fie pe frunte. Asta înseamnă că oamenilor li se va da posibilitatea să fie ucenici publici ai lui anticrist (cu semnul pe frunte, cum

sunt și astăzi oameni necreștini, dar religioși, care poartă semne pe frunte) ori ucenici secreți (cu semn în palmă sau pe mână).

Aceasta are o aplicație și pentru noi azi: duhul lui anticrist este deja la lucru în Creștinism. Este posibil ca oamenii să urmeze duhul lui anticrist în mod *public* – trăind deschis în păcat (cum fac prostituatele, jucătorii de pariuri, bețivii și mulți actori de filme). Este posibil ca acest duh să fie urmat în mod secret – făcând lucruri nelegiuite la locul de muncă (semnarea de documente false pentru a face mai mulți bani, darea de mită pentru a se înfăptui ceva nelegiuit, etc.) pentru ca apoi să vină la întâlnirile bisericii și să pretindă că sunt „spirituali”. Sunt „credincioși” care nu vor primi semnul duhului lui anticrist pe frunțile lor, pentru că astfel mărturia lor va fi dărâmată. Dar îl vor primi în secret pe mână, pentru ca astfel să își păstreze mărturia și să facă în continuare profit necurat prin metode lumești. Aici vor fi testate credința și devoțiunea noastră față de Isus. Noi trebuie să stăm departe de semnul fiarei în fiecare mod – fie de semnul de pe frunte, fie de pe mâna dreaptă. În schimb, așa cum spune apostolul Pavel trebuie să „*port semnele Domnului Isus pe trupul meu*” (*Galateni 6:17*). Nu avem nevoie de alte semne.

Acesta va fi un test foarte sever în zilele din urmă. Spre exemplu, dacă nu îți poți cumpăra mâncare pentru că nu ai semnul fiarei, imaginați-vă ce test va fi acesta.

Testul pe care l-a picat Eva în grădina Eden a fost un test privitor la mâncare. Prima ispită care i-a fost prezentată lui Isus în pustie a fost, de asemenea, un test legat de mâncare: „*Poruncește acestor pietre să se transforme în pâine.*” Satan a spus: „*altfel vei muri de foame*”. Dar Isus i-a răspuns: „*Nu este suficient să trăiești. Este necesar să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu.*” Numai

credincioșii care gândesc că nu supraviețuirea, ci ascultarea de Dumnezeu este necesară, vor fi biruitori în zilele din urmă. Dacă atitudinea noastră nu arată că este mai bine să ascuți de Cuvântul lui Dumnezeu și să mori, decât să faci compromisuri și să trăiești, vom fi lepădați, lucru care deja se întâmplă în Creștinism.

V.18: Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șazeci și șase.

Dacă suntem încurajați de Duhul Sfânt să *socotim*, atunci să facem niște calcule!

Numărul „6” în Biblie este numărul omului. Omul a fost creat în cea de a șasea zi. ”666” (”6” repetat de trei ori) reprezintă astfel încercarea omului de a fi egal lui Dumnezeu (Trinității).

La fel, numărul ”8” este numărul noii creații pentru că Isus a înviat în cea de a opta zi, prima zi a unei noi săptămâni. La fel și în muzică, fiecare a opta notă începe o nouă octavă.

În limba Greacă (în care a fost scris Noul Testament), fiecare literă din alfabet are o valoare numerică. Numele Isus în Greacă se scrie ”*IESOUS*” și valoarea numerică a acestuia este 888 (I=10, E=8, S=200, O=70, U=400 și S=200) – numărul noii creații repetate de trei ori!

Numărul lui Anticrist fiind 666 va însemna astfel valoarea numerică a numelui său care adunată va da 666. Acest lucru va fi confirmat când îi vom cunoaște numele.

CAPITOLUL XIV

V.1: Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.

Ceea ce vedem aici este într-un cotrașt izbitor cu ceea ce am citit în *Capitolul 13*. Acolo l-am văzut pe anticrist oferind oamenilor posibilitatea de a-L recunoaște în mod public (semnul pe frunte) sau în secret (semnul pe mâna dreaptă).

Dar aici vedem că Domnul Isus Hristos nu *oferă o astfel de posibilitate* ucenicilor Săi. Fiecare ucenic al Său trebuie să Îl recunoască în mod public. Semnul TREBUIE să fie *numai pe frunte*.

Noi nu suntem chemați să fim adepți secreți ai lui Hristos. Isus a spus: „*De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri... . Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri*” (Matei 10:3,33, Marcu 8:38).

Dacă lucrezi într-un birou, semnul Domnului ar trebui să fie pe *frunte*. Cu alte cuvinte, toți cei din birou ar trebui să știe că ești un ucenic al Domnului Isus Hristos. Nu există această opțiune de a avea semnul ascuns pe mână, ca cei de la servicii să nu poată ști despre el. Un

adevărat discipol al lui Isus Hristos va avea semnul pe *frunte*. Colegii lui îl cunosc ca ucenic al lui Hristos!

Este o mare rușine că mulți „*credincioși*” se jenează când ceilalți află că ei sunt urmași ai lui Isus Hristos. Am văzut necredincioși purtând în mod fățiș semne religioase pe frunțile lor – proclamându-și religiile fără rușine! Dar creștinilor le este des rușine să lase să se știe pe cine urmează – probabil din cauză că le este teamă că șansele lor de a fi promovați la birou vor fi astfel afectate. Acești creștini sunt compromiși și iubitori de slavă pământească, nicidecum martori îndrăzneți ai lui Isus Hristos. Cu siguranță ei nu se vor număra printre aceia care vor sta cu Mielul pe Muntele Sion, pentru că acei 144.000 sunt ucenici cărora nu le este rușine să proclame cu îndrăzneală că ei îl urmează pe Isus Hristos. Ei nu fac compromisuri printre rudele lor, la birou, sau în cartierul lor. De fiecare dată când vezi un necredincios purtând semnul său religios pe fruntea sa, aceasta să fie o provocare pentru tine. Dacă lui nu îi este rușine să proclame astfel că el slujește dumnezeului său, de ce ar trebui să îți fie rușine ție să proclami pe Isus Hristos.

Cei 144.000 de aici *nu* sunt cei pe care i-am văzut mai devreme în *Capitolul 7*. Aceia erau numai din triburile lui Israel – și triburile lui Israel în mod cert nu urmează Mielul sau nu cred că Isus Hristos este Mesia. Acesta este un alt grup. Aceștia sunt „*biruitorii*” din Apocalipsa 2 și 3.

În *Vechiul Testament* un nume reprezenta *caracterul*. Așa că „*numele Mielului și numele Tatălui*”, care sunt pe frunțile celor 144.000 indică faptul că viețile lor reflectă natura Mielului și a Tatălui.

Astfel o bună întrebare pentru noi este: În atitudinea noastră față de cei care ne fac rău, reflectăm noi natura Mielului Care a răbdat în liniște când a fost învinuit, Care a fost tăcut când a fost sacrificat, Care și-a

adus cauza înaintea Tatălui Său când a fost tratat nedrept și a fost dezbrăcat de drepturile Sale și de reputația Sa? Reflectăm noi natura Tatălui care are o îndelungă răbdare pentru păcătoșii și îi primește pe cei care se pocăiesc (*Luca 15:11-24*)?

Unii poate vor întreba: „*Vrei să spui că numai un număr atot de mic vor fi biruitori?*” Dar câți credincioși ai văzut în viața ta care nu și-au pierdut niciodată cumpătul și care au ales să tacă sub provocare? Cu siguranță un număr mic.

Natura pe care acești 144.000 au dobândit-o pe pământ începe acum să strălucească prin personalitatea de pe fețele lor – „*natura Tatălui*”. Dorința lui Dumnezeu este ca noi să creștem, să ajungem la maturitate și să fim ca El în relația cu ceilalți oameni. El ne antrenează cu această viziune pentru final.

Când ne începem viața de creștini noi suntem cu toții *bebeluși*. Crescând ajungem la treapta tinereții. Și dacă vom continua să creștem, vom deveni „*părinți*” (*1Ioan 2:12-14*) – părinții care se neagă pe sine pentru a-i sluji pe ceilalți, părinți care doresc să îi conducă pe alții la maturitate.

Aceasta ar trebui să fie pasiunea noastră – ca natura Mielului și a Tatălui să devină pe deplin a noastră astfel încât ea să fie reflectată prin personalitatea noastră.

V.2,3: Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe

cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumparați de pe pământ.

Muntele Sion este un alt nume dat Ierusalimului ceresc. *Apocalipsa 3:12* ne spune care sunt aceia care primesc numele Ierusalimului ceresc scris pe ei. „*Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu,*”, spune Domnul: „*Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu (numele ”Tatălui”) și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou*” (numele ”Mielului”). Observați cele trei nume – al Tatălui, la Mielului și al noului Ierusalim. Despre acestea citim în *Apocalipsa 14*: cei 144.000 stau pe muntele Sion (Ierusalimul ceresc), având numele Său și numele Tatălui pe frunți. Când comparăm Scriptura cu Scriptura, totul devine clar.

Aceștia sunt biruitorii și aceasta este mireasa lui Hristos. Ei aparțin cerului chiar și în perioada în care trăiesc pe pământ.

Acești biruitori cântă un cântec nou înaintea tronului, un cântec pe care nimeni nu-l poate învăța cu excepția acelor care au fost luați de pe pământ. De ce nimeni altcineva nu poate să învețe acest cântec? Pentru că ceilalți nu au talent muzical? Nu. Aceasta nu are nimic a face cu talentul muzical, ci cu *mintea care se preocupă de cer!!* Sunt mulți oameni în tabăra celui rău care au talent muzical.

Muzica din cer este plină de laudă, închinare și bucurie – bucurie extatică în prezența Tatălui. Dar acești 144.000, care stau pe Muntele Sion, au învățat acest cântec încă de pe vremea când erau pe pământ. Spre deosebire de alte persoane, ei au încetat cu orice murmur,

bombăneală, critică, bârfa, judecare și defăimare a celor din jur. În schimb, ei au învățat să dea mulțumire în toate lucrurile și pentru toți, și să îi dea laudă și închinare lui Dumnezeu în orice moment.

Noul cântec este: „*Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!*” (Apocalipsa 5:12). Este un cântec care nu are nici o urmă de nemulțumire, de murmur sau bombăneală în el. Câți dintre noi l-am învățat? Dumnezeu ne dă tuturor o viață pe pământ să învățăm acest cântec despre cer, acest cântec de laudă și mulțumire. Câți sunt aceia care au învățat 100% să fie eliberați de murmur și bombăneală?

Mulți creștini se plâng când mâncarea nu e bună, când cineva nu-și îndeplinește o promisiune, când cineva le încalcă drepturile, când cineva le face vreun rău lor sau copiilor lor, sau poate când cineva vorbește de rău pe membrii familiilor lor. Câte oportunități avem în toate aceste circumstanțe să îl urmăm pe Isus, să ne luăm crucea și să învățăm noul cântec! Ne va fi imposibil să învățăm acest cântec, dacă nu suntem dispuși să ne luăm crucea și să murim față de drepturile noastre, față de onoarea și reputația noastră.

Cei 144.000 sunt singurii care au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu care spune, „*Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli*” (Filipeni 2:13-14) și „*Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile,*” (1Tesaloniceni 5:18).

Cuvântul „*învață*” din Apocalipsa 14:3 indică o educație. Noi trebuie să învățăm cum să cântăm acest cântec nou. La început nici unul dintre noi nu îl cunoaște. De ce numai cei 144.000 au învățat acest cântec. Pentru că ceilalți au auzit despre luarea crucii, dar *de fapt* niciodată nu și-au luat crucea în momente de ispită. Ce lucru trist pentru cineva care este credincios de peste 20 de ani, și

încă nu are victoria asupra cârtelii, mîniei, bombănelii, nemulțumirii, bărfei și defăimării. Majoritatea creștinilor cred că odată acceptându-L pe Isus totul va fi în regulă cu ei, și astfel trăiesc într-o lume de deziluzie.

De asemenea, se spune aici că aceștia „*au fost răscumpărați de pe pămînt*”. Aceștia sunt opusul „*locuitorilor pămîntului*”. Ei au fost luați de pe pămînt. Ei nu au fost ocupați cu lucrurile pămîntești. Minte lor a fost preocupată cu lucrurile de deasupra, unde Hristos stă la dreapta Tatălui. Ei nu s-au gândit: ”Cum pot să fac câți mai mulți bani pe pămînt și să merg și în cer când voi muri? Cum pot să trăiesc o viață cât mai confortabilă și să merg și în cer?” Locuitorii pămîntului gândesc astfel. Dar acești oameni se gândesc: „Cum pot să fac voia lui Dumnezeu în singura mea viață de pe pămînt? Cum pot să arăt grațitudinea mea față de Domnul care a murit pe Calvar pentru mine?” Ei nu sunt compromișii, cei cu jumătăți de măsură, insipizii, tipurile lumești de oameni care se numesc ”creștini” în zilele acestea. Ei sunt într-o categorie diferită de oameni. Ei au fost răscumpărați de pe pămînt. Mințile lor nu au fost preocupate de confort sau de bogății sau de onoare. Cântecul lor nu este: „*Cît suntem de vrednici!*”, ci mai mult: „*Cît ești de vrednic, O, Doamne!*” Cei care se gândesc tot timpul: „Cred ceilalți că eu sunt vrednic?” nu se regăsesc în această categorie. Aceștia cântă acest cântec nou care spune: „Noi nu suntem vrednici. Numai El este vrednic.” Câți credincioși sunt care au învățat acest lucru? Sunt foarte, foarte puțini. Numărul lucrurilor pe care oamenii le fac pentru a primi oanoare și aprobarea oamenilor, arată în mod clar că ei nu fac deloc parte din această categorie prezentată.

V.4: Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

Aici nu se referă la virginitatea fizică sau la prostituție. Femeile care sunt menționate aici sunt cele menționate mai târziu în *Apocalipsa 17:5*, „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. Acest verset ne spune că cei 144.000 nu au comis prostituție spirituală. Ei s-au păstrat caști pentru Hristos, nespurcați de adulter spiritual cu firea sau cu lumea. Adulterul spiritual este explicat în *Iacov 4:4*: „*Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?*” Aceștia sunt cei care sunt credincioși în momente de ispită, care s-au ținut departe de tot ce e lumesc. Ei l-au urmat pe Miel oriunde a mers. Cu alte cuvinte, ei și-au luat crucea zilnic – pentru că așa a mers Mielul pe pământ.

Observați o altă frază aici, „*au fost răscumpărați dintre oameni*”. Noi vedem că ei au fost răscumpărați de pe pământ. Vedem că sunt, de asemenea, eliberați de oameni – de opțiunile oamenilor. Rezultatul este că ei devin primul rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

Primul rod sunt acele fructe care se coc primele într-un copac. Aceștia sunt cei care au răspuns prompt Duhului Sfânt și s-au copt în perioada de început a vieții lor. Ei nu și-au pierdut viața. Ei nu au pierdut oportunitățile pe care Dumnezeu le-a dat ca ei să-și ia crucea. Ei nu au pierdut oportunitățile de a urma Mielul. Ei au profitat de fiecare ocazie care le-a ieșit înaintea ca să moară față de ei înșiși, să îl urmeze pe Isus și să asculte de conducerea Duhului Sfânt. Rezultatul a fost că ei s-au copt repede. Ei sunt cele dintâi roade.

Iacov 1:18 spune că Dumnezeu „El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui”.

Nu toți răspund în mod corespunzător. Dar sunt câțiva care vor răspunde drept și vor fi cel dintâi rod. Cei 144.000 nu este adlitteram. Este simbolic pentru un număr mic de oameni. Isus a spus despre calea vieții că este îngustă și că numai câțiva o vor descoperi.

În prezența lui Dumnezeu va fi o mulțime, „*pe care nici un om nu o va putea număra*”, care și-au spălat robele în sângele Mielului. Acest lucru l-am văzut în *Apocalipsa 7*. Mulți dintre aceștia vor fi copii ai oamenilor de toate religiile, care au murit înainte de a ajunge la vârsta priceperii. Milioane dintre aceștia sunt feteșii avortați în secolul 20. Neprihănirea lui Hristos este pusă în seama lor, astfel ei sunt în cer. Dar ei nu au avut niciodată oportunitatea să devină biruitori. Dar cei care în mod conștiincios aleg calea îngustă care duce la viață sunt un grup care poate fi numărat. Ei sunt foarte foarte puțini. Aceștia sunt cei care au *luat Matei 5,6 și 7* în serios și ei sunt primele roade ale lui Dumnezeu și ale Mielului.

V.5: Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Toate ființele umane se nasc mincinoase. Dar acești oameni s-au curățit atât de bine de acest obicei uman că până la sfârșitul vieții lor se spune despre ei că nici o minciună nu fost gasită în gura lor.

Nu credeți că numărul trebuie să fie mic, când evaluezi credințioșii chiar numai după această calificare? Minciuna începe din pruncie. Se dezvoltă în diverse forme

de decepție, dându-le oamenilor impresii greșite, exagerări, adăugiri sau omiteri de la adevăr pentru a da oamenilor o opinie părtinitoare, ipocrizie, a cita statistici care nu au fost verificate niciodată, pretexte etc. Credeți că toți credincioșii s-au curățit de toate acestea? Câți credincioși sunt care au luat în serios această problemă, să curețe toată minciuna din viața lor, să spună numai adevărul întotdeauna, și a căror "Da" este întotdeauna "Da" și a căror "Nu" e întotdeauna "Nu".

Să fiu sincer, văzând starea multor credincioși, sunt surprins că sunt 144.000 de oameni găsiți în întreaga rasă umană care s-au curățit pe *deplin* de minciună. Chemarea noastră este să urmăm Mielul oriunde merge – chiar și în acest caz. Ați văzut vreo urmă de minciună spusă de Miel? Nu! Noi trebuie să călcăm pe urmele Lui. Când am venit la Hristos noi eram plini de minciuni. Dar acum Duhul Sfânt a venit ca să ne transforme în imaginea lui Isus, cel care nu a spus niciodată o minciună, și care poate spune, "Eu sunt adevărul". Dacă ascultăm de Duhul Sfânt, noi ne putem găsi locul în acel număr.

Vedeți din nou accentul care se pune pe gură. Am văzut lucrul acesta mai devreme, în legătură cu discursul lui anticrist. Aici vedem gura biruitorilor. Ce mare importanță acordă Noul Testament discursului nostru!

Isus a spus că în zilele din urmă vom fi achitați, ori condamnați pe baza evaluării cuvintelor noastre (*Matei 12:37*)!! Prin cuvintele noastre noi demonstrăm fie prezenta duhului lui Hristos, fie a duhului lui anticrist. Pentru că ei și-au curățit toate minciunile din viețile lor, acești biruitori sunt numiți „*fară vină*”. Și noi putem să fim parte din acel număr dacă ne luăm în serios chemarea.

V.6: Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Îngerul aici predică locuitorilor pământului evanghelia veșnică. Ei sunt descriși aici ca „*cei care locuiesc pe pământ*”. Ei sunt oameni care au decis să stea și să se bucure de confortul, onoarea, plăcerile și bogățiile acestui pământ.

V.7: El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Aceasta este o ultimă invitație făcută locuitorilor pământului pentru a „*se teme de Dumnezeu, a-i da slavă și a se închina Creatorului*”, înaintea judecății. Din cauză că omul nu se teme de Dumnezeu, nu îi dă slava cuvenită unui Creator, el se cufundă în păcat. *Romani 1:20-32* ne spune că deși omul a văzut slava lui Dumnezeu în creație, el nu a fost mulțumit și nu s-a temut de Dumnezeu, nu I-a dat slavă Lui. Astfel ei s-au cufundat tot mai adânc în păcat și Dumnezeu a renunțat la ei.

Observați contrastul dintre „*ceasul* (o ora) *judecății*” menționat aici și „*ziua* (24 ore) *mântuirii*” menționată în *2Corinteni 6:2*. Învațăm din nou că Dumnezeu preferă să acționeze în har decât în judecată.

Totuși natura noastră adamică preferă să acționeze mai mult cu judecată decât cu har față de ceilalți. Noi am prefera o zi de judecată și o oră de har!! Vedem acest

comportament la Adam în grădina Eden. Imediat ce Adam a fost luat la întrebări de Dumnezeu, el a îndreptat degetul *acuzator* către soția lui. Obiceiul de a judeca pe alții a început imediat ce el a păcătuit. Acum Domnul caută să ne schimbe natura noastră rea, predispusă la critică și învinuire, cu natura Lui iertătoare și plină de har. Numai când lucrurile sunt întinse la limita extremă, Dumnezeu acționează în judecată. El dorește ca noi să avem o inimă similară, plină de milă pentru alții.

V.8: Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”

Babilonul este prostituata-creștinismului, biserica prefăcută, care se face că îl urmează pe Isus, dar trăiește pentru ea și pentru lume și pentru toate poftele și dorințele. Ea a făcut ca toate națiunile să bea din vinul pasiunii imoralității sale spirituale. Vom vedea mai multe despre ea în *Capitolul 17 și 18*.

V.9-11: Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!”

Cei care beau din vinul Babilonului vor trebui de asemenea să bea din vinul mâniei lui Dumnezeu! Nu poți să bei dintr-unul și să scapi de celălalt. Mânia lui Dumnezeu este menționată aici ca „*vinul turnat neamestecat*” – aceasta înseamnă că e fără milă. Biblia spune că cei care nu arată milă celorlați vor fi la rândul lor judecați fără milă de către Dumnezeu (*Iacov 2:13*). Aceasta înseamnă că toți cei ce nu iartă pe cei care i-au rănit, i-au înșelat, i-au furat sau le-au făcut rău, vor primi din partea lui Dumnezeu o judecată fără milă, în ziua finală. Astfel de oameni neiertători sunt plasați aici în aceeași categorie cu aceia care se închină fiarei și icoanei ei. Toți acești oameni vor fi chinuiți cu foc și pucioasă înaintea îngerilor și Mielului pentru veșnicie. Chinul lor este veșnic.

În *Apocalipsa 4:8* am vazut făpturile vii care nu se odihnesc zi și noapte pentru că ele se închină întotdeauna lui Dumnezeu. Aici observăm că cei răi de asemenea nu se odihnesc zi și noapte pentru că sunt chinuiți, din cauza faptului că s-au închinat fiarei și icoanei ei, și nu lui Dumnezeu.

V.12: Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Sfinții sunt descriși ca cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lor în Isus. Observați cele două lucruri menționate: *ascultarea* și *credința*. Biblia *Amplificată* traduce acest verset astfel: „*cei care s-au obișnuit să asculte de poruncile lui Dumnezeu*”. Eu sper că suntem printre aceia care și-au făcut un obicei din ascultarea poruncilor lui Dumnezeu și au o credință

puternică în Isus. Acestea sunt două dintre cele mai importante cerințe ce trebuie respectate până la sfârșit.

Isus Însuși este PRIMUL biruitor, Care ne invită pe noi toți să fim biruitori așa cum a fost El (*Apocalipsa 3:21*). El stă în fruntea tuturor biruitorilor pe Muntele Sion – numărul mic de oameni care l-au urmat din toată inima pe Domnul în timpul vieții lor, și au biruit duhul lui anticrist în timpul generației lor.

V.13: Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

Cei care mor în Domnul sunt întotdeauna *BINECUVÂNTAȚI*. Atunci de ce spune aici că cei care mor în Domnul *de acum încolo* sunt binecuvântați. Probabil din cauză că ei vor fi în mormintele lor pentru o perioadă scurtă de timp – din moment ce sfârșitul este aproape.

Observați, de asemenea, expresia: *„faptele lor îi urmează”*.

În *1Timotei 5:24* citim că *„păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă”*. Viețile păcătoase ale unor oameni sunt evidente pentru toată lumea. Dar viețile păcătoase ale altora nu sunt la fel de evidente, pentru că păcatele lor sunt ascunse. Dar păcatele tuturor vor fi descoperite în ziua de pe urmă. Și mulți vor fi atunci surprinși.

În același mod, faptele bune ale unor oameni sunt foarte evidente. Dar sunt alții care au făcut mult bine și nimeni nu știe (*1Timotei 5:25*). Faptele lor bune vor fi descoperite în ziua din urmă.

În *Apocalipsa 14:13*, citim despre astfel de persoane care au trăit în bunătate în domenii ascunse din viețile lor. Și când cărțile vor fi deschise în ziua judecării, aceste fapte devin public cunoscute. Binecuvântați sunt toți acei care mor astfel. Există o rămășiță în lume azi – a cărei mână stângă nu știe ce face dreapta. Este trist dacă tot binele pe care l-am făcut este văzut de ceilalți, și nu mai există bine ascuns în viețile noastre private.

V.14-16: Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.” Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.

Aici vedem pe Isus care strânge secerișul celor *nemântuiți*. Îngerul raportează că secerișul pământului este „*copt*” (v.15). Cuvântul grecesc folosit aici este „*xeraino*” – care înseamnă „*uscat*” – același cuvânt pe care Isus l-a folosit în *Marcu 4:6*, în pilda semănătorului, unde câteva semințe au căzut în pământ stâncos care n-avea adâncime, și unde planta s-a *uscat* de îndată ce a răsărit soarele. Deci acesta este secerișul celor care au răspuns în mod superficial Evangheliei, și a căror viață launtrică s-a uscat.

Secerișul pentru Împărăția lui Dumnezeu era gata de când Isus a fost pe pământ (vezi *Ioan 4:35*). Și acel seceriș are loc în Împărăția lui Dumnezeu de peste 2000 de ani. Secerișul menționat în *Apocalipsa 14:14* este

despre aceia care *nu* au răspuns chemării Domnului, și care plâng spunând, „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8:20).

Cei care nu vin acum în Împărăția lui Dumnezeu, vor rămâne în câmp și se vor usca. *Ceasul* secerișului menționat aici este același cu *ceasul* judecății menționat mai devreme în versetul 7. *ZIUA* mântuirii s-a sfârșit și a început *ORA* judecății. Domnul și-a pus secera Sa de judecată asupra pământului și îl seceră.

În *Ioel 3:12-16* citim de asemenea: „Să se scoale neamurile și să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi ședea să judec toate neamurile dimprejur. Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!” Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății.”

V.17-20: Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger care avea și el un cosor ascuțit. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.” Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teasca cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teasca a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

Strugurii sunt adunați din via *PĂMÂNTULUI*. Via adevărată a cerului este Isus Hristos – *Ioan 15:1*. Dar aceasta este o altă vie – via locuitorilor pământului! Și strugurii acestei vii sunt copti pentru judecată.

Dumnezeu îi judecă pe oameni numai când problemele s-au copt. Spre exemplu, citim în *Geneza 15:13* că Domnul i-a spus lui Avraam că își va duce moștenitorii în Canaan după 400 de ani în Egipt, pentru că numai atunci canaaniiți *vor fi gata de judecată*. În *Levetic 18* citim că cele mai multe păcate în care ei se desfătau erau păcatele de perversiune sexuală. Dumnezeu a poruncit distrugerea canaaniiților prin Iosua, din același motiv pentru care a distrus lumea în timpul lui Noe – pentru că erau atât de multe perversiuni sexuale încât întreaga lume ar fi fost coruptă dacă răul nu ar fi fost îndepărtat. A fost ca tăierea unui picior cangrenat pentru a evita moartea întregului trup. În timpul lui Avraam, păcatul canaaniiților nu-și „*atinsese încă vârful*” (*Geneza 15:16*). Încă nu era copt pentru judecată.

Dumnezeu este răbdător și îndelung răbdător și El așteaptă multă vreme. Când ne uităm la perversiunile sexuale, violența și răul din lume azi, ne imaginăm că este timpul ca Dumnezeu să secere. Dar Dumnezeu așteaptă ca totul să se coacă. Între timp El își dorește ca toată lumea să se pocăiască. El își trimite în față slujitorii Săi pentru a predica Cuvântul, și a le spune oamenilor să se întoarcă din păcatele lor. Dar ei nu se întorc. Și de fiecare dată când resping Cuvântul lui Dumnezeu, ei se coc câte puțin pentru judecată. O zi va veni în cele din urmă, când îngerul va raporta: „*Secerișul este copt*”.

Teascul este locul unde strugurii sunt puși și sfărâmați pentru ca sucul de struguri să curgă. Aceasta este o imagine a sângelui care va curge la bătălia finală a Armagedonului – 200 de mile în jurul Ierusalimului.

CAPITOLUL XV

V.1: Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngerii, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

În *capitolul 6* am văzut șase peceti care au fost rupte. Cele mai multe dintre ele nu au adus declanșarea mâniei lui Dumnezeu, ci numai o descrie a evenimentelor care vor avea loc pe pământ în ultimele zile. Dar când a fost rupt cel de-al șaselea sigiliu, am văzut pentru prima oară apariția cuvântului „*MÂNIE*”. Atunci va începe mânia lui Dumnezeu. Când mânia lui Dumnezeu începe, atunci biserica va fi răpită, pentru că biserica nu se află sub mânia lui Dumnezeu. Apoi am văzut ultima trompetă de șapte ori, ce reprezintă exprimarea judecății lui Dumnezeu.

Acum în sfârșit vedem șapte potire de mânie care conțin șapte ultime urgii. În acestea mânia lui Dumnezeu s-a „*ISPRĂVIT*”. Isus a spus de asemenea, „*S-a isprăvit*”, când era pe cruce. Acolo El a experimentat plenitudinea mâniei lui Dumnezeu și judecată pentru păcatele noastre. Și pentru că astăzi suntem în Hristos, nu există mânie sau judecată pentru noi. Dar nu există speranță de scăpare din fața mâniei lui Dumnezeu pentru cei ce nu și-a căutat adăpost în moartea lui Hristos pe cruce.

În *Isaia 13:6-11* citim: „*Gemeți! căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic! Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la*

răsăritul lui, și luna nu va mai lumina. „Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi, pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze MÂNDRIA celor TRUFAȘI și voi doborî SEMEȚIA celor asupritori.”

Mânia lui Dumnezeu va cădea în special peste cei mândri, aroganți și semeți ai pământului. Acolo vedem cât de mult urăște Dumnezeu mândria.

V.2: Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei.

Aici îi vedem din nou pe biruitorii, care au fost entuziasmați să îl întâlnească pe Isus în văzduh, și care nu vor fi aici când mânia lui Dumnezeu se va dezlănțui pe pământ. Am văzut această mare de sticlă în *cap. 4:6*, de asemenea. Acești biruitori stau înaintea tronului lui Dumnezeu.

În cartea *Apocalipsa*, am văzut deseori *harul* urmat de *judecată*. Cartea pe care Ioan a mâncat-o era *dulce și amară* – *harul* și *judecata* alternând. Acum, în *Cap. 15* avem o imagine a *harului*, înainte de a vedea *judecata* din capitolul următor.

Trebuie să amintim că evenimentele din cartea *Apocalipsa* nu sunt înfățișate în ordine cronologică. Mânia lui Dumnezeu, la ruperea celei de șasea pecetei care este descrisă în *Cap. 6*, este mai detaliată în *Cap. 16*.

Cei care au biruit sunt descriși aici ca aceia care au fost victorioși asupra fiarei – după ce biruiseră duhul lui anticrist, care este activ de 20 de secole. Duhul lui anticrist s-a clădit încă de la începutul primului secol, și suntem foarte aproape de vârf acum! Într-una din aceste zile,

Anticristul va fi descoperit. Dar în fiecare generație, au existat biruitori care au ieșit victorioși împotriva duhului lui antecrist.

Lumea este plină de oameni care se comportă ca fiarele și care reacționează ca fiarele atunci când sunt atacate. Dar cei care au victoria asupra fiarelor sunt aceia care au reacționat asemenea lui Hristos. Aceștia sunt biruitorii. Ei urmează Mielul. Chiar și oamenii religioși os-au comportat ca niște fiare cu Isus, când l-au crucificat. Dar El i-a iubit și i-a iertat. Aceasta este calea pe care merg biruitorii.

V.3,4: Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”

Sunt două cântări ale lui Moise menționate în Vechiul Testament – una în *Exod 15:1-4*, când Israelii au traversat Marea Roșie, iar Faraon cu oștirea s-au înecat în ea: „*Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț*”. În Apocalipsa 6 am văzut cum Anticristul este descris ca un călăreț pe un cal alb. Vedem aici credincioșii cântând spre slava lui Dumnezeu pentru nimicirea calului și a călărețului.

În batalia finală a Armagedonului, Anticristul împreună cu forțele sale vor veni pe teritoriul Israelului și îl vor ataca. În acel moment Isus Hristos va veni din cer cu

sfinții Lui. Picioarele sale vor sta pe muntele Măslinilor și va distruge forțele lui Anticrist. Oamenii lui Dumnezeu vor privi și vor fi părtași acelei victorii fără să lupte deloc.

De aceea, noi putem obține victorii și azi. Noi nu câștigăm bătălia cu arme omenești. Noi rămânem în picioare, încrezându-ne în Domnul și Domnul ne va distruge dușmanii. Cei care au credință în aceasta pot să cânte cântarea lui Moise chiar azi! Putem să cântăm cântarea lui Moise în bătăliile vieții. Putem să „rămânem liniștiți” și să vedem ce le face Dumnezeu dușmanilor noștri.

Cea de-a doua cântare a lui Moise este în *Deuteronom 31:30-32:52*. Acolo el cântă: „*Neamuri, cântați laudele poporului Lui! Căci Domnul război sângelui robilor Săi, El (Domnul) Se război împotriva potrivnicilor Săi și face ispășire pentru țara Lui, pentru poporul Lui*” (*Deuteronom 32:42,43*).

În ambele cântări observăm un adevăr: *Oamenii lui Dumnezeu nu se război pe dușmanii lor. Ei stau deoparte și îl lasă pe Dumnezeu să lupte pentru ei și să îi război.*

Această cântare trebuie să o învățăm acum pentru a o putea cânta într-o zi, în glorie cu harpele lui Dumnezeu. Situațiile zilnice din viață sunt ca o repetiție de cor pentru noi, pentru a învăța să cântăm această cântare.

Biritorii cântă preamărind perfecțiunea căilor lui Dumnezeu. În cer vom cânta: „*Isus a făcut toate lucrurile bune*”. În acea zi când ne vom uita în urmă la modul în care Dumnezeu ne-a condus pe pământ, vom descoperi că totul – da, *totul* – a fost ordonat de Dumnezeu pentru *binele nostru*. Astăzi nu înțelegem de ce multe lucruri se întâmplă. În acea zi vom înțelege perfect. Însă omul credinței nu are nevoie să vadă acea zi, pentru a crede; el

știe încă de pe acum și nu așteaptă ca Dumnezeu să Se explice. De aceea, cântă: „Doamne, căile tale sunt perfecte!”.

V.5,6: După aceea, am văzut deschizându-se în cer Templul cortului mărturiei. Și din Templu au ieșit cei șapte îngeri, care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur.

Îngerii sunt îmbrăcați în in „curat și strălucitor”. În *Apocalipsa 19:8*, ni se spune că inul curat și strălucitor simbolizează neprihănirea sfinților. Acești îngeri aduc judecata lui Dumnezeu, și hainele arată că judecata este dreaptă. Brâiele de aur dimprejurul pieptului simbolizează același lucru.

Citim în *Isaia 11:2,3* despre Isus, că „nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite”. Noi avem tendința de a judeca bazați pe ceea ce am văzut și auzit! Dar Isus nu face la fel, pentru că El nu se încredere în simțurile pământești. Noi suntem chemați să-I urmăm exemplul. El a văzut și a auzit multe lucruri. Dar El le-a adus pe toate înaintea Tatălui Său și a spus: „Tată, acum Eu sunt Om, cu limitări omenești. Așa că nu voi judeca pe nimeni. Eu vreau să ascult opinia Ta!” și ori de câte ori Tatăl I-a vorbit, El a ascultat. De aceea judecata lui Isus este întotdeauna dreaptă. Nouă ni s-a poruncit să nu judecăm pe nimeni, pentru că noi judecăm bazându-ne pe ceea ce am văzut și auzit și acestea sunt informații insuficiente pentru a forma o judecată dreaptă.

V.7: Și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.

Până acum cele patru făpturi vii au participat numai în *închinarea* lui Dumnezeu. Acum ei sunt implicați și în *judecata* lui Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu și *judecata* lui Dumnezeu nu sunt două lucruri diferite. Una este rezultatul direct al celeilalte. Și este un lucru natural ca aceste patru făpturi vii să se închine lui Dumnezeu și să participe la *judecata* Lui, când vine vremea. Este normal ca Dumnezeu să Își manifeste bunătatea și, de asemenea, să Își ducă la îndeplinire *judecata*, când este necesar – pentru că *ambele* sunt manifestări ale dragostei perfecte a lui Dumnezeu.

V.8: Și Templul s-a umplut de fum, din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu, până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.

În vremea lui Solomon, după construirea Templului, gloria lui Dumnezeu umplea Templul. Aceasta era o manifestare a bunătății lui Dumnezeu. Dar aici gloria lui Dumnezeu umple Templul când are loc *judecata*, ceea ce ne învață că există glorie și în *judecata* lui Dumnezeu.

Aici vedem răspunsul la întrebarea pe care mulți o ridică – cum vom fi în stare să îndurăm vederea celor dragi nepocăiți arzând în iad pentru totdeauna? Nimeni dintre noi nu poate să iubească o persoană mai mult decât Isus. Așa că dacă Isus poate îndura acea tristă priveliște, vom putea și noi, pentru că atunci vom fi ca El. În prezența lui

Dumnezeu, vom vedea clar gloria lui Dumnezeu manifestându-se în judecata Sa, ca atunci când Isus umbla pe pământ în blândețe și dragoste. Acum nu putem înțelege pe deplin, pentru că suntem încă în carne și pentru că mințile noastre sunt alterate și deformate de păcat.

Oamenii nepocăiți nu pot vedea gloria lui Dumnezeu manifestată în Isus „*plin de har și de adevăr*” (Ioan 1:14), pentru că ochii lor sunt orbiți de căutarea slavei oamenilor. Dar noi putem înțelege pentru că ochii ne-au fost deschiși de Dumnezeu. Acum putem vedea gloria umilinței, iertării, milei, încetării răzbunării, iubirii dușmanilor, etc., – pe care oamenii din lume nu le pot vedea. În același mod, când ochii ne vor fi deschiși mai mult în acea zi finală, noi vom putea vedea clar că tot dragostea lui Dumnezeu este cea care îi trimite pe oameni în iad!! Pentru că Dumnezeu nu urăște pe nimeni. Ci este gloria lui Dumnezeu manifestată și în judecata Lui, pe care noi nu o putem pricepe în totalitate acum.

CAPITOLUL XVI

V.1: Și am auzit un glas tare, care venea din Templu, și care zicea celor șapte îngerii: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii, care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei. Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare. Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge. Și am auzit pe îngerul apelor zicând: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.” Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.

Judecata din primele patru potire ale mâniei este similară cu cea a primelor patru trompete (Cap. 8). Este foarte posibil ca aceste potire să fie turnate în același timp cu momentul când se va suna din trâmbițe. La fel ca la primele patru trompete, primul potir va fi turnat pe pământ, al doilea în mare, al treilea în râuri și în izvoare, al

patrulea pe corpurile cerești. Comparați cu *Cap. 14;7*, unde oamenii sunt chemați să i se închine Celui Care a creat (1) cerurile, (2) pământul, (3) marea și (4) izvoarele de apă!!

Versetul 2 vorbește despre semnul fiarei. Putem spune că odată cu creșterea ființelor umane, acestea își dezvoltă semnul fiarei (spiritual vorbind), pentru că ele încep să se comporte ca niște fiare. *Eclesiastul 3:18* spune: „Am zis în inima mea că acestea se întâmplă numai pentru oameni, ca să-i încerce Dumnezeu (a permis ca ei să treacă prin diverse teste și probleme), și ei înșiși să vadă că nu sunt decât NIȘTE DOBITOACE.” Când încercările vin în viața noastră, și ne vedem acționând ca niște fiare, Dumnezeu încearcă să ne spună că noi nu suntem mai buni decât animalele. Dar puțini au urechi să audă ceea ce Dumnezeu are de spus în acele momente. Binecuvântați sunt acei care Îl aud și se pocăiesc, spunând: „O Doamne, cât am putut să fiu de orb! Tu m-ai creat ca să fiu fiul Tău. Și, în schimb, eu m-am coborât la nivelul unei fiarei. Ai milă de mine și schimbă-mă.”

Opusul semnului fiarei este semnul Mielului. Gura Mielului a fost închisă când El a trecut prin încercările și ispitele vieții. Așa că noi putem spune că în fiecare încercare, noi primim fie puțin mai mult din semnul fiarei sau puțin mai mult din semnul Mielului. Cel ce are urechi de auzit să audă.

În cea de a treia urgie când oamenilor li se dă să bea sânge, vedem că Dumnezeu îi face pe oameni să culeagă ceea ce au semănat. Ei au vărsat sângele sfinților. Așa că Dumnezeu le transformă apa în sânge!! Acest lucru a fost perfect drept din partea lui Dumnezeu.

Dumnezeu se comportă cu noi exact așa cum ne comportăm noi cu ceilalți. „Cu cel bun Tu Te arăți bun, cu omul neprihănit Te arăți neprihănit” (*Psalms 18:25*). Cei

care iartă vor fi iertați de El. Cei care sunt generoși cu cei din jurul lui, vor descoperi că Dumnezeu este generos cu ei. Cei care sunt zgârciți vor descoperi că și Dumnezeu este zgârcit cu ei. Cei care sunt nemiloși și cruzi cu ceilalți vor afla că și Dumnezeu este crud și nemilos cu ei. Cei care varsă sângele altora prin limbile lor sau în orice alt mod vor descoperi că Dumnezeu le va da să bea sânge într-o zi.

În ziua judecății vom afla că judecata lui Dumnezeu este punctuală. Judecata și răsplata vor fi în concordanță cu faptele noastre, așa cum spune Domnul în *Apocalipsa 22:12*.

Îngerul izvoarelor vorbește despre dreptatea lui Dumnezeu în împlinirea judecății: „*le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici*”. În contrast cu biruitorii din Sardes despre care Isus a spus: „*Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici*” (*Apocalipsa 3:4*). Ce contrast !

Cuvintele „*dreptate*” și „*judecată*”, se întâlnesc deseori împreună în *Apocalipsa*. Vom vedea clar în ziua de pe urmă că există dreptate în toate judecățile lui Dumnezeu.

„*NU S-AU POCĂIT*” (v.9) este o expresie pe care am întâlnit-o și în *Apocalipsa 9:20-21*. Ea arată cât de impietrită a devenit inima omului. Nici chiar o pedeapsă atât de puternică nu aduce pocăință.

V.10,11: Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor.

Aceste imagini seamănă cu urgiile din Egipt. Dar în loc să se întoarcă în suferința lor cu pocăință la Dumnezeu, ei încep să îl blesteme pe Dumnezeu mai mult. Pocăința este cel mai bun medicament pentru toate durerile și loviturile și bolile. Dar oamenii nu doresc acest medicament. În schimb ei îl contestă pe Dumnezeu și Îl bleastă. Le aduce aceasta vindecare? Nu. Îi trimite chiar mai repede în iad.

Cât de orb și nehibzuit poate fi omul?

„*EI NU S-AU POCĂIT !*” este duhul care clădește Babilonul, biserica prostituată. Toți creștinii din Babilon, ajung acolo pentru că *NU SE POCĂIESC*.

Opusul acestor lucruri este valabil pentru cei care devin parte a Ierusalimului, Mireasa lui Hristos: „*EI SE POCĂIESC*”. De aceea, în *Apocalipsa 2 și 3*, în mesajele Domnului către biserici găsim pusă în evidență pocăința. În acest mod ești un biruitor!! Viața noastră trebuie să fie o viață continuă de pocăință. Ne pocăim pentru că încă nu suntem ca Hristos în viața noastră sau în slujirea noastră.

Ierusalimul, biserica adevărată, este construit de oameni care au un duh de continuă pocăință în ei, și găsesc câte ceva de judecat cu privire la ei înșiși în fiecare zi. Te afli pe drumul ce duce în Babilon, într-o stare demnă de milă, dacă îți este tot mai greu să mergi să îți ceri iertare de la fratele tău și să îi spui: ”Îmi pare rău pentru ce am făcut / spus”.

Versetul 9 spune că atunci când ne pocăim „*noi dăm slavă lui Dumnezeu*”. Atunci cum îi dăm slavă lui Dumnezeu neîncetat? Prin pocăință *continuă*.

V.12: Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie

pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit.

În *Cap. 9*, am văzut că niște demoni erau așezați la granița râului Euftrat. Râul Euftrat trece de Babilonul antic, cel pe care l-a construit Nebucadnețar. Este posibil ca „*Împărații din Est*” să se refere la armata Chinei. În *Cap. 9* se face referire la 200 milioane de oameni care fac parte din acea armată. Singura țară din lume care poate ridica o astfel de armată este China.

V.13,14: Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.

Aici din nou vedem o accentuare a *gurii* – de trei ori. Când oamenii nu se pocăiesc, duhuri neplăcute pun stăpânire pe gurile lor. Duhurile necurate ies din gura trinității Satanice – balaurul, fiara și proorocul mincinos și sunt comparate cu niște broaște. Când vorbim cu răutate, trebuie să ne gândim că o broască iese din gura noastră. Cât de trist este când creștinii scuipe broaște peste tot – ca urgia cu broaștele din Egipt. Nevoia este mare pentru credincioși să se pocăiască în ce privește limbajul.

Aceste duhuri rele fac minuni. Observați că minunile și semnele înșelătoare vor fi din abundență în zilele din urmă.

Națiunile lumii vor fi adunate la Ierusalim pentru bătălia finală, Armaghedon – războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Cuvintele necurate (broaștele) care ies din gura omului deseori conduc la razboi – atât în lume cât și în creștinism. Aici acestea vor conduce la bătălia finală a Armaghedonului.

V.15: - „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”

Chiar în mijlocul războiului mai apare o avertizare din partea Domnului ca noi să nu fim găsiți pe pământ la acest moment. Nu vom fi aici, dacă noi suntem credincioși. Să ne păzim, deci, hainele curate și să ne păzim inimile și limbajul. Isus va veni ca un hoț și dacă vom fi pregătiți vom fi luați sus. Și dacă vom fi luați sus, nu vom fi pe pământ când tot ceea ce este descris aici se va întâmpla. De aceea, acest verset este pus în *parenteze* aici.

V.16: Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.

Optzeci de km la Nord de Ierusalim este un câmp mare, numit câmpul lui Meghido (Armaghedon), unde această bătălia finală va avea loc, când Isus va veni cu sfinții Săi și îl va distruge pe Anticrist și Își va stabili domnia pe pământ.

În timpului bătăliei Armaghedon, duhurile și demonii vor poseda mulți conducători ai lumii – prim miniștrii și președinți. Și se vor aduna împreună la Armaghedon să se războiască cu Dumnezeu.

V.17, 18: Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare.

Când Isus Își va pune picioarele pe muntele Măslinilor, va fi un cutremur mare de pământ – cel mai mare pe care lumea l-a văzut vreodată – când muntele se va rupe în două.

V.19,20: Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui. Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit.

Imaginea corespunde versetului din Apocalipsa 6:14 când cel de-al șaselea sigiliu a fost rupt: „Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor”.

V.21: O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu, din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare.

În *Zaharia 14* găsim o descriere a acestei lupte a Armaghedonului. Acolo se spune: „*Iată, vine ziua Domnului, atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului*” (v.1,2). La distanță de 40 de ani după ce Isus a fost crucificat, romanii au venit împotriva Ierusalimului și l-au asediat. În ultimii 1900 de ani, multe națiuni au venit împotriva Ierusalimului – în secolele 12 și 13 au fost Cruciadele, mai târziu au fost turcii și britanicii. Dar nu a fost un moment când toate națiunile lumii au venit împotriva lui. Acest lucru urmează să se întâmple.

Sub conducerea lui Anticrist, toate națiunile se vor aduna în acea zi să lupte împotriva Ierusalimului. „*Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei*” (v.3). Domnul va veni și va distruge forțele lui Anticrist și Își va stabili împărăția Sa pe pământ. „*Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor*” (același munte pe care a stat când s-a înălțat la ceruri), „*Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi... Și atunci va veni Domnul Dumnezeu meu, și toți sfinții, împreună cu El!*” (v.4-6). Și apoi „*În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim ... Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul...Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului... iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne*” (v.8,9).

Decrierea continuă cu ceea ce se va întâmpla cu oamenii în acel război final. O parte din el par a fi efectele unui război nuclear: „*Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în*

picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură.” (v.12,13).

Când Dumnezeu Își va stabili împărăția pe pământ, „*nu vor mai fi canaaniți (oameni de afaceri) în Casa Domnului oștirilor” (Zaharia 14:21).*

Oamenii de afaceri sunt cei care fac din religie o afacere – cei pentru care neprihănirea a devenit un mod de a obține câștiguri materiale, ca vânzătorii din templu din zilele lui Isus, pe care El i-a alungat! În ziua din urmă toți acești oameni de afacere vor fi scoși afară din casa lui Dumnezeu.

Următorul capitolul se ocupă de Babilon, care este construit de cei pentru care creștinismul a devenit o sursă de profit. Domnul vine a doua oară pentru a scoate vânzătorii, de data aceasta nu din Templu, ci din biserica creștină.

CAPITOLUL XVII

V.1: Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.

Dacă o mireasă logodită merge cu un alt bărbat ea poate să fie numită prostituată. Biblia spune că oricine iubește lumea, dragostea Tatălui nu poate să stea în el. Isus a spus, „*Nu poți sluji la doi stăpâni*”. Nu poți să ai doi soți – Isus a spus că cei doi soți posibili sunt Dumnezeu și Mamona (lucrurile materiale) (*Luca 16:13*)!

Și aceștia doi nu se pot amesteca, cum nici uleiul nu se amestecă cu apa. Trebuie ținute separat. Uleiul este necesar pentru funcționarea motoarelor la mașini. Apa este bună de băut. Când acestea două se amestecă nu le poți nici bea, nici pune la motor. Devin inutile.

Același lucru se întâmplă când încerci să îl amesteci pe Dumnezeu cu Mamona. Se ajunge în Babilon. Noi trebuie să alegem – fie să îl slujim pe Dumnezeu, fie să trăim pentru bani. Dar când oamenii se folosesc de religia creștină pentru a face profit pentru ei, ei își construiesc Babilonul. Și Babilonul de azi are o structură masivă! Când banii dați pentru misiunile creștine sunt folosiți în mod nepotrivit pentru interesul personal sau folosiți în mod nechibzuit; când rapoarte de lucrări creștine sunt trimise pentru a lua bani în numele lui Hristos, aici avem esența Babilonului.

Babilon este numit prostituată pentru că ea susține ca este logodită cu Hristos, dar ea de fapt este căsătorită cu banii și lumea. Ea dorește măreție în lume, dar și în cer. Oamenii păgâni nu pot aparține Babilonului și astfel nu

pot purta numele de prostituată, pentru că ei nu proclamă că sunt logodiți cu Hristos. Ei sunt căsătoriți cu Mamona și sunt loiali soțului lor!! Numai cei care pretind că sunt creștini pot să construiască Babilonul.

V.2: Cu ea (Babilonul) au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!”

Aceasta este căsătoria dintre religie și politică. Conducătorii politicieni și conducătorii religioși lucrează împreună, pentru că astfel amândoi obțin beneficii. Ambii urmăresc să conducă oamenii – și lucrarea făcută împreună aduce un rezultat mai bun. Istoria creștină arată multe exemple din acestea care s-au întâmplat în ultimii 2000 ani. Când Împăratul Roman Constantin, a devenit „creștin” în jurul anului 300 după Hristos, el s-a unit cu episcopii „creștini” și a devenit capul bisericii. Acesta a fost începutul creștinismului Babilonian. Și a început în Roma!

Vă aduceți aminte că Ioan a început să scrie *Apocalipsa* cu cel puțin 200 de ani înainte de vremea lui Constantin. Și el spune în *v.9*, „*Aici este mintea plină de înțelepciune – cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.*”

Prostituata avea de gând să își facă sediul la Roma – orașul construit pe șapte coline. *Versetul 18*, „*Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului*”, confirmă că Roma este cetatea cea mare.

De-a lungul secolelor, lideri creștini au lucrat cu mânuși cu liderii politicieni – cei mai mulți din Roma și rezultatul a fost prostituția spirituală și corupția creștinătății. Acesta este Babilonul.

Influența acestei creștinătăți corupte s-a împânzit pe tot pământul. Așa cum spune versetul: „și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei”.

V.3,4: Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.

Babilonul este mireasa lui Anticrist. Vom vedea mireasa lui Hristos, mai târziu în *Capitolul 19*. Este un contrast izbitor între modul cum cele două sunt îmbrăcate. Mireasa lui Hristos este îmbrăcată în in subțire, strolucitor și curat (19:8) – simplu, curat și pur. Dar Babilonul este îmbrăcat cu prost gust, haină de purpură și stacojiu, împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Putem spune – din moment ce Dumnezeu se uită la inimă, iar omul se uită la înfățișarea exterioară – că Dumnezeu nu poate fi interesat de ceea ce purtăm. Dar hainele noastre de multe ori descoperă dorințele inimilor noastre – și acest lucru îl vede Dumnezeu. Babilonul dorește să se umple cu slava acestei lumi. Dar mireasa lui Hristos se îmbracă „în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1Petru 3:4).

Potirul de aur plin de urâciuni pe care Babilonul îl ține ne aduce aminte de cuvintele lui Isus din *Luca 16:15*: „ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”. Orice lucru de valoare mare pentru om este

detestat și privit ca o urâciune prin ochii lui Dumnezeu. Orice avem și ne aduce stimă și mândria oamenilor neevlavioși din lume nu are nicio valoare pentru Dumnezeu. Istetimea noastră, calificările educaționale, bogăție, talent muzical, modalități culturale, rafinament, conexiuni familiale, onoare și poziție – toate acestea nu au nicio valoare în ochii lui Dumnezeu. Nici faptul că oamenii vorbesc cu mândrie despre noi, nici premiile Nobel nu au valoare în ochii lui Dumnezeu, pentru că este o onoare din lume. Ați fi încântați dacă ați primi premii din lume și onoruri astfel? O biserică ce pune preț pe astfel de lucruri va deveni cu siguranță Babiloniană.

Imoralitatea Babilonului este văzută prin faptul că ea pretinde că este un ambador al lui Hristos, deși trăiește după principiile lumii și caută să aibă măreție în lume. Astfel se umple potirul ei de urâciunile lumii.

Iată un test. Puneți această întrebare: *Poți spune cu sinceritate că nu îți pasă câtuși de puțin de acordul și stima ce vin din partea ființei umane – fie din partea oamenilor din lume, fie din partea liderilor din biserică?*

***V.5: Pe frunte purta scris un nume, o taină:
„BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI
SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI.”***

Babilonul este un mister pentru mulți oameni, pentru că pretinde că îl urmează pe Hristos. Astfel milioane din toată lumea care sunt devotați lui sunt înșelați.

Babilonul este numit *MARE* de unsprezece ori în *Apocalipsa*. Observați contrastul cu Ierusalimul, mireasa lui Hristos care este numită „*cetatea SFÂNTĂ*” (*Apocalipsa 21:10*). Acolo vedem deosebirea dintre

prostituată și mireasă. Prostituată este mare pe când mireasa este sfântă. Cei care doresc să fie mari în lume (chiar și în lumea creștină) cu siguranță vor deveni parte a Babilonului. Dar dacă noi urmărim sfințenia (*Evrei 12:14*), atunci vom face parte din Ierusalim. Babilonul poate fi interesat în evanghelizare și muncă socială. Dar nu are niciun interes pentru sfințenie. Lucrările lui sunt făcute pentru a impresiona oamenii din lume. Sunt multe lucrări creștine de felul acesta. Statisticile sunt înșelătoare. Focul din ziua de pe urmă nu va testa *mărimea* și *măreția*, ci *calitatea* (*1Corinteni 3:13*). Oricine tânjește la o poziție de conducere în orice organizație creștină sau biserică, în loc să își dorească să fie un slujitor așa cum a fost Isus, se îndreaptă către Babilon, dacă nu este deja parte din el!

Babilonul este numit *mama* curvelor, pentru că sunt multe curve, nu numai una. Acest Babilon religios a început la scară largă când creștinismul a dat mâna cu Imperiul Roman la începutul celui de al patrulea secol. Dar acea mamă a născut de-a lungul secolelor multe denominațiuni și biserici independente care au ajuns prostituate, devenind asemenea mamei lor. De aceea, Babilonul este numit *mama* curvelor și spurcăciunilor pământului. Numai în denominațiunile principale ale creștinismului, liderii caută măreție și onoarea lumii? Nu. Sunt la fel de mulți lideri în bisericile independente mici care caută aceste lucruri de asemenea! Prostituția spirituală este împrăștiată în creștinism.

Dar Domnul nostru nu este ca nici unul dintre acești lideri. El a venit pe un măgăruș. El nu a venit cu decorațiuni din aur și argint pe trupul Său. Cum poate acest domn să se unească cu o mireasă îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur și argint și pietre prețioase. Conceptul în sine este ridicol!

V.6: Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătăta de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.

De-a lungul secolelor, mulți dintre așa-numiții „creștini” din toate grupurile au persecutat pe adevărații sfinți ai lui Dumnezeu. Milioane din sfinții adevărați ai lui Dumnezeu au fost persecutați și omorâți de „creștini” religioși din toate denomițiile. Chiar și azi, mulți sfinți sunt sfâșiați de către „frații lor creștini” – prin limbile și scrierile acestora – pentru că au predicat toată învățătura lui Isus. Babilonul și fiicele sale sunt în adevăr îmbătate de sângele adevăraților martori ai lui Isus.

Dar Dumnezeu a păstrat evidența tuturor lucrurilor și va răsplăti pe fiecare conform cu ce a făcut în ziua judecății. Nimeni nu va scăpa, pentru că Dumnezeu a promis că se va răzbuna și El întotdeauna Își ține Cuvântul Său (*Romani 12:19*).

V.7,8: Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă, și care are cele șapte capete și cele zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni.

Fiara a venit din adânc. Ființele umane nu sunt trimise în abis când mor. Dacă nu sunt convertiți, ei merg în iad, așa cum a spus Isus în *Luca 16:23*. Abisul este locul

unde demonii întemnițați locuiesc. Astfel dacă cineva iese din adânc, trebuie să fie un demon. Acesta va fi un duh rău care îl va controla pe Anticrist, așa cum sunt și azi duhuri rele ce îi controlează pe conducătorii lumii. Expresia „*era, și nu mai este*” poate să însemne că acel demon a fost în trecut în controlul unuia dintre cele mai mari imperii ale lumii. Acel demon era în adânc pe timpul lui Ioan, dar Dumnezeu îi va permite să iasă în zilele din urmă pentru a-l controla pe Anticrist.

V.9-11: Aici este mintea plină de înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni, el va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.

În anul 96 după Hristos, când a fost scrisă *Apocalipsa*, cinci împărății căzuseră – Egipt, Asiria, Babilon, Mezo-Persia, și Grecia. Roma încă era la putere. Și o împărăție urma să vină. Noi nu știm care este, însă va fi o super-putere a lumii care a existat în ultimii 1900 de ani. Această împărăție va domni pentru puțin timp. În ultimele zile, Anticristul va veni, dar va fi nimic.

V.12-14: Cele zece coarne, pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui,

pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

Cele zece coarne reprezintă zece națiuni. „Ceasul” menționat aici este ora de judecată când Dumnezeu va judeca lumea. Cele zece națiuni îi vor da toată puterea și autoritatea lor Anticristului.

Citim în *Daniel 7:24,25*, „*Cele zece coarne înseamnă ... zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.*” Anticristul va doborî trei dintre aceste zece națiuni și le va conduce pe celelalte șapte.

Apoi Anticristul va porni război împotriva Mielului. Nu va fi un război de lungă durată. În câteva momente, Domnul va distruge armatele cu cuvântul ieșit din gura Lui. Mireasa Lui, cei 144.000 – cei chemați, aleși și credincioși – vor fi cu El în această bătălie. Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși, și sunt și mai puțini cei care rămân credincioși. Suntem noi credincioși? Credința noastră este testată nu în lucrurile mari, ci în lucrurile mici. Binecuvântați sunt acei care caută să fie credincioși în cele mai mici porunci ale lui Isus.

V.15-18: Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui

Dumnezeu. Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului.”

Prostituata și-a răspândit influența peste tot în lume. Dar în cele din urmă, cele zece națiuni și împărății o vor urî. Puterile politice vor folosi sistemul religios „Creștin” pentru scopurile lor finale. Odată ce aceștia și-au dus la îndeplinire scopurile, nu vor mai avea nimic de a face cu Babilonul.

Cu câțiva ani în urmă, în timpul alegerilor pentru președintele Americii, ambii candidați și-au dat seama că o mare parte din populația americană proclamau că sunt născuți din nou. Așa că ambii candidați au proclamat că sunt creștini născuți din nou – *pentru ca astfel să obțină voturilor oamenilor născuți din nou!!*

În India a devenit o practică des întâlnită pentru păstorii „creștini” să aibă lideri politici necreștini care să stea alături de ei în față și să se adreseze mulțimii. Astfel mesajul Evangheliei este compromis pe deplin. Nu cred că cineva și-l poate imagina pe Isus invitându-l pe Irod sau pe Pilat să stea împreună cu el în fața mulțimii în timp ce El se adresa acesteia. Dar azi predicatorii „creștini” urmează un *alt Isus*. Totuși, mulți creștini nu sunt în stare să vadă dincolo de această înșelăciune!

Când puterile politice își vor îndeplini scopurile folosindu-se de biserica Babiloniană, o vor urî și o vor arde în foc. Dumnezeu va permite astfel ca judecata să vină asupra înșelăciunii, creștinismul fiind renegat de puterea politică cu care colaborează odată.

În acest capitol, am văzut esența creștinismului fals – religia, iubirea de bani și puterea politică, toate amestecate.

De la începutul rasei umane, întâlnim două tipuri de religii – una în Cain, și cealaltă în Abel. Cain nu a fost un ateu, ci un om religios. Nu era un om idolatru. El credea în aducerea jertfelor Dumnezeuului cel adevărat. El avea o formă de evlavie. Abel aducea jertfe aceluiași Dumnezeu. În timp ce Abel a adus ca jertfă sângele unui miel, Cain a adus legume din pământ. Domnul a acceptat jertfa adusă de Abel – probabil printr-un foc supranatural ce a coborât din ceruri consumând-o. Când Cain a văzut lucrul acesta, el a fost gelos, pentru că nici un astfel de foc nu a venit asupra jertfel sale. Astfel el l-a ucis pe Abel. Prima crimă din lume a fost o crimă cu motiv religios – comisă din gelozie. Acesta a fost începutul a ceea ce citim în *Apocalipsa 17:6*: „Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus”. Cain a fost prima persoană care a făcut să curgă sângele unui sfânt. În Cain, vedem începutul religiei Babiloniene, așa cum în Abel vedem începutul adevăratei credințe.

Apoi Dumnezeu a șters de pe fața pământului toți urmașii lui Cain prin potopul din vremea lui Noe, și a luat-o de la capăt. Noe era urmașul lui Set, nu al lui Cain. Nu mai există nici un urmaș al lui Cain azi în lume. Dar o diviziune a apărut și între fii lui Noe. El a avut un fiu evlavios pe nume Sem, și un fiu neevlavios pe nume Ham. Ham a fost blestemat și Sem, binecuvântat. Prin Sem a venit Avraam, și rasa evreiască și Hristos.

Ham a fost blestemat pentru că nu și-a respectat tatăl (*Geneza 9:22-27*). Este interesant de văzut că blestemul ce era deasupra urmașilor lui Ham a venit din cauza faptului că el nu a respectat autoritatea. Lipsa de respect pentru autoritatea cerească este un aspect specific în Babilon. Dacă copiii nu sunt învățați să își respecte părinții, ei sunt crescuți pentru Babilon. Ham a avut un fiu

pe nume Cuș, care a avut un fiu pe nume Nimrod care a pus bazele primei împărății Babiloniene (Babel) (*Geneza 10:6-10*). Apoi citim cum au construit turnul Babel ca un mod de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu (*Geneza 11*).

Istoria laică ne spune că Nimrod era un vânător mare care omorâse multe fiare sălbatice, devenind astfel popular și conducător al lumii – un model al lui Anticrist. Sem, fiul lui Noe, profetea în acele zile, fiind un slujitor al lui Dumnezeu. El este modelul bisericii adevărate care stă împotriva urâciunilor lui anticrist. În final Nimrod a fost omorât – posibil, cu putere divină, de către Sem. Dar până la acest moment, Nimrod era deja adorat de către oameni. Istoria ne spune că soția lui Nimrod, Semiramis, simțind că începe să își piardă puterea asupra oamenilor a făcut un lucru inteligent. Fiind o femeie imorală, a avut un copil nelegitim. Când a născut, le-a spus oamenilor că Nimrod s-a reîncarnat (revenind la viață). Astfel a început închinarea la „*mamă și fiu*”, care a fost preluată de către creștini prin închinarea la „*Maria și copilul Isus*”. Imagini cu „*mama și fiul*” au fost pretutindeni în lume, cu sute de ani înainte ca Isus să se nască. Aceste imagini erau ale lui Semiramis și a fiului ei.

Și Israelii au fost corupți de către religia Babiloniană. În vremea lui Ieremia, citim că ei obișnuiau să aducă sacrificii „*reginei cerului*” (*Ieremia 14:15-18*). Ei se închinau reginei cerului cu 600 de ani înainte ca Maria să se nască. În *Ezechiel 8:14*, citim despre Israelii că plângeau după fiul lor, Tamuz – un alt nume pentru Nimrod, despre care s-a zis că se reîncarnase în fiul lui, „*Semiramis*”. (Acesta era imitația lui Satan pentru învierea lui Hristos). „*Mama și fiul*” erau „*Semiramis și Tamuz*” în zilele acelea.

Istoria laică ne spune, de asemenea, că religia Babiloniană conținea și închinarea la soare. Astfel oamenii idolatri obișnuiau să mănânce o prescură rotundă simbolizând soarele. În jurul capetelor divinităților Babiloniene ei obișnuiau să picteze o imagine a soarelui – ceea ce noi numim azi „aureolă”. Erau aureole în jurul capetelor lui Semiramis și Tamuz. Această idee Babiloniană a fost influența imaginilor desenate ce îi reprezintă pe Isus și pe Maria cu aureole.

Idolatria duce la imoralitate. Cărțile istorice țin evidența vieților imorale trăite de conducătorii denominațiilor „Creștine” din Evul Mediu. Dar imoralitatea nu este răstrânsă numai la Evul Mediu. Mulți predicatori și păstori „creștini” au fost recent descoperiți trăind vieți imorale. Fiicele preiau prostituția mamei.

Pentru un studiu mai detaliat și complet documentat pe acest subiect, puteți să citiți cartea „*CELE DOUĂ BABILONURI*” de Alexander Hislop. Acolo puteți vedea câte ritualuri și obiceiuri care sunt practicate de multe biserici azi au început în religia Babiloniană veche.

CAPITOLUL XVIII

V.1,2: După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte;

Dacă în *Capitolul 17*, Babilonul a fost prezentat ca un sistem religios, *Capitolul 18* prezintă Babilonul ca un sistem comercial. Cele două sunt legate.

Cum a devenit Babilonul un loc de ședere al demonilor? Cum au ajuns aceste duhuri să pună piciorul în el? Pentru că nu s-a pus accentul pe sfințenie și puritate. Dacă o biserică se concentrează pe măreție, onoare și prosperitate, duhurile rele își vor face cuib imediat în mijlocul ei. Dacă sfințenia și puritatea sunt hainele ei, duhurile necurate vor fi alungate în scurt timp. Dar e greu să găsești astăzi o biserică care pune accentul pe sfințire. Dacă o biserică se concentrează pe aceasta, este imediat acuzată de predicarea perfecționismului – și conducătorii biserici se retrag în frică și se opresc din predicarea acestui subiect. Totodată, unele biserici care au început punând accentul pe adevărata sfințire, au devenit azi pline de farisei legaliști. Și păsările necurate își găsesc refugiu și în aceste biserici! Așa că trebuie să avem grijă de ambele extreme: a lumii și a legalismului.

V.3: pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului

au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.”

Un singur exemplu va fi de ajuns pentru a arăta cum oamenii de afaceri din lume s-au îmbogățit cu ajutorul Babilonului. Gândiți-vă la milioanele de rupii și de dolari care se cheltuiesc în fiecare an pe tot pământul, la Crăciun, pe felicitări și cadouri – toate în numele lui Hristos! Sărbătorirea „nașterii lui Hristos” a devenit o oportunitate pentru afaceri mari pretutindeni. Chiar și așa-numiții credincioși se tutuiesc cu Moș Crăciun în ajunul Crăciunului! Toate acestea sunt Babilonul. Dar ceea ce sărbătoresc creștinii pe 25 decembrie este nașterea fiului soare. Oamenii din Europa se închinau fiului soare și sărbătoreau nașterea sa (timp de multe secole înainte să se convertească la creștinism) pe acea dată, pentru că acea dată era solstițiul de iarnă, după calculele lor. (Noi știm că 22 decembrie este data, când soarele se mișcă spre nord, dinspre Tropicul Capricornului). Zilele încep să devină din nou mai lungi în emisfera nordică după acea dată – astfel acea dată era sărbătorită ca nașterea fiului soare. Când acești păgâni s-au convertit la „creștinism”, ei doar au schimbat numele sărbătorii, numind-o „nașterea noului dumnezeu, Hristos”! Aceasta le-a dat oportunitatea oamenilor de afaceri din întreaga lume să facă milioane!

V.4,5: Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

Ce tristețe trebuie să încerce Dumnezeu când își vede copiii prinși în sistemul corupt al Babilonului. Așa că vocea din cer strigă spunând: „*Ieșiți din ea, oamenii Mei*”. Puteți simți tristețea din inima lui Dumnezeu, când spune: „*Voi sunteți oamenii Mei. Cum puteți sta în acest sistem corupt? Ieșiți din ea odată, ca să nu luați parte la păcatele ei. Dacă nu veți asculta și voi veți avea parte de pedeapsa ei.*”

Chemarea fiecărui credincios este de a ieși din orice sistem care are religie fără puritate, și unde tradițiile omului au înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu.

Cel ce are urechi de auzit, să audă.

V.6,7: Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!”

Apoi vocea din ceruri a dat sentința.

Aici în aceste versete putem vedea ca într-o coajă de nucă esența Babilonului – „*Ea s-a glorificat pe sine*”. Ea a căutat slava venită de la oameni. De aceasta trebuie să ne păzim cel mai mult. Cel ce caută slava personală va deveni în curând parte a sistemului Babilonian.

Mireasa lui Hristos îl glorifică pe Hristos. Ea cântă noua cântare: „*Numai Tu ești vrednic, O Doamne! Noi nu suntem vrednici*”. Ea nu caută și nu își dorește poziție socială, măreție, bogății sau onoruri și nimic altceva din această lume care este obținut în numele religiei. Ea își

dorește să fie numai un slujitor și să se smerească continuu.

Dar Babilonul se glorifică pe sine și trăiește în senzualitate și lux, folosindu-se de numele lui Hristos. Liderii Babilonieni își justifică stilul de viață spunând: „Noi Îl servim pe Dumnezeu. Fii împăratului merită ce este mai bun!!” Astfel acești oameni vicleni trăiesc fără scrupule din darurile sărmanelor văduve și a oamenilor săraci. Aceasta este urâciunea care are loc în creștinism azi. Citim că Dumnezeu le va da acestor oameni pedeapsa *DUBLĂ*. Cel care cunoștea voința stăpânul său și nu l-a ascultat va fi bătut cu mai multe lovituri (*Luca 12:47*).

Babilonul șede ca o împărăteasă și nu știe ce înseamnă plânsul pentru păcatele sale. Ea știe numai cum să aibă petreceri grandioase și picnicuri și să ducă o viață pe picior mare, cheltuind banii Domnului în numele lui Hristos.

V.8-10: Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguîrea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. Și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmiertat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!”

Judecata Babilonului va preceda bătălia Armagedonului. Conducătorii lumii o vor vedea atunci cum va fi judecată.

V.11-13: Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătase și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmură; nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici miroznela, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor.

Când judecata lui Dumnezeu va cădea asupra Babilonului, oamenii de afaceri care au obținut bani în numele religiei, vor plânge și vor jeli – pentru că vânzările vor scădea la zero. Asigură-te că nu ai nici cel mai mic interes în acumularea articolelor luxoase de dragul vanității și a onoarei. Robii și viețile omenești sunt menționate la sfârșitul listei – „trupurile și sufletele oamenilor”. Când oamenii se implică în căutarea articolelor inutile de lux, în final, trupurile și sufletele sunt robite în Babilon.

V.14-20: Și roadele atât de dorite sufletului tău s-au dus de la tine. Toate lucrurile alese, strălucite sunt pierdute pentru tine și nu le vei mai găsi. Cei ce fac negoț cu aceste lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tânguî, și vor zice: „Vai! Vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un

ceas s-au prăpădit!” – Și toți cârmacii, toți cei ce merg cu corabia pe mare, marinarii și toți cei ce câștigă din mare stăteau departe; și, când au văzut fumul arderii ei, strigau: „Care cetate era ca cetatea cea mare?” Și își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: „Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!” „Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și prorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o.”

Dumnezeu va aduce în cele din urmă judecată asupra creștinismului care a trăit numai pentru lume și măreția ei, pentru onoare și bogăție.

Ce învățăm din aceste două capitole? *Capitolul 17* ne avertizează să fim atenți la religia care caută măreția în locul purității. Și *capitolul 18* ne avertizează cu privire la dorința de a trăi în lux – în special dacă este făcută în numele creștinismului.

Creștinismul amestecat cu banii a îndepărtat de Dumnezeu mai mulți oameni decât orice altceva. Cei care nu iau aminte la acest avertisment și care nu sunt atenți pentru a evita astfel de situații vor ajunge în final să fie parte a acestui sistem „creștin” comercial, religios, numit Babilon, și în final vor fi judecați de către Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu spune acestor oameni: „*Ieșiți din ea, oamenii Mei*”. Cel ce are urechi de auzit să audă.

V.21: Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a

aruncat-o în mare și a zis: „Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit!

În *Capitolul 2:20,21*, citim despre „Izabela”, o prorociță mincinoasă. Câteva dintre lucrurile spuse despre ea sunt asemănătoare cu lucrurile spuse despre Babilon. Ea i-a condus pe slujitorii dedicați ai lui Dumnezeu departe de la El, astfel încât aceștia au devenit idolatri și imorali. Dumnezeu i-a dat timp să se pocăiască, dar ea nu s-a pocăit. Izabela a adus duhul Babilonului într-o biserică creștină și bătrânii bisericii nu au oprit-o. În *Vechiul Testament*, împărăteasa Izabela a fost în cele din urmă aruncată de la fereastră și omorâtă (*2Împărați 9:33*). Aceeași soartă o va avea și Babilonul.

Diferența dintre Babilon și Ierusalim contă în pocăință. Singura modalitate de a evita apartenența la Babilon este duhul de pocăință.

V.22: Și nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cântece din instrumente, nici cântători din fluiere, nici cântători din trâmbițe; nu se va mai găsi la tine niciun meșter în vreun meșteșug oarecare. Nu se va mai auzi în tine vuietul morii.

Observați aici prezența muzicii în Babilon. Muzica poate fi un lucru bun dacă este ținută sub controlul Duhului Sfânt. Dar mare parte a muzicii creștine de azi este în controlul lui Satan. În zilele noastre chiar avem „muzică rock creștină” – „creștinii” au început să îl imite pe Satan!! Și credincioșii stau liniștiți pretinzând că îl glorifică pe Dumnezeu!!

În *Geneza 4:21*, citim că fiii lui Cain au fost primii care au inventat instrumentele muzicale – și ele au fost create după ce Cain a fost alungat de Dumnezeu. Nu este acest lucru semnificativ? Muzica nu este rea. A fost creată de Dumnezeu, nu de Satan. Dar ca multe alte lucruri pe care Dumnezeu le-a creat, muzica a fost pervertită de Satan pentru a conduce oamenii către iad. Mulți tineri s-au sinucis după ce au participat la concerte rock. Muzicienii de rock au popularizat folosirea drogurilor și închinarea la Satan în lume. Muzica o găsim și în Babilon. Orice melodie conține un duh, și noi trebuie să-l discernem, să fim conștienți dacă noi ne închinăm lui Dumnezeu prin ea sau ne închinăm muzicii în sine! Mulți credincioși se pare că nu pot face diferența între cele două.

V.23: Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei – pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta.

Oamenii de afaceri în Babilon au fost oamenii mari ai pământului. Vedeți accentul pus din nou pe „măreție” în Babilon. Dacă noi suntem mireasa lui Hristos, chemarea noastră este să fim ca Mirele – disprețuită și respinsă de oameni, și cu siguranță mică în ochii lor.

Se spune aici că toate națiunile au fost înșelate de vrăjitoriile ei. Biblia Amplificată spune că națiunile au fost înșelate de ”*vrăjile ei magice*”. Este uimitor cum duhul Babilonului a păcălit pe creștinii din fiecare națiune – învățându-i că ei pot fi plăcuți lui Dumnezeu și că vor merge în cer, chiar dacă ei vor trăi pentru lume – pentru bani, plăcere și onoruri – prin simplul fapt că ei „cred în

Isus”. Este ca și cum o vrajă a fost pusă peste ei pentru a crede ceva care este în contradictoriu cu tot ceea ce Isus și apostolii au învățat și despre care citim în tot Noul Testament. Acesta este rezultatul vrăjii magice pe care Babilonul a pus-o peste ei pentru ca ei să nu vadă! Este vrăjitorie!! Este înșelăciune!!

Luați în considerare un singur exemplu: Isus a spus: *„Nu puteți iubi și pe Dumnezeu și banii. Dacă iubești pe unul, îl vei urî pe celălalt”* (Luca 16:13). Și totuși sunt mulți oameni care cred că pot să îi iubească pe amândoi. În ziua finală vor descoperi că Babilonul i-a vrăjit – ei doar și-au *imaginat* că îl iubesc pe Dumnezeu, în schimb ei au iubit banii din toată inima și, de fapt, l-au *urât* pe Dumnezeu.

V.24: și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.”

Mulți slujitori ai lui Dumnezeu au fost omorâți de sistemul Babilonian. Când un profet denunță acest sistem, el nu va fi popular printre creștinii care fac parte din el. El va fi omorât sau persecutat într-un fel sau altul. Babilonul este vinovat de sângele multor profeți care de-a lungul secolelor au ținut piept corupției, imoralității și lumii din el. Dumnezeu nu are nimic de a face cu acest sistem. Așa că ***„IEȘIȚI DIN MIJLOCUL EI IMEDIAT”*** – înainte să fie prea târziu!

Capitolul XIX

V.1,2: După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei.”

„Aleluia” este un cuvânt minunat ce înseamnă „Slăvit să fie Domnul”. Acesta apare numai de *PATRU* ori în Noul Testament – toate cele patru apariții sunt în *Apocalipsa 19:1-6!!*

Este interesant de notat faptul că prima oară când apare acest cuvânt „Aleluia” în Noul Testament este când Babilonul, curva a fost judecată. Și noi ar trebui să strigăm „Aleluia” pentru acest lucru! Dar carismaticii care încă sunt în Babilon e posibil să nu fie în stare să spună „Aleluia” – pentru că vraja magică a Babilonului i-a înșelat!!

O altă traducere a acestui verset spune că Babilonul era „*acela care a otrăvit pământul cu imoralitatea lui*”. Numai câteva picături de otrăvă sunt necesare pentru a face un pahar cu lapte ucigător. În acest mod a corupt Babilonul credința creștină – prin amestecul otrăvii tradițiilor omului cu adevărul. Dumnezeu Își răzbună sângele servitorilor dedicați Lui din mâna ei.

V.3: Și au zis a doua oară: „Aleluia!... Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!”

Ei au strigat a doua oară „*Aleluia*” din același motiv. Este o bucurie înspăimântătoare în cer când curva este judecată.

„*Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește*” (Luca 15:10). Noi putem înțelege lucrul acesta.

„*Este bucurie în cer când un credincios îl biruiește pe Satana*” (Apocalipsa 12:11,12). Noi putem înțelege și acest lucru.

Dar cum reacționăm când Cuvântul spune: „*Bucură-te de ea, cerule! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o.*” (Apocalipsa 18:20). Putem noi înțelege această bucurie? Dacă răspunsul este nu, este din cauză că noi nu am înțeles căile lui Dumnezeu.

Satan a ascuns judecata lui Dumnezeu asupra Babilonului de majoritatea oamenilor. Dar noi trebuie să vedem în mod clar că există bucurie în cer când Babilonul va fi dat pe față, când vrăjitoria și înșelăciunea lui sunt făcute manifest pentru ca toți să vadă, și când în final va fi judecat o dată pentru totdeauna.

Astăzi noi trebuie să anticipăm acea bucurie și să spunem „*Aleluia! Slăvit să fie Domnul că într-o zi acest sistem corupt va fi judecat – acest sistem care păcălește oamenii și dezonoarează Numele lui Hristos, care nu are nici un interes în a călca pe urmele pașilor lui Isus sau în a-și lua crucea, ci este doar interesat în a se simți bine în această lume, în a deveni mare sau în a face bani pe seama creștinismului. Slăvit să fie Domnul că toate aceste nonsensuri care se întâmplă în Numele Tău – rochiile extravagante și cruciulițe și coroane de aur, și ospetele și festivalurile – vor fi distruse în curând. Aleluia! Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor*”. Acesta este duhul cerului – și trebuie să avem ceva din acest duh în noi chiar acum.

Dacă noi suntem una în duh cu Dumnezeu și locuitorii cerului, vom fi părtași la bucuria lor, când Babilonul va fi distrus!!

V.4: Și cei douăzeci și patru de bătrâni, și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: „Amin! Aleluia!”

Cel de-al treilea „Aleluia” este spus din nou pentru același motiv! Trei de „Aleluia” doar pentru că curva este judecată! Este ca și cum am striga, „Trei ovații pentru că Babilonul a fost distrus!!”

V.5-7: Și, din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!” Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru cel atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne înveselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit,

A patra oară când strigă ei „Aleluia” și se bucură în cer, este momentul când mireasa lui Hristos s-a pregătit pentru nunta ei!! Pentru că Domnul Dumnezeul Atotputernic împărățește, El a făcut ca toate persecuțiile și opozițiile pe care le-a avut de înfruntat mireasa pe pământ, să lucreze spre binele ei și să o pregătească pentru ziua nunții ei!!

Observați că nu spune că *Domnul* a pregătit mireasa. Nu. Se spune că „*soția Lui s-a pregătit*”. *NOI* trebuie să ne pregătim pentru venirea Domnului. Mulți credincioși știu că dacă noi mergem în lumină așa cum Dumnezeu este în lumină sângele lui Hristos ne curățește de orice păcat (*1Ioan 1:7*). Dar aceasta este numai o față a adevărului. Cealaltă față a adevărului este că și noi trebuie să ne curățim.

Luăți în considerare aceste trei versete pentru această conexiune:

1. *1Ioan 3:3*: „*Oricine are nădejdea aceasta în El SE CURĂȚĂ, după cum El este curat.*” Versetul anterior vorbește despre devenirea noastră ca Hristos, când El se va întoarce. Dar care este singurul semn al acelora care au spernața revenirii lui Hristos în inimile lor? *Ei se curăță constant*. Și când se opresc? Numai atunci când sunt la fel de curați ca Hristos!! Astfel noi putem spune, pe baza Scripturii că „*toți cei care NU au speranța revenirii lui Isus (a doua oară) pot fi identificați prin acest fapt, că ei NU se curătesc în viața de zi cu zi până la standardul de curăție al lui Hristos!!*”
2. *2 Corinteni 7:1*: „*Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, SĂ NE CURĂȚĂM de ORICE întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu*”. Promisiunile la care se face referire aici sunt cele găsite în versetele dinaintea acestuia (*2 Corinteni 6:14-18*), care sunt asemănătoare cu îndemnul din *Apocalipsa 18:4*: „*Ieșiți din mijlocul ei, oamenii mei*”. Aici citim: „*Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice*”. Condiția pentru ca

aceste promisiuni să fie împlinite este ca noi să ne curățim. De ce lucruri trebuie să ne curățim? De **TOATĂ** murdăria cărnii și a duhului. Prin aceasta se pregătește mireasa lui Hristos. Așa că acum este evident că nu toți credincioșii pot afirma că sunt parte a miresei lui Hristos, pentru că majoritatea acestora nu au nici cel mai mic interes să se curățească.

3. *2Timotei 2:20,21: „Într-o casă mare (biserica) nu sunt numai vase de aur și de argint (aceștia sunt biruatorii), ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci, dacă cineva SE CURĂȚĂ de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.”* Noi toți începem ca vase dezonorante – convertite, dar nu ca Hristos. Dar aici ni se spune că ne putem curăți și deveni vase de aur onorabile, sfințite (despărțiți de păcat), care sunt folositoare Stăpânului pentru orice lucrare bună pe care El o are în minte pentru noi. Totul depinde de cât de serios luăm chemarea de a ne curăți.

În acest mod se pregătește mireasa.

V.8: și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat.” (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)

Expresia „*i s-a dat*” exprimă clar ideea de dar, ceea ce ne învață că dorința și abilitatea de a ne curăți sunt un dar de la Dumnezeu. Dumnezeu este acela „*care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*”

(*Filipeni 2:13*). Noi nu putem să ne luăm meritul pentru acest lucru sau să ne mândrim în fața altui credincios. Un om evlavios este un om smerit care îi dă *toată* cinstea lui Dumnezeu pentru orice bunătate care se găsește în El. El știe că nimic bun nu se găsește în carnea lui.

Dacă această haină este un dar de ce nu o primesc toți? Pentru că Dumnezeu nu forțează pe nimeni să primească darurile Lui. Darurile Lui pot fi primite numai de cei care răspund la Cuvântul Său.

Inul subțire nu este neprihănirea lui Hristos, ci „*faptele drepte ale sfinților*”. Este adevărat că neprihănirea lui Hristos ne este impusă imediat ce ne naștem din nou (*Romani 4:22-24; 1 Corinteni 1:30*). Dar ni se spune de asemenea „*că porunca Legii (atunci va putea) să fie împlinită în noi (înăuntrul nostru)*” (*Romani 8:4*). Aceasta este rochia miresei: „*faptele drepte ale sfinților*”. Acest lucru este atât de clar în *Apocalipsa 19:8*, încât cineva trebuie să fie orb ca un liliac pentru a nu fi în stare să vadă.

Faptele ei drepte îi sunt veșmânt. Ea l-a obținut luând în serios poruncile Domnului de a se curăți și purifica. Ea și-a croit propria salvare cu „*frică și cutremur*” (*Filipeni 2:12*). Fiecare pas făcut cu frică și cutremur în puterea Duhului Sfânt înseamnă o nouă cusătură pe veșmântul de mireasă. De-a lungul anilor, ea și-a țesut toată îmbrăcămintea.

Dar cum este un Creștin care ia ușor toate aceste lucruri, spunând: „Sângele lui Isus m-a curățit, deci eu sunt în siguranță”. Unui astfel de creștin Domnul îi spune: „*Iată, Eu vin ca un hoț. Fericite de cel ce veghează și își păzește hainele, CA SĂ NU UMBLE GOL și să i se vadă rușinea!*” (*Apocalipsa 16:15*).

Ați văzut vreodată o mireasă care să vină dezbrăcata la nunta ei? Domnul îi avertizează pe oameni Săi să nu fie găsiți goi – din cauză că nu au un veșmânt în ziua nunții. Ei nu au avut fapte drepte împlinite.

Înșelăciunea Babilonului, misterul nedreptății, vraja magică pe care Babilonul a aruncat-o asupra multor creștini este aceasta: „Nu vă îngrijorați! Sunteți îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos! Nu contează cum trăiești.” Iacov ne avertizează – credința fără fapte este moartă. Totuși Babilonul i-a împiedicat pe credincioși să ia în serios aceste avertismente.

Există o diferență între neprihănirea noastră, care este ca o haină mânjită în fața lui Dumnezeu (*Isaia 64:6*) și neprihănirea țesută în noi de Duhul Sfânt în timp ce ne luăm crucea și mergem pe urma pașilor lui Isus. Veșmântul de nuntă este acesta din urmă. Când venim pentru prima oară la Domnul tot ce avem ca îmbrăcăminte sunt hainele mânjite ale neprihănirii noastre și hainele și mai mânjite ale păcatelor noastre. Dar când suntem născuți din nou, Dumnezeu ne justifică – prin transmiterea neprihănirii lui Hristos nouă (*Romani 3:24; 4:5*).

El scrie legile Lui în inimile și mințile noastre (*Evrei 8:10*) și le împlinește (*Romani 8:4*). Astfel, portul nostru exterior – caracterul – va fi neprihănirea, asemănându-ne cu Hristos.

Veșmântul miresei este din in subțire, strălucitor și curat. Ce contrast este aici între simplitatea ei, și haina purpură și stacojie, împodobită cu bijuterii din aur ale curvei. În „*Psalmul Nunții*” (*Psalm 45*), citim despre Domnul, Mirele nostru, că „*iubește neprihănirea și urăște răutatea*” (v.7). Iar mireasa este descrisă astfel: „*Fata împăratului este plină de strălucire ÎNĂUNTRU*” (v.13). Ea are un duh blând și liniștit (*1 Petru 3:4*). Și cu această

haină lăuntrică „ea va fi adusă înaintea Împăratului” (v.14).

Aceasta se va împlini în *Apocalipsa 19:8*.

V.9: Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!”

Acest verset indică limpede că în cer vor fi oameni care nu fac parte din mireasa lui Hristos, pentru că ei sunt *invitați* la ospățul nunții. Nicio mireasă nu este invitată la ospățul propriei nunți. Atunci cine sunt aceștia? Poate ei sunt aceia care, deși au părăsit curva Babilonului, totuși nu au avut inima întregă pentru a face parte din mireasa lui Hristos. Isus a spus că între semințele care au căzut pe pământ bun sunt trei tipuri de persoane – cei care au dat rod unul treizeci, altul șaiszeci și altul o sută (*Marcu 4:20*). Nici una dintre aceste trei categorii de oameni nu au fost în pământ rău. Toate au avut pământ bun. Totuși diferența era mare între credincioșii cu 30 și cei cu 100. Credincioșii cu 100 formează Mireasa lui Hristos, pentru că ei „*au urmat Mielul oriunde a mers El*”. Cei cu 30 și 60 sunt invitați la ospățul nunții Mielului.

Probabil că în timp ce citiți acestea sunteți tentați să gândiți că toate acestea sunt opinia unui fanatic religios. Așa că lui Ioan i se spune să mai adauge o propoziție: „*Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu*”!!

V.10. Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui

Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei.)

Ioan a fost atât de entuziasmat încât a căzut la picioarele celui care i-a arătat toate acestea, pentru a i se închina. În răspunsul imediat dat lui Ioan de acel înger, noi vedem atitudinea adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu: „*Nu mi te închina, nu te atașa de mine*”. Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu întotdeauna te va pune în legătură cu Hristos care este Capul, și nu va permite ca cineva să se atașeze de el. A atrage oamenii la noi înseamnă să îi facem să ni se închine. Oricine face acest lucru nu este un slujitor al lui Dumnezeu, ci o imitație. El are duhul lui Anticrist care îi atrage pe oameni la el.

Astăzi în creștinism, din păcate există imitatori prin care mulți credincioși sunt înșelați. Mulți credincioși aproape că se închină anumitor păstori. Ei trăiesc prin fiecare cuvânt care iese din gura acelor păstori – în loc să trăiască prin cuvintele care ies din gura lui Dumnezeu. Ei caută să știe voia lui Dumnezeu printr-un om, în loc să meargă direct la Dumnezeu – și acești păstori continuă să îi încurajeze!! Aceasta este idolatrie!! Există multe așa zise „*profeți*” în diverse cercuri creștine din zilele noastre care îi fac pe credincioși să devină dependenți de „*profet*”. Toți acești profeți sunt falși.

Dar aici vedem îngerul spunând, „*Eu sunt doar un slujitor al lui Domnului, așa cum ești și tu! Închină-te numai lui Dumnezeu.*”

A păstra „*mărturia lui Isus*” înseamnă că noi ducem mai departe azi aceași torță pe care a ținut-o Isus pe pământ. Noi proclamăm cuvintele Sale: „*Bindecuântați sunt cei curați cu inima pentru că ei vor vedea pe Dumnezeu*”.

Aici avem o definiție clară a *adevăratei profeții*: „**MĂRTURIA LUI ISUS**”. Aceasta înseamnă în esență două lucruri:

În primul rând, adevărata profeție atrage întotdeauna atenția asupra lui Hristos, și Îl înalță. Când Isus este înălțat el atrage pe toți oamenii la El. Duhul Sfânt Care dă darul adevăratei profeții întotdeauna Îl glorifică pe Hristos (*Ioan 16:14*). Orice profeție care atrage atenția asupra ta sau asupra oricărui alt om, care te înalță pe tine sau pe orice alt om poate fi considerată *profeție falsă*.

În al doilea rând, adevărata profeție va proclama tot ceea ce Isus a proclamat în predicile Sale. Nu există compromisuri în adevărata profeție. Ea va fi plină de har și de adevăr și va spune TOT adevărul – în dragoste.

De aceea, pentru a testa profeția, trebuie să cunoaștem în primul rând ce a spus Isus în învățăturile Sale. Astfel vom avea baza prin care să testăm tot ce auzim ca „*profeții*”. Dacă nu am studiat atent evangheliile, există șanse să fim înșelați. Pentru că 99% a ceea ce astăzi se numesc „*profeții creștine*” nu proclamă ceea ce Isus a proclamat. Trebuie să citiți prin prisma prediciei de pe munte (*Matei 5-7*) și să comparați cu ce auziți în majoritatea bisericilor azi pentru a vă da seama.

V.11-13: Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el, se cheamă „Cel credincios” – și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.”

Aceasta este cea de a doua venire a lui Hristos. În *Cap. 6:2* am văzut un alt om pe un cal alb – Anticristul. Dar aici în sfârșit este Hristos Însuși. Observați din nou accentul pus pe dreptate și judecată. Judecata lui Dumnezeu întotdeauna va fi dreaptă.

Ochii lui sunt ca para focului, penetrând în motivele și atitudinile cele mai adânci ale inimilor noastre. Capul lui este încununat cu multe cununi – care Îl proclamă ca Împăratul Împăraților. El are, de asemenea, un Nume nou (*vedeți Apocalipsa 3:12*).

El este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge – simbolizând faptul că moartea lui Hristos pe cruce și sângele care I-a curs vor fi amintite pentru toată veșnicia.

Fiecare persoană din cer va fi vindecată de orice desfigurare fizică pe care a avut-o pe pământ. Cei care nu au avut mâini sau picioare aici vor avea un trup nou în înviere. Toate rănilile vor fi vindecate. Doar Isus este singurul care va păstra rănilile care le-a primit pe cruce – pentru veșnicie – ca un memento perpetuu al dragostei Sale pentru noi și al prețului pe care El l-a plătit pentru salvarea noastră. Așa cum cântăm în acea cântare frumoasă, noi îl vom recunoaște după rănilile acelea.

„Eu îl voi cunoaște, Eu îl voi cunoaște,

Prin semnul cuielor din palmele Sale!”

Isus este numit „*Cuvântul lui Dumnezeu*”, „*Credincios și Adevărat*” și, de asemenea, „*Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor*” (*v.16*).

V.14: Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat.

Oștile din cer se referă la cei 144.000 – biruatorii – cei chemați, aleși și credincioși.

V.15,16: Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

Din gura Lui iese o sabie ascuțită – ce simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu prin care toate națiunile vor fi judecate. Isus a spus în *Ioan 5:22*, că Tatăl a încredințat toată judecata Fiului. Și Domnul Isus va duce la îndeplinire judecata prin Cuvântul Său: „*Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi*” (*Ioan 12:48*).

V.17,18: Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, și a zis tuturor păsărilor, care zburau prin mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților, și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!”

De la acest verset în continuare, vedem o altă descriere a bătăliei Armagedonului. (După cum am văzut mai devreme, evenimentele din cartea *Apocalipsa* nu sunt înfățișate în ordine cronologică).

Bătălia Armagedonului va avea loc într-o singură zi.

Aici îngerul lansează o invitație tuturor păsărilor cerului să se adune la ospățul mare al lui Dumnezeu. Acesta este un ospăț diferit față de cel al nunții Mielului!! Acesta este un ospăț de carne a oamenilor morți! La aceasta s-a referit Isus, vorbind de a doua venire, că după răpirea bisericii (v.30,34,35), vulturii se vor strânge unde va fi trupul (Luca 17:37). La Armagedon, vulturii se vor aduna împrejurul trupurilor moarte pentru marele ospăț al lui Dumnezeu!!

Citim despre acest ospăț și în *Ezechiel 39:17-21*, unde Domnul zice: „Spune păsărilor de orice soi și tuturor fiarelor câmpului: „Adunați-vă și veniți! Strângeți-vă din toate părțile pentru jertfa mare... mâncați carnea vitejilor... Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor și a călăreților”.

V.19: Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui.

În *Ezechiel 38:2*, citim despre Domnul care spune: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului”. Aceasta se referă la Europa care era populată de Melec și Tubal, descendenții lui Noe care sunt menționați aici (*Geneza 10:2-4*). Prințul la care se face referire aici este acela care va conduce aceste națiuni în bătălia Armagedon – Anticristul. Bătălia se încheie cu distrugerea tuturor acestor oștiri de către Domnul.

V.20,21: Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar ceilalți au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Au fost doi oameni care au fost luați vii în cer – Enoh și Ilie. Aici vedem doi care sunt aruncați de vii în iazul de foc – Anticristul și prorocul mincinos. Restul vor fi omorâți de sabie (Cuvântul lui Dumnezeu) – care a ieșit din gura lui Hristos.

Iadul și iazul de foc nu sunt în același loc. Iadul este un eleșteu micuț de foc care este locul unde merg toți necredincioșii azi. Într-o zi iadul va fi aruncat în iazul de foc (*Apocalipsa 20:14*).

În Vechiul Testament, citim despre Core, Datan și Abiram și alți 250 care au fost înghițiți de vii în iad (*Numeri 16:31-33*). Ei au fost pedepsiți într-un mod atât de crunt pentru că ei s-au răzvrătit împotriva autorității spirituale pe care Dumnezeu a lăsat-o peste ei – Moise. Ei aveau duhul lui Lucifer, au poftit o poziție de conducere pe care Dumnezeu nu le-a încredințat-o. În plus, l-au vorbit de rău pe Moise. Așa că Dumnezeu i-a trimis în *același loc de unde aparținea și Lucifer*.

La bătălia Armagedonului vedem acest duh de răzvrătire care s-a adunat și a crescut în această perioadă de 6000 ani, ajungând în final la apogeu. Ca un abces imens, umplut de duhul răzvrătirii, care în cele din urmă se sparge. Astăzi, copiii se răzvrătesc împotriva părinților.

Studentii se răzvrătesc împotriva profesorilor. Și credincioșii se răzvrătesc împotriva liderilor puși de Dumnezeu – (prin aceasta mă refer NU la preoții și păstorii Babilonieni, ci la păstori evlavioși, pe care Dumnezeu Însuși i-a ridicat și ales). Trebuie să fim atenți la duhul răzvrătirii împotriva acestor autorități dumnezeiești, pentru că aceasta va conduce Anticristul în final și aceasta va distruge Isus în final.

Toate acestea ne învață că Dumnezeu urăște răzvrătirea împotriva autorității. Trăim acum în timpurile dinaintea zilei când Anticrist care va conduce rebelii va fi trimis de viu în Iazul de foc.

CAPITOLUL XX

V.1,2: Apoi am văzut coborându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani.

Când Isus a scos demonii dintr-un om care avea o legiune de demoni în el, demonii L-au implorat să nu îi trimită în adânc (*Luca 8:31*). Ei L-au întrebat dacă El a venit să îi chinuie înainte de vremea lor (*Matei 8:29*). Ei știau că într-o zi destinul lor va fi adâncul. Dar știau, desemenea, că timpul lor încă nu sosise.

Dar aici vedem că acel timp va veni în final!! Satana și demonii săi vor fi legați pentru o mie de ani în adânc.

V.3: L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

A fost un timp când Lucifer a fost capul îngerilor. Dar acum unul din îngerii juniori vine și îl închide!!

Vedem patru etape în căderea lui Satana.

(1) Din cel de-al treilea cer în cel de-al doilea cer (*Isaia 14:12-15*).

(2) Din cel de-al doilea cer pe pământ (*Apocalipsa 12:9*).

(3) De pe pământ în adânc (*Apocalipsa 20:1-3*).

(4) În Iazul de foc pentru veșnicie
(*Apocalipsa 20:10*).

În contrast cu aceasta, îl vedem pe Isus Care s-a smerit pe Sine și a venit din cer și a coborât în părțile cele mai sărace ale pământului, fiind crescut și ascendent la Tronul lui Dumnezeu.

Cel care se înalță pe sine, va fi smerit și cel care se smerește va fi înălțat. Sunt două duhuri ce operează în lume – unul care caută să se coboare și să se smerească constant, și celălalt care caută să se ridice cât mai sus și să se înalțe pe sine constant. Fiecare din noi este influențat de unul dintre cele două duhuri.

Diavolul va fi încuiat aici ca el să nu mai poată înșela pe nimeni. Observați că accentul se pune pe *înșelarea* oamenilor și nu pe *torturarea* acestora. Mulți oameni se tem că diavolul îi va răni fizic. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează mai mult împotriva faptului că vom fi înșelați de acesta. Isus ne-a spus să nu ne fie frică de cei care ne pot omorî trupurile. Noi suntem avertizați să fim atenți la *șiretlicurile* și *înșelătorile* Satanei. *Vrăjitoriile magice* ale Babilonului sunt mai periculoase decât *persecuțiile*.

Această perioadă de 1.000 de ani a împărăției lui Isus poate fi conectată cu odihna sabbatului pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru om. Dumnezeu i-a rânduit șase zile lui Adam în care să muncească și în cea de-a șaptea zi să se odihnească. *2Petru 3:8* ne spune că o zi pentru Domnul e ca o mie de ani. Astfel, 6 zile vor fi 6000 de ani. Aceasta este aproape perioada de timp pe care omul a trăit-o pe pământ de la Adam încoace. Așa că trebuie să fim foarte aproape de cea de a șaptea zi – cel de-al șaptelea mileniu (1000 ani) de odihnă.

Cei 1.000 de ani ai împărăției lui Isus pe pământ sunt descriși pe scurt în *Isaia 11:6-9* astfel: „*Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii*”.

Adam era vegetarian! Dumnezeu i-a permis să mănânce numai plante, frunze și fructe. Dar după potop, Dumnezeu i-a spus lui Noe, că poate mânca și carne. Dar în mileniul acesta, toate animalele vor deveni vegetariene din nou. Natura se va întoarce la condițiile din grădina Eden. Șarpele nu va mai fi otrăvitor. Nu vor mai fi ciulini sau spini pe pământ. Nici un animal nu va mai fi înspăimântător. De ce? Pentru că lui Isus i s-a dat în sfârșit locul de drept pe pământ.

Ce tristețe că și animalele suferă, din cauza răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu!! Toată creația geme, așteptând descoperirea „*fiiilor lui Dumnezeu*” (*Romani 8:25*). Regnul animal așteaptă ca fiii lui Dumnezeu să ia în stăpânire această lume (care a fost condusă timp de 6000 de ani de fii diavolului).

V.4: Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani.

Cei care au înviat la viață au fost „*cei cărora li se tăiase capul din pricina MĂRTURIEI LUI ISUS*”. Ei au fost omorâți nu pentru că au făcut muncă de asistență socială a săracilor, ci pentru că au dus mai departe mărturia lui Isus. Ce este „*mărturia lui Isus*”? Isus i-a spus lui Pilat, „*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. De aceea, slujitorii mei nu se vor lupta*”. Aceasta este mărturia lui Isus – o mărturie a purității, bunătății și altele nelumești. El a trăit pentru lucrurile cerești și veșnice. Acești ucenici nu s-au închinat anticristului, și nu au avut semnul acestuia nici pe frunte, nici pe mână, așa au împărățit cu Isus 1.000 de ani.

Vă puteți imagina că fiecare creștin va împărăți cu Isus? Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte clar că „*Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El*” (2Timotei 2:12, Romani 8:17). Acei care sunt credincioși în viața privată azi, vor fi răsplățiți public și vor împărăți cu EL atunci.

În lumina acestor versete, noi îl numim pe Dumnezeu mincinos dacă ne putem imagina că fiecare așa zis „credincios” va împărăți cu Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că numai cei care vor fi *BIRUITORI* vor împărăți cu Hristos. Isus a spus în *Apocalipsa 3:21* „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie*”.

V.5,6: Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.

În *Ioan 5:29*, Isus a spus: „*toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.*”

Cea de a doua moarte nu mai are nici o putere asupra celor care sunt înviați la prima înviere. Observăm o expresie similară în *Apocalipsa 2:11*, unde se spune, „*Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.*” Așa că noi vedem că numai acei care au ieșit biruitori vor fi înviați la prima înviere – cei care au ascultat vocea Duhului Sfânt pe pământ și au biruit lumea și păcatul.

Isus a vorbit despre „*cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți*” (*Luca 20:35*). Această afirmație a lui Isus ne învață, de asemenea, că prima înviere nu este pentru toată lumea. Unii vor fi considerați îndeajuns de vrednici pentru a avea parte de aceasta, dar nu și ceilalți. Toți vor fi înviați din morți într-o zi. Dar numai cei care sunt vrednici vor fi înviați la prima înviere.

În *Evrei 11:35*, citim despre sfinții Vechiului Testament, care nu și-au negat credința, când au fost torturați. Ei au refuzat să primească semnul fiarei pe frunțile sau pe mâinile lor. Ei nu au acceptat eliberarea la preț de compromis. De ce? Pentru a avea parte de prima înviere – „*învierea mai bună*”. Înțelegem că există o înviere *mai bună*, și există o înviere care nu este așa de bună. Din cauză că acești sfinți ai Vechiului Testament au dorit să aibă parte de *învierea mai bună*, ei au refuzat să se lepede de credință.

În *Daniel 12:2*, citim: „*Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică*”.

În *Luca 14:14*, Isus a spus că dacă ajutăm, binecuvântăm și dăm celor care sunt în nevoie, celor care nu ne pot răsplăti în această viață, noi vom fi răsplățiți la învierea celor neprihăniți. Dumnezeu va răsplăti pe biruitori pentru tot ceea ce ei au sacrificat pentru El, pentru Împărăția Lui și pentru alții.

În *Filipeni 3:7-11*, Pavel spune: „*Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi*”. Tot ce este pe pământ este gunoi în comparație cu cunoașterea lui Hristos. Și de ce Pavel le-a considerat pe toate un gunoi? Pentru un singur motiv: „*ca să ajung cu orice chip la **învierea din morți***”.

Ceea ce Pavel spunea era: „*Eu doresc să fiu un biruitor. Eu doresc că cunosc și părtășia suferințelor Lui. Altfel nu voi împărăți cu El. Eu vrea să cunosc puterea învierii Lui în viața mea acum pentru ca într-o zi să ajung cu orice chip la **acea înviere selectivă din morți care va avea loc***.”

Când Domnul va veni, și morții vor fi ridicați, ei vor împărăți cu Hristos în trupuri înviate. Când vom învia din morți, noi vom avea trupuri exact cum a avut Hristos. *Filipeni 3:21* spune că El ne va schimba trupurile noastre umile și netrebnice în trupuri care vor semăna cu trupul Său glorios. Și știți puterile pe care le-a avut trupul Său. Trupul Său putea trece prin ziduri. El putea să se transfere dintr-un loc în altul într-o fracțiune de secundă. Și noi vom avea astfel de trupuri. Va fi un trup vizibil din carne și oase (fără sânge), la fel ca cel pe care l-a avut Isus. (*Luca 24:39*).

Vom fi în stare să recunoaștem sfinții lui Dumnezeu pe care nu i-am văzut niciodată. Petru, Iacov și Ioan nu au avut nevoie de introduceri când i-au văzut pe Moise și Ilie pe muntele schimbării la față. Cum i-au recunoscut ei? Ei nu văzuseră poze cu Moise și Ilie nicăieri. A fost o recunoașterea spontană a oamenilor, care e posibilă în Împărăția lui Dumnezeu.

2Corinteni 5:10 ne spune că noi **TOȚI** trebuie să apărem înaintea scaunului de judecată a lui Hristos pentru a putea fi răsplățiți pentru faptele pe care le-am făcut în trupurile noastre, în acord cu ceea ce am făcut, bun sau rău.

Mântuirea nu este prin fapte, ci prin har. Dar răsplata va fi conform faptelor noastre.

Domnul Isus va da răsplată ucenicilor Săi la scaunul Lui de judecată. Această răsplată va fi în concordanță cu nivelul credinței și smereniei noastre. Cea mai mare răsplată va fi o *intimitate și părtășie mai apropiată cu Dumnezeu și Hristos pentru veșnicie*. Vom descoperi atunci că într-adevăr aceasta este cea mai mare onoare și cel mai mare privilegiu pe care Domnul le poate da cuiva.

Pământul va avea pace pentru 1000 de ani pentru că Satana va fi legat și pentru că Isus Hristos va împărăți pe pământ din Ierusalim.

În timpul acestui mileniu, milioane de copii se vor naște pe pământ, așa cum se nasc și azi. *Isaia 65:20* spune: „Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos.”

În zilele noastre sunt milioane de copii care mor în copilărie. Dar nu va fi așa și în mileniu. Oamenii vor trăi

pentru sute de ani pentru că bolile vor fi îndepărtate și blestemul parțial ridicat. Blestemul nu va fi ridicat complet – pentru că moartea încă va mai fi. Tinerii care vor fi întâlniți atunci vor fi de 90 și 100 de ani!! Va fi ca în vremea de la Adam la Noe când oamenii ajungeau să trăiască peste 900 de ani (*Zaharia 8:4,5*). Dar vor fi încă păcătoși neîntorși la Domnul pe pământ în acea vreme (*Isaia 65:20 –KJV*).

V.7,8: Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.

La sfârșitul mileniului, Satana va fi eliberat din închisoarea sa și i se va permite să viziteze pământul din nou.

De ce Dumnezeu va permite acest lucru? Pentru a arăta tuturor natura coruptă a omului.

Cei 1.000 de ani când Isus va împărăți, vor fi un timp de pace când toată lumea va vedea bunătatea și smerenia nu numai a Împăratului Isus, dar și a sfinților care vor împărăți împreună cu El (nu ca liderii corupți de azi). Și animalele se vor bucura enorm de acești ani. Dar Isus tot va trebui să împărățească cu un toiag de fier, pentru că tot vor fi păcătoși care trebuie suprimați. Oamenii păcătoși vor continua neschimbați, fără să renunțe la răzvrătirea din inimile lor. Dar le va fi frică să fie neascultători.

Văzând lucrurile acestea și comparându-le cu cei 6.000 de ani de domnie ai lui Satan, oricine ar putea crede

că întreaga lume îl va alege cu bucurie pe Isus ca Împărat. Dar nu. Nu vor face întocmai. Aceasta este realitatea de *necrezut*, că atunci când Satana va fi eliberat pentru puțină vreme și va merge peste tot pământul, el va fi încă în stare să adune *milioane* care să îl urmeze pe el în răzvrătirea împotriva Domnului.

Este de necrezut că vor fi oameni care îl vor urma încă pe Satan. Dar atunci Dumnezeu va arăta corupția din inima omului.

Aici spune că Satan va merge și îi va înșela pe oameni – nu îi va înspăimânta. Încă o dată el le va spune oamenilor: *„Poruncile lui Dumnezeu sunt copleșitoare: Timp de 1000 de ani nu v-ați putut satisface poftetele. Nu v-ați putut distra pentru că a trebuit să ascultați de Dumnezeu. Acum veniți la mine și bucurați-vă de plăceri.”*

Acestea sunt cuvintele pe care le-a spus omului timp de 6.000 de ani și mulți l-au crezut. Lucrul uimitor este că după experiența mileniului vor fi încă oameni *care îi vor da crezare și vor conduși de pe calea dreaptă*.

Prin aceasta Dumnezeu va arată universului corupția rasei adamice, chiar după ce au văzut împărăția de o mie de ani a lui Isus ei îl vor alege pe Satan pentru a trăi o viață plină de plăceri.

Gog și Magog sunt menționați din nou aici. Aceasta nu este bătălia Armaghedonului. Lupta a fost înainte de mileniu. Dar acum urmașii lui Gog și Magog se vor aduna pentru a lupta împotriva Domnului a doua oară!! Cu adevărat stupizenia omului este incredibilă. Se pare că nu învață niciodată cele mai elementare lecții. Așa cum spune în Biblie, inima omului este deosebit de înșelătoare și nici un lucru bun nu se găsește în ea (*Jeremia 17:5*;

Romani 7:18). Și la sfârșitul timpurilor aceasta va fi dovada cea mai clară.

V.9: Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit.

Acești oameni fără minte vor încerca să îi atace pe sfinți, chiar dacă ei au văzut că trupurile înviate ale sfinților nu pot fi rănite sau omorâte. Astfel reușește Satan să îi facă de rușine pe oameni. Ei au înconjurat tabăra sfinților – Ierusalimul, unde Isus va avea tronul. Dar va coborî foc din cer și ei vor distruși pe loc. Această luptă va fi cu mult mai scurtă decât bătălia Armagedonului, care e posibil să dureze o zi. Aceasta se va încheia într-o clipă.

V.10: Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.

Observați de câte ori se menționează în *Apocalipsa* că diavolul este un înșelător. Această mențiune repetată este pentru a ne avertiza. El este în final trimis în casa lui de veci – iazul de foc. Primii care vor fi trimiși în iazul de foc – după bătălia de la Armagedon – sunt Anticristul și prorocul mincinos. Primul care va fi aruncat în iazul de foc după mileniu este Satan.

Fiara și prorocul mincinos sunt încă în acest loc după o mie de ani. Ei nu sunt mistuiți, pentru că focul nu se stinge și viermii nu mor niciodată acolo (*Marcu 9:44,46*). Asemenea Babilonului, fumul lor se va ridica în vecii vecilor (*Apocalipsa 19:3*).

Mulți azi cred că oamenii nu îl urmează pe Domnul Isus, pentru că ei nu au văzut bunătatea Domnului. Dar după mileniu, toți vor vedea că nu acesta a fost motivul. Adevăratul motiv este că omul nu dorește să renunțe la propria voință.

V.11: Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele.

Primul tron – scaunul de judecată al lui Hristos – a fost așezat la începutul mileniului, când sfinții au fost răsplătiți. Acum vedem cel de-al doilea scaun de domnie – scaunul de domnie mare și alb – care va fi așezat la sfârșitul mileniului. Aici se spune că nu s-a găsit loc pentru pământ și pentru cer. Când Isus s-a născut în Betleem, nu s-a găsit niciun loc pentru El ca să se nască. Dar atunci El va st pe tron și niciun loc nu se va găsi pentru pământul care l-a respins.

V.12: Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.

Chiar și după ce acești necredincioși vor fi ridicați din morminte, observați că ei sunt numiți „morți”. Ei încă nu sunt vii, pentru că sunt morți spiritual. Ei sunt fizic vii pentru că ei au fost ridicați din mormintele lor, dar ei sunt morți spiritual.

„*Morții*” stau înaintea scaunului de domnie și cărțile sunt deschise. Textul marginal de redare spune că „*au fost deschise suluri*”. În anul 96 după Hristos, nu existau cărți legate, așa cum sunt astăzi. Ei aveau numai suluri – pergamente lungi care erau rulate pe un ax. Persoana care umbla cu sulul trebuia să ruleze un capăt pentru a merge la următoarea pagină. Cel mai apropiat lucru pe care îl avem azi care este apropiat sulului este caseta magnetică, ca aceea folosită la aparatele de înregistrare a vocii și a imaginii. Am putea parafraza acest verset astfel: „*Casetele video au fost aduse și vizionate*”. Ce casete? Înregistrările vieților întregi a fiecărui om care a trăit pe pământ de la Adam, și care nu a fost înălțat la prima Înviere. Aceste înregistrări sunt păstrate în memoria fiecărui om – fiecare faptă pe care a făcut-o, fiecare cuvânt pe care l-a spus și fiecare gând, atitudine ori motiv greșit pe care le-a avut în timpul vieții sale.

Și ei vor fi judecați după înregistrările de pe propriile casete. Mântuirea este prin har. Dar răsplata și pedeapsa sunt după munca fiecăruia. Vor fi nivele diferite de pedeapsă în iazul de foc. Dumnezeu nu ar fi drept dacă ar pedepsi pe toți oamenii în același mod. Fiecare va fi judecat după faptele sale. Domnul va rula caseta fiecărui om pe un ecran pentru ca toți să vadă, când fiecare va înainta. Caseta memoriei fiecărui om nu poate minți și ea va reda fidel toate lucrurile. Omul nu va putea nega faptele de care este judecat pentru că acestea vor fi rulate din propria amintire. Și întreaga lume va vedea înregistrarea și va fi de acord cu pedeapsa veșnică pe care Dumnezeu o va da fiecăruia. Această judecată va demonstra dreptatea lui Dumnezeu în pedepsirea oamenilor. Este o vorbă care spune „*justiția nu trebuie să fie doar înfăptuită, ci și vazută pentru a fi înfăptuită*”. În acea zi toți vor vedea că judecata a fost aplicată perfect de Dumnezeu. Cuvintele lui

Isus se vor împlini: „*Vă spun că, în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit*” (Matei 12:36). Poți crede că fiecare cuvânt spus în vânt a fost uitat? Ele au fost înregistrate pe caseta video a memoriei personale. Cuvintele pe care le-ai spus la mânie sau amărăciune, cuvinte de bârfă și de hulă etc., toate au fost înregistrate pe casetă.

Romani 2:16 spune că Dumnezeu va judeca secretele oamenilor. *1Corinteni 4:5* spune că Dumnezeu va aduce toate lucrurile și motivele ascunse la lumină. „creștinii” Babilonieni care au făcut bani în numele lui Hristos pentru a-și construi imperiul financiar, vor fi descoperiți în acea zi. Nimeni nu va scăpa. Morții vor fi judecați conform cu faptele lor.

V.13: Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.

Este posibil ca morții pe care *Marea* îi dă înapoi să se refere la duhurile rele care au fost închise. Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele – adică necredincioșii. Se pare că marea conține pe alții.

2Petru 2:4 spune că Dumnezeu a condamnat anumiți îngeri care au păcătuit aruncându-i în adânc, înconjurați de întuneric și i-a păstrat acolo pentru judecată. Contextul din *2Petru* se referă la vremea lui Noe (v.5), când niște îngeri au comis un păcat sexual: au preacurvit și au intrat în diferiți bărbați pentru a putea face sex. Acestor îngeri nu li s-a mai permis să cutreiere Pământul după plac așa cum fac celelalte duhuri rele. Ei au fost păstrați pentru judecată. Judecata lor poate avea

loc la acel moment. Aceasta ar putea să însemne că „marea a dat înapoi pe morții care erau în ea”.

Marea nu a fost parte a *creației inițiale* a lui Dumnezeu. *Geneza 1:1* spune că Dumnezeu a creat cerurile și pământul inițial. Marea (apele) au fost rezultatul păcătuirii lui Lucifer – între versetele 1 și 2 din *Geneza 1*.

V.14: Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.

Isus a vorbit clar despre ceea ce se întâmplă după moarte în parabola Bogatul și săracul Lazăr (*Luca 16:19-31*). Aceasta nu este o doar pildă, ci o întâmplare adevărată. Din flăcările Iadului, omul bogat i-a văzut Avraam și pe Lazăr în Rai, și a strigat după apă pentru a-și răcori limba. De fapt el nu mai avea limbă pentru că trupul îi era îngropat pe pământ și numai duhul său era în Iad. Dar pentru că a avut limbă toată viața, el își imaginează că încă mai are una!! Oamenii care mor sunt conștienți de lucrurile care îi înconjoară imediat. Cei din Rai și Iad pot să se vadă unii pe alții și să vorbească unii cu alții. Dar între aceste două locuri era o mare prăpastie care nu poate fi trecută.

Hades (cuvântul folosit pentru locul unde se duc duhurile plecate, în limba greacă) sau Sheol (cuvântul folosit în limba evreiască), avea două secțiuni. Una era *Iadul*, unde a mers bogatul. Cealaltă era *Raiul* sau *sânul lui Avraam*, unde a mers Lazăr.

Când Isus a murit pe cruce, El i-a spus hoțului care s-a pocăit: „Astăzi vei fi cu mine în Rai” (*Luca 23:43*). În *Faptele Apostolilor 2:27* citim că Isus a mers în Hades. Punând aceste scripturi împreună, vedem că Isus și

tâlharul au mers în secțiunea Raiului din Hades. În *Matei 12:40*, Isus spune: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pânțele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului”. Trupul lui Isus era în mormântul lui Iosif din Arimateia la suprafața pământului. Dar El Însuși era în inima pământului, după cum El a spus. Aceasta ne învață că Hades, locuința morților, era în inima pământului în acel timp când Isus a murit. Isus, Lazăr și tâlharul pocăit au mers în secțiunea Raiului unde era Avraam.

Dar când Isus s-a înălțat la ceruri, după învierea Lui, citim în *Efeseni 4:8* că El i-a luat pe captivi și a urcat împreună cu ei. Aceasta înseamnă că i-a luat pe toți cei care erau în secțiunea Raiului din Hades și i-a dus în al treilea cer, prezența lui Dumnezeu. Astăzi *Raiul* nu mai este în inima pământului. Ci este în al treilea cer în prezența Dumnezeului Atotputernic. Știm acest lucru din *2Corinteni 12:2*, unde Pavel spune, „a fost răpit până în al treilea cer”.

Dar Iadul este încă în inima pământului. Iadul în final va fi aruncat în iazul de foc.

V.15: Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Acesta este iazul de foc despre care Isus a vorbit în *Matei 5:29*, când El spune: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” Și „Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul

în gheenă.” În același duh, ar fi adevărat să spui: „Este mai bine pentru tine să îți tai limba sau orice alt organ care te face să păcătuiești și care te va trimite în iazul de foc.”

Isus a vorbit despre Iad și despre Iazul de foc mai mult decât orice predicator. Asta pentru că El știa mai multe decât oricine despre crunta realitate a acestor locuri, și despre pericolul condamnării pentru acei care nu se întorc de la păcatele lor.

În sfârșit, judecata lui Dumnezeu a ajuns la final, după 7.000 de ani – 2.000 de ani de la Adam la Avraam, 2.000 de ani de la Avraam la Hristos, 2.000 de ani de la prima venire și a doua venire a lui Hristos, și 1.000 de ani mileniul.

Ce se întâmplă după ce omul a fost muncit timp de 6.000 de ani (6 zile) și s-a odihnit pentru 1.000 de ani (1 zi)? Ceva nou!

Vom citi despre aceasta în următoarele două capitole ale Apocalipsei.

CAPITOLUL XXI

V.1: Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.

Biblia începe cu cuvintele „*La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*” (Geneza 1:1). Dar cerurile și pământul au fost pângărite de păcatele îngerilor și ale rasei umane. Dumnezeu va distruge cerurile și pământul, după cum citim în 2Petru 3:10: „*În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde*”. Va fi o explozie atomică de proporții. Când un atom este despărțit, energia generată prin aceasta este îndeajuns pentru a distruge un oraș întreg. Imaginați-vă cum va fi atunci când Dumnezeu va despărți toți atomii de pe pământ!!

Atunci Dumnezeu va crea un nou început. Încă o dată, ca a fost la început, nu va mai fi nicio mare, ci numai cerurile și pământul.

Petru continuă spunând: „*Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?*” (2Petru 3:11,12).

Ziua lui Dumnezeu menționată aici este diferită de ziua Domnului. Ziua Domnului este ziua revenirii lui Isus și a stabilirii Impărăției de 1.000 de ani. La sfârșitul zilei Domnului, cerurile și pământul vor fi distruse și atunci va începe ziua lui Dumnezeu.

„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2Petru 3:13).

În timpul domniei de 1.000 de ani a lui Isus, vor exista încă păcătoși cu nedreptate în inimă. Dar când va începe veșnicia cu cerul și pământul noi, doar neprihănire se va găsi în ea. Acest verset se poate traduce astfel, „...unde dreptatea se simte acasă”. Cu toții știm că există o mare diferență între a *trăi* într-o casă și a te *simți* acasă în ea. În casele unor oameni ne simțim foarte bine. În casele altor oameni, deși sunt ospitalieri poate, noi nu ne simțim în largul nostru. În prezent neprihănirea nu se simte acasă aici pe acest pământ. Dar vine o zi, când neprihănirea se va simți în sfârșit la ea acasă, în noul cer și pe noul pământ. Pentru a ne pregăti pentru acea împărăție, Dumnezeu a început o lucrare în inimile noastre.

2Corinteni 5:17 spune: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă”. Ce vedem în Apocalipsa 21 este această creație nouă. Lucrarea pe care Dumnezeu o face prin crearea unui cer nou și a unui pământ nou este aceeași lucrare pe care o duce la îndeplinire atunci când El ne face copiii Lui. El își stabilește împărăția în inimile noastre – o împărăție de neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt – unde neprihănirea este acasă. Dacă neprihănirea se *simte acasă* în viața ta atunci ai intrat în viața noii creații, și nu invers.

Și așa cum într-o zi Dumnezeu va arde cerul vechi și pământul vechi cu foc, el va arde rămășițele naturii adamice din noi și ne va face pe deplin ca Isus – când Hristos se va întoarce – pentru ca noi să fim pregătiți pentru acel cer și pământ noi. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu a început să o facă în inimile celor care se sfințesc după cum și Hristos este sfânt.

Isus a spus în *Ioan 14:2*, „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc”. El a plecat să pregătească un loc celor care sunt bolnavi și oboșiți de păcat și de nedreptate, și care tânjesc după neprihănire. Isus Însuși a iubit neprihănirea și a urât nedreptatea, iar casa pe care o pregătește este pentru aceia care au aceeași atitudine.

V.2: Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

Ierusalimul este numit cetatea sfântă, spre deosebire de Babilonul care este numit cetatea mare. Aceasta este mireasa lui Hristos. Ea este împodobită pentru Mirele Divin. Citim despre cuvântul „*podoabă*” în *1Petru 3:4*, unde femeilor creștine le este spus să se împodobească, nu cu aur, păr împletit și haine elegante, ci cu un duh de blândețe și liniștit, pe care Dumnezeu îl prețuiește nespuse. Aceia care au învățat blândețea și smerenia de la Isus sunt împodobiți. Mireasa lui Hristos nu are glorie exterioară sau măreție, ci un caracter interior. Noi nu posedăm blândețe în natura noastră. Noi cu toții suntem severi, nepoliticoși, cruzi și mândri prin natura noastră. Dar odată ce îl primim pe Hristos, Duhul Sfânt începe lucrarea de împodobire în noi cu smerenia și blândețea. Singura întrebare acum este dacă noi îi permitem Duhului Sfânt să facă această lucrare în inimile noastre.

V.3: Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

Dumnezeu și-a dorit dintotdeauna să locuiască împreună cu omul. Și dorința Sa se va împlini la sfârșit. În *2Corinteni 6:16-18*, Dumnezeu spune, „*Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor... Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice*”.

Există o condiție pentru ca Dumnezeu să locuiască printre oameni: *noi trebuie să stăm departe de tot ce este necurat.*

V.4: El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Blestemul va fi atunci dat la o parte pentru totdeauna. Chiar și în mileniu, oamenii vor muri. Dar la final, în veșnicie, nu va mai exista moarte. De asemenea, nu vor mai exista tânguire, plâns, nici durere.

V.5: Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.”

Cartea *Apocalipsa* este plină de lucruri noi – un *nume* nou, o *cântare* nouă, un *cer* nou, un *pământ* nou – și versetul spune că *toate lucrurile* vor fi făcute noi.

Lui Ioan i s-a spus să noteze tot, astfel ca oamenii lui Dumnezeu să cunoască cum va arăta casa lor viitoare.

V.6: Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.

Toate scopurile pentru care a murit și a înviat Hristos vor fi în final atinse pe deplin. El este Începutul și Sfârșitul. El a spus pe cruce „S-a isprăvit!”. Versetul 6 ne arată împlinirea lucrării începute la cruce: „S-a isprăvit”.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt numai pentru aceia care sunt însetați. Isus a spus în *Matei 5:6*, „*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați*”. Izvoarele apelor vieții de referă la manifestarea și experimentarea Duhului Sfânt. Ele sunt oferite de către Dumnezeu tuturor acelorora care sunt însetați – și ei nu trebuie să plătească pentru aceasta – cu bani, fapte bune, cu „zăbovire”, post sau cu orice altceva. Apa vieții este fără nici un cost.

V.7: Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.

Există o diferență între copil și fiu. Dumnezeu spune aici: „*El va fi fiul Meu*” – NU „*copilul Meu*”!! Tatăl este încântat să predea toată Împărăția fiilor Săi, spunând:

„Fii Mei, v-am verificat și v-am testat. Acum tot ce am creat este al vostru”. Ce binecuvântare va fi în acea zi pentru biruitori.

V.8: Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.”

Cei care sunt menționați aici intră în antiteză cu biruitorii menționați în versetul anterior. Aceștia sunt cei care *nu* au biruit. Sunt *opt* clase de oameni menționați aici care vor fi aruncați în iazul de foc.

Observați categoria de oameni care este în *capul* listei? Noi probabil că am fi pus criminalii în capul listei. Dar criminalii sunt de abia a patra categorie, iar curvarii sunt a cincea categorie.

În capul listei aici sunt *fricoșii* – oamenii cărora le-a fost frică de părerile oamenilor și care au recurs astfel la compromisuri. Aceștia înainte de a face un pas, s-au întrebat: „*Oare ce va spune cutare și cutare despre mine dacă voi face lucrul acesta?*”

Nu este îndeajuns să ne curățim de crimă și adulter. Noi trebuie să ne curățim și de frică. Dumnezeu urăște frica pentru că este un idolatrie – închinarea în fața creației, căutarea onoarei din partea oamenilor, și interesul ridicat cu privire la părerea omului, în comparație cu voia lui Dumnezeu.

Biruitorii sunt aceia care au trecut peste toate aceste opt păcate listate aici.

În primul rând au biruit frica.

Al doilea de pe listă este *necredința*. Aceasta are două înțelesuri – cei care nu se încred în Dumnezeu, și cei care sunt necredincioși în viețile lor. Când Dumnezeu spune un lucru, dacă noi nu îl credem, aceasta este o insultă la adresa lui Dumnezeu și aceasta este un păcat.

Cea de a treia categorie din listă sunt *scârboșii*. Aceasta se referă la oamenii care s-au complăcut în perversiuni sexuale – lucruri scârboase, urâcioase, pe care nici animalele nu le-ar face.

La numărul patru pe listă se află *ucigașii*. Oricine își urăște fratele este un ucigaș. Cei care își urăsc frații vor merge în final în iazul de foc.

Cea de-a cincea categorie sunt *curvarii*. Acești oameni au păcătuit în ascuns. Ei „*nu și-au scos ochii*”, „*nu și-au tăiat mâinile*” și nu au eliminat radical plăcerile păcătoase din viața lor.

În categoria a șasea intră *vrăjitorii* – cei care s-au jucat cu magia, astrologia, care citesc în stele, în palmă, plăci ouija, jocuri demonice. Cuvântul „*vrăjitori*” în limba greacă este „*farmakeus*”, din care avem cuvântul în română „*farmacie*” – cei care se ocupă cu drogurile. Așa că aceasta se referă și la cei care vând droguri periculoase, care îi distrug pe oameni. (Am văzut această mențiune și în *cap. 9:21*)

Pe locul șapte sunt *închinătorii la idoli* – cei care dau oricui locul întâi din inima lor – numai lui Dumnezeu nu. Aici sunt incluși cei care se închină banilor, plăcerilor sau oricărui alt lucru din această lume.

La numărul opt sunt *toți mincinoșii*. În celelalte categorii, cuvântul „*toți*” nu este menționat. Dar când vine vorba de mincinoși, se spune „*toți mincinoșii*”. De ce? Pentru că sunt multe tipuri de minciuni – minciuni mici și minciuni mari!! Și în cazul în care mincinoșii mici cred că

Biblia se referă numai la mincinoșii mari, Duhul Sfânt îi asigură că toți mincinoșii sunt incluși. Toate categoriile de mincinoși – gri, maro sau galbeni – *toți mincinoșii* vor arde în iazul de foc. Minciuna este întipărită adânc în natura noastră. Binecuvântați sunt acei care se curățesc din toată inima acum.

V.9: Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!”

Îngerul menționat aici îi arată lui Ioan mireasa, cea care a biruit toate aceste păcate. Ea a avut aceeași natură cu cei care au mers în iazul de foc. Dar ea a fost biruitoare, pentru că ea a călcat pe urmele pașilor lui Isus, s-a încrezut în Domnul, și a răstignit faptele trupului prin puterea Duhului Sfânt.

V.10,11: Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul.

Primul lucru menționat aici despre biserică (cetatea sfântă) este că ea avea slava lui Dumnezeu, pe care Ioan o atribuisese Domnului în *Ioan 1:14*: „Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl”. Mireasa a avut parte de har și adevăr de la Hristos și, astfel, a fost umplută treptat cu slava lui Dumnezeu. Despre ea se vorbește ca despre un *crystal curat*. Aceasta

semnifică transparența ei, lipsa ipocriziei. Ea s-a curățit de viclenie. Ea este transparentă. Cum este în exterior așa este și în interior.

V.12: Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și, la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

Este interesant faptul că descrierea Ierusalimului, biserica, începe cu zidul. Cu ce am fi început noi? Probabil cu cel mai înalt turn. Dar Duhul Sfânt începe cu zidul. Zidul era mare și înalt și aceasta vorbește despre separarea de lume și de tot ce este necurat. „Afară (zidului) sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună” (Apocalipsa 22:15).

Binecuvântați sunt aceia care construiesc zidul mare și înalt, împrejurul bisericii și azi. Pentru că atunci nu le va fi ușor oamenilor să îl sară și să intre în biserică. Ei vor trebui să intre pe poarta îngustă (care este de mărimea urechii acului!!). Noi nu trebuie să facem ca lucrurile să fie ușoare pentru cei care iubesc banii și pentru cei care nu vor să renunțe la păcatele lor pentru a deveni parte a bisericii. Noi trebuie să le arătăm acestor oameni calea prin poarta strâmtă – așa cum a făcut și Isus cu tânărul bogat care iubea banii mai mult decât pe Dumnezeu și totuși dorea să aibă viața veșnică! Calea spre viață este îngustă și sunt puțini care o găsesc. Sunt mulțimi de pastori care au lărgit poarta și au coborât zidul pentru ca oamenii să între în bisericile lor. Dar acelea sunt

bisericile *LOR* și nu biserica pe care Isus o construiește. Ierusalimul are un zid mare și înalt.

Ierusalimul avea douăsprezece porți. Aici Duhul Sfânt *NU* pune în evidență poarta îngustă a mântuirii, dar ceva cu totul diferit. Isaia 60:18 ne spune: „*ci vei numi zidurile tale „Mântuire” (salvare din păcat și separarea de lume), și porțile tale „Laudă”.*”

Sunt douăsprezece porți – câte trei spre nord, sud, est și vest. Aceasta ne arată că noi trebuie de fiecare dată să intrăm în prezența lui Dumnezeu din oricare parte venim cu un duh de laudă și mulțumire întotdeauna. Nu există absolut niciun loc pentru tânguire, cârtire, sau nemulțumire în biserică. Acestea sunt primele două lucruri menționate despre noul Ierusalim – zidul separării și porțile laudei. Acestea sunt *DOUĂ* lucruri despre care trebuie să vorbim constant în biserică.

Este interesant de observat că numele scrise pe cele douăsprezece porți sunt numele celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Aceasta ne arată clar că sfinții Vechiului Testament vor face parte de asemenea din mireasa Lui Hristos – nu contează ce spun savanții dispensaționali ai Bibliei.

V.13,14: Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți, și spre apus trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

Cei doisprezece apostoli ai Mielului nu sunt fundația cetății, ci fundația zidului. Fundația cetății este Isus Hristos Însuși (*1Corinteni 3:11*). Apostolii sunt

pietrele fundației zidului, pentru că ei au fost aceia care pus primii temelie marelui zid al separării. Pe acea temelie noi contruim marele zid al separării azi.

V.15,16: Îngerul, care vorbea cu mine, avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă.

Cetatea este un cub. În cortul din Vechiul Testament, Locul preasfânt era un cub, de patru metrii jumătate în lungime, lățime și înălțime. În Templu, Locul preasfânt era tot un cub. Cetatea Ierusalim nu va mai avea o curte exterioară sau Locul Sfânt. Ea va fi în întregime *Locul preasfânt*. Aceasta ne arată că Mireasa este alcătuită din cei care au prețuit părtășia cu Dumnezeu mai mult decât orice altceva – (pentru că Dumnezeu a locuit în Locul preasfânt al cortului). În curtea exterioară și Locul Sfânt, oamenii se concentrau pe slujirea lui Dumnezeu, pe când în Locul cel mai Sfânt, noi ne *închinăm și avem părtășie cu Dumnezeu*. Acolo, vom sta, ca Maria, la picioarele Domnului, ne vom închina Lui și vom asculta cuvintele Lui.

Ierusalimul fiind sub forma unui cub sugerează că cei care îl locuiesc au aceeași *profunzime* a vieții, aceeași *măsură* și *mărinimie*. Cu alte cuvinte, Dumnezeu vede atât de multă profunzime în viața lăuntrică, cât văd oamenii în viața lor exterioară.

Totuși majoritatea „creștinilor” au viața în formă de pătrat, nu cub. Partea lor din față – ceea ce văd oamenii –

este largă. Dar dacă ar fi să privești înăuntru, nu vei găsi profunzime. Pătratele lor devin din ce în ce mai mari după cum și reputația lor crește înaintea oamenilor. Dar în ziua judecării când Dumnezeu va întoarce aceste pătrate pe o parte se va vedea că erau tot atât de subțiri ca o foaie de hârtie. Ei nu erau cuburi, ci pătrate. Acești oameni nu vor fi parte a Ierusalimului. Noi trebuie să ne temem să trăim doar pentru reputație. Este mai bine să fim un cub mic decât un pătrat larg.

Cel ce are urechi de auzit să audă.

V.17,18: I-a măsurat și zidul, și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul. Zidul era zidit de iaspis, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată.

Din nou vedem că accentul este pus pe puritate – transparent ca sticla curată. Dumnezeu nu caută oameni perfecti cu care să populeze Ierusalimul, ci caută oameni sinceri – cei care nu au viclenie în ei.

V.19,20: Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smaragd; a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de hrisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de hrisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist.

Pietrele prețioase nu se formează peste noapte. Ele se formează de-a lungul unei perioade de mai mulți ani,

sub o presiune enormă, ascunse de ochii oamenilor, adânc sub suprafața pământului. În acest mod sunt formați și sfinții lui Dumnezeu pentru a putea fi parte din Ierusalim – prin presiunile și circumstanțele zilnice. Ei s-au smerit sub aceste presiuni, și, ca rezultat, după o perioadă de câțiva ani, ei devin pietre prețioase.

În *Ezechiel 28:13*, citim că Lucifer a fost decorat cu astfel de pietre. Dar a fost alungat din prezența lui Dumnezeu. Apoi aceste pietre apar pe haina lui Aaron, marele preot *Exod 28:17-20*, ceea ce simbolizează că pietrele pierdute de Lucifer aveau să ajungă la om prin Hristos, pe care Aaron l-a tipizat. Și aceste pietre sunt găsite în final la mireasa lui Hristos. Slava lui Dumnezeu a venit peste biserică, noul Ierusalim.

V.21: Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.

Fiecare poartă e o perlă. De asemenea, perlele sunt formate prin reacția unei scoici la o substanță străină care a intrat în corpul ei. Totul este o imagine a slavei care a venit prin suferință – după cum Isus a spus celor doi ucenici pe drumul spre Emaus: „Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” (*Luca 24:26*).

Ulița din cetatea este din aur curat. În ceruri nu o să purtăm aur, noi o să călcăm pe aur. Aici pe pământ, oamenii pun un preț mare pe aur. Ei îl poartă pe cap. Dar în ceruri el va fi sub picioarele noastre – și el este și azi sub picioarele celor care sunt setați asupra cerului! Acestea

sunt cei care au biruit dorința pentru aur și acum sunt deja pregătiți pentru cer!

Ulița cetății era, de asemenea, ca sticla străvezie. Noi știm care este diferența între sticlă și apă. Apa poate să devină impură foarte ușor, doar punând ceva în ea. De fapt, aproape toată apa din lume conține impurități. Dar sticla nu poate deveni impură dacă pui ceva peste ea. Praful se spală de pe sticlă fără probleme. Aceasta este o imagine a cum va fi starea noastră veșnică. Noi vom fi într-un loc unde va fi imposibil să păcătuiem din nou, noi putem cădea, dar în cer va fi imposibil.

V.22-27: În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

Lumina din cer va fi Însuși Dumnezeu. Acolo nu vom avea nevoie de surse de lumină ori de fericire. Dumnezeu va fi Totul în toate și El va fi suficient pentru fiecare nevoie a noastră. Nu vom avea nevoie de soare sau lună sau orice altă lumină. Aceasta este o imagine vizuală, care ne arată că a fi parte a acestui Ierusalim este cea mai

mare slavă pe care cineva și-o poate imagina pe pământ – cu mult mai mare decât slava unui împărat pământesc sau a unei națiuni. Totuși, niciun mincinos nu se va găsi în această cetate. Am realizat noi ce mare e privilegiul de a fi parte a Miresei lui Hristos?

În *Ioan 3:12*, Isus, vorbind cu Nicodim, a spus: „*Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?*”. Sunt multe lucruri pe care Cuvântul lui Dumnezeu le spune pentru viața noastră de pe pământ. Și multora le vine greu să se încreadă în Domnul chiar și pentru lucrurile de pe pământ. De exemplu: deși Isus ne-a învățat că Dumnezeu, care se îngrijește de păsări, se îngrijește și de noi, îngrijorarea se prinde de inima multor credincioși cu privire la lucrurile de pe pământ. Dacă este atât de dificil pentru noi să credem ceea ce a spus Domnul despre lucrurile de pe pământ, atunci va fi imposibil pentru noi să înțelegem ceva despre lucrurile din cer! De aceea, este bine pentru noi să ne smerim și să recunoaștem că multe lucruri privitoare la cer și la starea veșnică care sunt menționate în Apocalipsa nu sunt subiecte despre care să vorbim dogmatic, pretinzând o perfectă înțelegere. Noi vedem printr-o sticlă închisă. Într-o zi totul va fi clar.

Totuși putem fi siguri de un lucru: *va fi cu mult mai glorios decât ne-am putea imagina*. Când împărăteasa din Seba a auzit despre slava lui Solomon și a venit în Israel să o cerceteze, ea a spus cu uimire: „*Și iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și propășire decât am auzit*” (*1Împărați 10:7*). Când vom ajunge în slavă și vom vedea lucrurile veșnice, vom spune aceleași cuvinte.

Nu este necesar ca noi să înțelegem fiecare detaliu despre lucrurile veșnice. Din cauza limitărilor minții noastre, noi nu vom putea fi niciodată în stare să pricepem

totul despre cer și veșnicie. Lucrul cel mai important este ca noi să fim siguri că vom face parte din noul Ierusalim.

Într-un refren de cântare, spunem: „*Cerul coboară și slava a umplut sufletul meu*”. Dumnezeu dorește să ne dea să gustăm puțin din cer în inimile noastre, aici și acum, prin Duhul Sfânt. Iată câteva exemple la care mă refer:

„*Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul*” : noi nu avem nevoie de circumstanțe pentru a ne împlini bucuria. Bucuria noastră este întotdeauna plină acum, pentru că noi suntem în Domnul. El *SINGUR* este lumina noastră. Nu avem nevoie de altcineva. Nu avem nevoie de aprobarea oamenilor, sau a sănătății, sau a bogăției, pentru a fi fericiți.

„*Neamurile vor umbla în lumina ei*”: Orice ar însemna literal lucrul acesta în viitor, astăzi este adevărat că biserica trebuie să fie o lumină printre neamurile de pe pământ.

„*În ea nu va mai fi noapte*”: Dumnezeu dorește ca noi să mergem întotdeauna în lumină. Nu trebuie să existe nici un moment de întuneric în viețile noastre.

„*Porțile ei nu se vor închide ziua*”: trebuie să existe o deschidere a inimii pentru toți oamenii tot timpul. Ușile bisericii trebuie să fie întotdeauna deschise pentru toți oamenii.

„*Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului*”: Biserica trebuie să ia o atitudine fermă împotriva necurăției care o penetrează. Isus a spus că orice lucru care este mare și important în ochii oamenilor este o *urâciune* în ochii lui Dumnezeu (*Luca 16:15*). Așa că toți cei care sunt interesați în ceea ce

lumea consideră mare și important – ex. muzica lumească și metodele lumești – nu trebuie să fie permise să aducă o astfel de urâciune în biserică. La fel, minciuna nu trebuie tolerată în biserică. Mincinoșii se pot strecura, dar trebuie să tremure și să le fie frică atunci când aud Cuvântul la întâlnirile bisericii.

În biserică noi valorificăm pe toți cei care au numele scrise în Cartea Vieții Mielului! Nimeni nu este exclus, chiar dacă ei nu sunt de acord cu noi în toate lucrurile. Părțășia noastră în biserică este bazată pe viață și nu pe acord intelectual.

CAPITOLUL XXII

V.1: Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.

Aceasta este fără îndoială o imagine a Duhului Sfânt. În *Ezechiel 47:1-12*, citim despre un râu, despre care se spune: „Orice făptură vie care se mișcă va trăi pretutindeni pe unde va curge râul, va fi viață” (v.9). Râul aduce viață pe oriunde trece. Isus s-a referit la acest pasaj spunând: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (*Ioan 7:37,38*).

Ezechiel s-a adâncit tot mai mult și mai mult în acest râu până a ajuns în locul unde picioarele lui nu mai atingeau pământul. Din acel punct a fost purtat de râu. Aceasta este o imagine a unei vieți pline de Duhul Sfânt: când noi nu mai suntem legați de pământ. Picioarele noastre părăsesc pământul și Duhul Sfânt este cel care ne poartă înainte și în sus.

Vedem accentul care se pune din nou pe expresia „limpede ca cristalul” în relația cu acest râu. Găsim frecvent accentul pus pe puritate și transparență în *capitolele 21 și 22*, prin astfel de cuvinte: „limpede”, „curat”, „curat ca sticla”, etc.

Observăm că râul curge de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului, învățându-ne că Duhul Sfânt lucrează în putere numai unde Dumnezeu și Hristos primesc locul ce Li se cuvine, pe tron.

V.2: În mijlocul pieței cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind

douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.

Oportunitatea pe care Adam a pierdut-o, de a avea parte la pomul vieții, va fi câștigată atunci pentru om. Între *Geneza 2* și *Apocalipsa 22* găsim multe similitudini.

Pomul vieții simbolizează viața lui Dumnezeu Însuși – viața veșnică sau natura divină la care putem lua parte acum. Viața veșnică nu înseamnă „să exiști pentru totdeauna”, pentru că și cei care merg în iazul de foc vor exista pentru totdeauna. Dar ei nu au viață veșnică. Viața veșnică înseamnă viața care *nu a avut început* și nu are sfârșit. Aceasta este însăși viața lui Dumnezeu, simbolizată prin pomul vieții. Adam s-a îndreptat prosteste spre pomul cunoștinței binelui și răului, în loc să meargă la pomul vieții; așa cum fac mulți azi, care caută să aibă cunoștințe Biblice, în loc să caute viața. Pomul vieții cunoștinței binelui și răului nu se mai găsește în *Apocalipsa 22*. A dispărut.

După cum am studiat în cartea *Apocalipsa*, poate ați observat că am căutat să ajungem la pomul *vieții*, nu la pomul *cunoștinței* binelui și răului.

În fața pomului vieții, Dumnezeu a pus o sabie de foc (*Geneza 3:24*). O sabie trebuie să cadă asupra eului, dacă dorim să avem parte de pomul vieții. Din această cauza mulți creștini preferă să meargă la pomul cunoștinței, în fața căruia nu există nici o sabie. Pentru a primi cunoștințe Biblice, nu este necesar ca noi să ne omorâm eul sau să ne luăm crucea și să o purtăm zilnic. Dar pentru a avea parte de natura lui Dumnezeu, trebuie să „*Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru,*

omorârea Domnului Isus” (2Corinteni 4:10). Noi trebuie să permitem sabiei să cadă peste noi.

Calea crucii este calea către pomul vieții. Sabia a căzut peste Isus și El a fost crucificat. De atunci și noi suntem crucificați împreună cu El, sabia va cădea și asupra noastră. Astfel putem lua parte la pomul vieții, care rodește câte un rod nou în fiecare lună, și ale cărui frunze aduc vindecare.

V.3: Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îi vor sluji.

Galateni 3:13 spune că Isus a devenit blestem pentru noi pe cruce, pentru ca noi să putem primi binecuvântarea lui Dumnezeu peste viețile noastre. El a trebuit să fie crucificat, pentru că se spune „*Blestemat e oricine este atârnat pe lemn*”. Și pentru că El a luat acest blestem în întregime, el este îndepărtat de la noi. Noi nu experimentăm din plin efectul acestei eliberări pe pământ. Moartea, spre exemplu, este parte a acestui blestem, și credincioșii încă mor, dovedind că nu suntem *întru totul* eliberați de efectele blestemului. Dar experimentăm o anticipare a eliberării depline chiar de acum. Nouă nu ne mai este teamă de moarte acum, pentru că Isus Hristos a biruit moartea. Deși experimentăm durerea, deși spinii încă ne străpung picioarele și noi încă avem dureri și boli, ne bucurăm de faptul că *nu mai suntem* sub blestem, ci sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Într-o zi, blestemul va fi rupt.

Oricând Dumnezeu ne vindecă trupurile, noi avem parte de o anticipare a eliberării totale de sub blestem, pe care o vom experimenta din plin.

Observați accentul pe slujitorii (robii) lui Dumnezeu în cartea *Apocalipsa*. Am văzut că „robii” sunt menționați în *Cap.1:1*, și îi vedem menționați din nou în acest ultim capitol (*Cap. 22:3*). Dumnezeu îi caută pe aceia care i se dăruiesc lui în întregime. Aici citim că „*Lui îi vor sluji*”. În veșnicie, *Îl vom sluji pe Dumnezeu într-un mod sau altul*. Nu vom ține mâinele ridicate toată veșnicia slăvindu-l pe Dumnezeu și închinându-ne Lui. Închinarea va fi, cu siguranță, un aspect important, însă și acolo va fi o formă de slujire, care dacă ar fi explicată aici, probabil mințile noastre nu ar fi în stare să o înțeleagă.

Cei care s-au bucurat să îl slujească pe Dumnezeu aici pe pământ, vor considera ca o bucurie și onoare să slujească și în veșnicie.

V.4: Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.

Va fi un privilegiu fantastic să îl *vedem pe Dumnezeu față în față*. Despre Moise se spune că nu a mai fost niciun om ca el căruia Dumnezeu să îi vorbească față în față (*Deuteronom 34:10*). Acesta este cel mai mare privilegiu, de care o ființă umană se poate bucura: să vorbească cu Dumnezeu față în față, așa cum un om stă de vorbă cu prietenul lui. Și astfel va fi între noi și Domnul în veșnicie. Noi îi vom vedea fața. Numele Lui scris pe frunțile noastre semnifică manifestarea naturii Lui prin personalitatea noastră.

V.5: Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.

Din nou citim că Dumnezeu este sursa de Lumină pentru oamenii Lui. „Împărăția” menționată aici este de asemenea un lucru pe care îl putem anticipa – nu împărășind peste oameni, ci peste plăcerile noastre. Dorințele păgâne împărătesc peste oameni, dar fii lui Dumnezeu doresc să împărătească peste pasiunile lor – mânia lor, lăcomia lor, etc. Acestea sunt zonele peste care trebuie să începem să împărășim prima dată. Astfel ne vom pregăti să împărășim cu Hristos pentru totdeauna.

Cu acest verset se încheie descrierea stării eterne.

V.6: Și îngerul mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.” Și Domnul Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, care au să se întâmple în curând.

De aici încolo până la sfârșitul capitolului, avem un număr de îndemnuri și promisiuni.

De la începutul cărții *Apocalipsa*, am observat cât de des a apărut această expresie „*Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu*”. Lucrul acesta ne aduce mereu aminte să nu luăm ușor lucrurile despre care se vorbește în această carte.

Dumnezeu ne vorbește prin slujitorii Săi. Totodată El dorește să ne vorbească direct. Niciun om nu trebuie să se interpună între noi și Dumnezeu.

Sper ca acest studiu din *Apocalipsa* să vă fi stârnit apetitul de a vă adânci în această carte voi înșivă și să auziți cum Dumnezeu vă vorbește direct prin ea.

V.7: „Și iată, Eu vin curând!⁴⁰ – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!”

Domnul nu spune aici că El vine în curând⁴¹. Nu. EL spune că vine *repede* – *dintr-o dată*, ca un hoț în noapte, fără nici o avertizare.

Capitolul 1:3 din cartea *Apocalipsa* începea cu aceeași expresie pe care noi o vedem aici la sfârșitul cărții „*Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!*”

V.8,9: *Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine, și cu frații tăi, proorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.”*

Ioan a făcut aceeași greșală cu persoana pe care Dumnezeu a folosit-o să îl învețe toate aceste adevăruri. El s-a aruncat la picioarele îngerului care i-a arătat toate aceste lucruri pentru a i se închina.

Dar îngerul a spus imediat „*Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine! Închină-te lui Dumnezeu.*” Acesta este semnul unui slujitor autentic al lui Dumnezeu, atunci când vede pe

⁴⁰ Versiunea în limba engleză redă expresia „quickly”, care se traduce „repede”

⁴¹ „soon” înseamnă curând

cineva că se atașează de el, el se detașează de acea persoană imediat, pentru ca acea persoană să se agațe de Domnul, nu de om!

În cer ei cântă o singură cântare – o cântare nouă – care spune, „*Numai Tu ești vrednic!*”. Acest înger a învățat bine această cântare și l-a oprit imediat pe Ioan, zicându-i să dea slavă numai Lui Dumnezeu.

V.10: Apoi mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.

Cartea *Apocalipsa* nu este o carte *sigilată*. Pentru ca toți să o înțeleagă. Este o carte din Biblie, care până de curând a fost sigilată. Citim în cartea *Daniel 12:4*, „*Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea PÂNĂ LA VREMEA SFÂRȘITULUI*”. Aceste cuvinte sunt repetate în *versetul 9*. Profețiile din cartea Daniel au fost sigilate, dar acum au fost deschise pentru a fi înțelese de oamenii lui Dumnezeu. Aceasta demonstrează că suntem „*la vremea sfârșitului*.”

Domnul i-a spus lui Ioan în anul 96 după Hristos că vremea era aproape chiar și atunci. Cât de apropiați suntem de ea acum!

V.11: Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!

Acesta este un îndemn minunat pe care îl găsim pe ultima pagină a Bibliei. Le spune oamenilor să continue „să se întineze” și să fie „nedrepti”.

Implicația este următoarea: *„Dacă ai citit toată Biblia și ai ajuns la ultima pagină și tot nu vrei să te pocăiești sau să renunți la păcatele tale, atunci mergi mai departe și fii întinat și nedrept. Pentru tine nu există speranță”*.

Dacă, după ce ai citit în cartea *Apocalipsa* despre judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului, tu vrei să continui în poftele tale și în plăcerile păcatului, să citești cărți întinate și să te uiți la filme pronografice, dacă vrei în continuare să ții supărare împotriva cuiva și să fii neiertător, dacă dorești să fii în continuare un bârfitor, gelos și să trăiești pentru tine și pentru această lume putredă, atunci continuă în toate aceste lucruri. Dumnezeu nu te va opri.

Dar vedeți ce este scris pentru cei neprihăniți în partea a doua a *versetului 11*: *„cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!”*. Nu există sfârșit a acestei căutări a sfințeniei. Așa că tu caută în continuare sfințenia și mai mult.

Starea în care vom sfârși viața va determina modul în care ne vom petrece veșnicia. Dacă noi am trăit în păcat și urâciune, vom continua în păcat, urâciune și nedreptate pentru toată veșnicia în iazul de foc. Dacă am căutat neprihănirea și sfințenia în viață, atunci aceasta va continua să fie căutarea noastră și în veșnicie. Starea noastră va fi aceeași pentru veșnicie și după ce vom muri: *„Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne”* (*Eclesiast 11:3*).

V.12: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.

Mântuirea este prin har, dar răsplata este conform faptelor noastre.

Nu este potrivit să cauți răsplată de la oameni. Noi nu ar trebui să ne așteptăm nici măcar la un „Mulțumesc” din partea oamenilor. Noi trebuie să facem totul ca pentru Domnul și să așteptăm ca „Mulțumesc” și „Bravo”, să vină numai de la El.

În același timp noi nu slujim pentru o răsplată, pentru că atunci toate faptele noastre ar fi moarte. Dar este adevărat că vom fi răsplățiți pentru credințioșia noastră. Apostolul Pavel a spus la sfârșitul vieții sale „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 4:7,8).

V.13,14: Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul.” Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!

În traducerea din Noua Biblie Standard Americană (NASB), cei care au acces la pomul vieții sunt descriși ca „cei care își spală hainele”. În traducerea KJV (versiunea King James), este scris, „Ferice de cei care **țin poruncile Sale pentru a avea dreptul la pomul vieții**”. Nu există discordanță între acestea două, pentru că toți cei care își vor spăla hainele vor ține poruncile lui

Dumnezeu. Ascultarea lor este dovada că au o credință autentică.

Aceasta este ultima din cele șapte „*Fericiri*” din cartea *Apocalipsa*. Haideți să ne uităm împreună la toate cele șapte.

1. **Ferice** de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea (*Apocalipsa 1:3*).
2. **Ferice** de acum încolo de morții care mor în Domnul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează (*Apocalipsa 14:13*).
3. **Ferice** de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea (*Apocalipsa 16:15*).
4. **Ferice** de cei chemați la ospățul nunții Mielului (*Apocalipsa 19:9*).
5. **Fericți** și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani (*Apocalipsa 20:6*).
6. **Ferice** de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta (*Apocalipsa 22:7*).
7. **Ferice** de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate (*Apocalipsa 22:14*).

V.15: Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!

Câinii sunt cei care ies pe ușa din dos, care inițial vomită ce nu le place (renunță la păcat și vin la Hristos) și

apoi se duc și mănâncă ce au vomitat inițial (îl disprețuiesc pe Hristos și trăiesc în aceleași păcate ca mai înainte) (*2Petru 2:22*).

Din nou vrăjitorii (cei care se ocupă cu ocultismele), imoralii, ucigașii și închinătorii la idoli sunt menționați ca fiind în afara Împărăției lui Dumnezeu. Și la fel sunt și aceia cărora le-a plăcut să spună miniciuni. De trei ori la sfârșitul Bibliei ni se amintește că „*mincinoșii*” sunt în afara împărăției lui Dumnezeu (*Apocalipsa 21:8,27; 22:15*).

Primul păcat menționat în Biblie este *minciuna*. Satan i-a spus Evei o minciună (*Geneza 3:4*).

Primul păcat judecat la începuturile bisericii a fost *minciuna* (*Fapte 5:3*).

ULTIMUL PĂCAT MENȚIONAT ÎN BIBLIE ESTE TOT MINCIUNA.

Acest lucru ne învață că noi trebuie să ne curățim de acest obicei – poate mai mult decât de orice alt obicei. Cei care stau cu Mielul pe Muntele Sion sunt cei care s-au curățit total de minciună, de practicarea ei și de ipocrizia din viețile lor (*Apocalipsa 14:5*).

V.16: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.”

„*Rădăcina lui David*” înseamnă „*Domnul, prin care David a fost născut, Creatorul lui David*”.

„*Sămânța lui David*” înseamnă „*Cel care a fost născut prin sămânța lui David, în carne*”. Acesta este unul dintre ultimele titluri ale lui Isus Hristos menționat în

Scriptură – punând accentul pe divinitatea și umanitatea Sa.

„Eu sunt Luceafărul strălucitor de dimineață”. În ultima carte a Vechiului Testament, în *Maleahi 4:2*, Hristos este numit *„Soarele neprihănirii”*. Pentru evreii de sub vechiul legământ, El răsare ca Soarele, la începutul zilei milenare. Pentru biserică, El este *„Luceafărul strălucitor de dimineață”*, care apare puțin mai devreme înainte ca soarele să răsară. Aceasta se va întâmpla când biserica va fi răpită, exact înainte ca mânia lui Dumnezeu să cadă peste pământ și doar cu puțin timp înainte ca Isus să vină împreună cu sfinții Lui pe pământ ca Soare al Neprihănirii.

V.17: Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!”, și cine aude, să zică: „Vino!”, și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!

Aceasta este invitația finală din Scriptură. Dumnezeu deja le-a spus celor care doresc să fie întinați, să continue să se întineze. Dar inima Lui încă tânjește ca toți să se pocăiască și să fie mântuiți. Așa că aici vedem atât Duhul, cât și mireasa invitând păcătoșii să vină și să bea din Isus, Fântâna Vieții. Cei care aud sunt încurajați să îi invite și pe ceilalți. Astfel vedem Scriptura cum se încheie cu o provocare de a predica evanghelia la orice făptură – nu ca doctrină, ci ca o invitație de a veni la Isus.

V.18,19: Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va

scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

Urgiile care sunt scrise în această carte sunt mânia lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu va permite nimănui să considere un fleac Cuvântul Său sacru. Un avertisment sever este dat celor care adaugă sau scot orice din această carte – și acest principiu se aplică Scripturii întregi, din moment ce acest avertisment este găsit pe ultima pagină a Bibliei.

Prima greșeală pe care Eva a făcut-o în *Geneza 3* a fost să adauge și să scoată din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Adam în *Geneza 2:17* „din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mânânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Adam cu siguranță i-a comunicat corect Evei acest lucru. Dar când Eva a fost întrebată de șarpe în *Geneza 3:1*: „Ce a spus Dumnezeu?”, Eva a adăugat și a scos ceva din porunca lui Dumnezeu în răspunsul ei. În primul rând ea a adăugat ceva. Ea a spus, „Să nu mâncați din el și **nici să nu vă atingeți de el**” (*Geneza 3:3*). Dumnezeu nu a spus nimic despre atingerea copacului. Și apoi ea a substras ceva. Ea a spus, „...**ca să nu muriți**” (*Geneza 3:3*), slăbind avertismentul clar al lui Dumnezeu, Care a spus „vei **muri negreșit**”. Expresia „ca să nu muriți” implică existența posibilității de a nu muri. Astfel, vedem la începutul Bibliei că păcatul a început prin adăugarea și scoaterea din Cuvântul lui Dumnezeu.

Astăzi, mulți au adăugat tradițiile umane la Cuvântul lui Dumnezeu și le-au făcut de aceeași importanță. La fel, mulți au scos din Cuvântul lui Dumnezeu spunând că ascultarea unor porunci mici este neimportantă.

Noi trebuie să fim foarte atenți să eliminăm din viețile noastre și din casele noastre tot ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să fim la fel de atenți să înapoiem vieților și caselor noastre tot ce am pierdut din Cuvântul lui Dumnezeu.

Uitându-Se la atitudinea noastră față de Cuvântul Lui, Dumnezeu ne testează să vadă dacă suntem sau nu pregătiți să trăim cu El pentru veșnicie.

Psalmul 138:2 spune că Dumnezeu și-a mărit Cuvântul Său asupra Numelui Său. De aceea, dacă noi dezonorăm Cuvântul lui Dumnezeu, dezonorăm Numele lui Dumnezeu. Multe denominațiuni în „creștine” au daugat și au scos din Cuvântul lui Dumnezeu, sfârșind în curvie spirituală. Noi trebuie să fim avertizați de falimentul lor.

V.20: Cel ce adeverește aceste lucruri zice: „Da, Eu vin curând.” Amin! Vino, Doamne Isuse!

Aici este ultima rugăciune din Biblie – o rugăciune bună pentru noi toți – „*Vino, Doamne Isuse!*”

Noi nu ne putem ruga așa, dacă nu suntem pregătiți să îl întâlnim pe El, dacă adăugăm sau substragem din cuvintele lui Dumnezeu, dacă suntem interesați de slavă, dacă nu ne sfințim după cum El este sfânt

„Vino, Doamne Isuse. Noi suntem obosiți de atâta păcat. Noi ne-am săturat de această lume putredă. Noi dorim acea lume unde neprihănirea domnește. Vino, Doamne Isuse.”

V.21: Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.

Este minunat să observăm cum se încheie Cuvântul lui Dumnezeu. Numai prin har vom putea face parte din Noul Ierusalim. Numai prin puterea și ajutorul primite de la Dumnezeu, putem să fim eliberați de legăturile care ne-au ținut robi atât de mulți ani. Harul ne iartă de păcate! Și harul ne ajută să biruim păcatul, lumea și pe Satan!

Comparați acest cuvânt cu ultimul din *Vechiul Testament* – „blestem”.

În *Maleahi 4:6*, Dumnezeu spune, „la venirea Mea, să lovesc țara cu **blestem**”.

Noul Testament începe cu nașterea lui Isus și se încheie cu o benedicție: „**Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți**”.

Ce bucurie că putem fi eliberați de blestemul cu care se termină *Vechiul Testament* și că putem fi sub harul *Noului Testament*, experimentând binecuvântarea lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre, și făcând parte din casa lui Dumnezeu, pentru toată veșnicia.

Aleluia! Toată slava, gloria și onoarea să fie ale lui Dumnezeu și ale Mielului Care a fost jertfit pentru păcatele noastre.

Amin și Amin!

UN REZUMAT AL „APOCALIPSEI”

Capitolul 1: Hristos Însuși

Versetul 1 și 3 sunt foarte importante. Această carte este revelația lui *Isus Hristos*. Este în primul rând o dezvăluire a lui *Isus Hristos*, nu a viitorului. Nu este revelația unui program profetic, ci revelația lui *Isus Hristos* ca Domn, ca Miel care a fost jertfit și ca Acela Care are toată autoritatea în cer și pe pământ și care este astfel în control complet a tot ceea ce se întâmplă în lume în orice moment. Cartea a fost dată slujitorilor Săi pentru a se supune și a o transmite altora. Binecuvântați sunt cei care împărtășesc adevărurile din cartea *Apocalipsa* cu alții.

Versetul 7: Tema întregii cărți este: „*Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea*”. Acesta este punctul culminant al istoriei umane.

Versetele 10-17: Aici aflăm că totul începe cu descoperirea lui *Hristos*. Cel mai important lucru nu este schița profetică a urgiilor și a judecății ce urmează să vină. Dumnezeu îi spune lui *Ioan*: „*În primul rând, trebuie să îl vezi pe Isus*”. Noi toți trebuie să vedem slava lui Dumnezeu în primul rând. Fiecare descoperire a adevărului trebuie să înceapă cu descoperirea lui *Isus Hristos Însuși* care ne face să cădem la picioarele Lui și să spunem, „*O Doamne, Numai Tu eși vrednic!*”. Chiar dacă nu pricepem orice altceva din *Apocalipsa*, dacă am învățat cum să cădem la picioarele Lui, să ne închinăm Lui și să îi vedem Slava, atunci am învățat cel mai important lucru.

Versetul 19: Diviziunea întreită a acestei cărți:

1. Lucrurile pe care le-ai văzut – o revelație a lui *Isus Hristos Însuși*. (*Apocalipsa 1*).

2. Lucrurile care sunt – Isus Hristos și Biserica lui. (*Apocalipsa 2,3*).
3. Lucrurile care vor avea loc după acestea – Isus Hristos și Împărăția Sa. (*Apocalipsa 4-22*).

Capitolele 2 și 3: Hristos și Biserica Sa

Aici vedem mesajele către cele șapte biserici și pe mesagerii acestora. Aici Hristos este văzut ca un Purificator al oamenilor Săi, scoțând la iveală tot ce este în neregulă cu fiecare lider și cu fiecare biserică. Ca un doctor punând diagnosticul pacientului, Hristos dă diagnosticul fiecărui caz, spunând la fiecare ce parte a veștii lor este sănătoasă și ce parte este bolnavă. Printre cele șapte biserici, numai două erau sănătoase, fără absolut nici o boală. Una dintre acestea două este biserica din Smirna, care a suferit persecuția cu credincioșie. Cealaltă este biserica din Filadelfia, care a rămas în dragostea fierbinte de frați. Învață de la ele că există două lucruri pe care Domnul le caută: (1) credința în suferință; și (2) dragostea frățească fierbinte. Cei care sunt credincioși în aceste două lucruri vor fi pregătiți pentru venirea lui Hristos. Pe de cealaltă parte, acei care se aseamănă cu biserica din Laodiceea, care sunt căldicei și fac compromisuri, vor fi scuipați din gura Domnului în ziua cea din urmă și vor fi descoperiți ca făcând parte din Babilonul prostituat.

De șapte ori în aceste mesaje către cele șapte biserici, auzim chemarea Duhului spunând: „*Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul*”. Și ce spune Duhul? În esență, două lucruri:

1. De șapte ori spune, „*Va birui!*”
2. De șapte ori spune, „*Pocăiește-te!*”

(Notă: nu esti nici un îndemn pentru cele două biserici să se pocăiască, și totuși cuvântul apare de șapte ori în scrisorile către celelalte 5 biserici.)

Astfel, vedem că există o conexiune între duhul de pocăință și biruință. Biruitor este acela care trăiește într-o continuă pocăință de păcatul pe care îl descoperă în el.

Capitolele 4 la 22: Hristos și Împărăția Sa

De la *capitolul 4* până la sfârșitul cărții, vedem lucrurile privitoare la viitor. Aici lui Ioan îi este dată din nou o viziune a cerului (*Cap.4 și 5*). Lui Ioan i-a fost arătat Camera Centrală de Control din cer de unde totul era constant monitorizat. Trebuie să observăm acest lucru în primul rând. Tot ce se întâmplă pe pământ este monitorizat și controlat din cer, pentru că Dumnezeu este suveran. Dacă nu observăm acest lucru în primul rând, noi vom deveni nerăbdători și fricoși. Așa cum Dumnezeu i-a amintit lui Noe când a trimis judecata prin potop asupra pământului, că El privește la fecare dintre copiii Săi tot timpul.

În *Cap.6*, șase din cele șapte peceti ale cărții sunt deschise. Aceasta este o imagine a ceea ce se va întâmpla pe pământ în timpul celor șapte ani înainte de revenirea lui Hristos. Cele șase peceti corespund exact cu descrierea lui Isus despre ultimele zile din *Matei 24*: (1) Descoperirea lui Anticrist; (2) Război; (3) Foamete; (4) Ciumă; (5) Necazul cel Mare; (6) Revenirea lui Isus Hristos. Când cea de a șasea pecete este ruptă, citim cuvântul „mânie” apărând pentru prima dată în *Apocalipsa*. Acesta este momentul când îl vedem pe Hristos apărând pe nori și răpind biserica – acestea se întâmplă după manifestarea lui anticrist și după necazul cel mare (*Cap.7:9,10*).

În *Cap.7:1-8*, vedem evreii credincioși de pe pământ fiind pecetluiți, astfel ca ei să fie protejați de mânia lui Dumnezeu.

O dată cu sunetul ultimei trompete, începe dezlănțuirea mâniei și judecății lui Dumnezeu. Această trompetă este divizată pe șapte etape care sunt denumite cele șapte trompete. Aceasta este trompeta care va suna la venirea lui Hristos, când noi vom fi transformați (*1Tesaloniceni 4:16, 1Corinteni 15:52*). Primele patru părți ale ultimei trompete sunt descrise în *Capitolul 8* ca aducând judecata pe pământ, pe mare, la izvoarele de apă și la corpurile cerești. Încă două sunt descrise în *Cap.9* – demonii care ies din Adânc și demonii eliberați din râul Eufrat (locul vechiului Babilon) și adunarea celor 200 milioane de soldați pentru bătălia finală Armagedon.

În *Cap. 9:20,21*, găsim expresia „*ei nu s-au pocăit*” apărând de două ori. Cuvântul „*pocăi*” apare de mai multe ori în *Apocalipsa* decât în orice altă carte a Bibliei. Ceea ce indică suferința îndelungată a lui Dumnezeu Care așteaptă ca oamenii să se pocăiască, pentru ca El să nu fie nevoit să îi judece.

În *Cap.10*, vedem cartea deschisă și pe Ioan căruia i s-a cerut să o mănânce. Este dulce ca mierea în gura lui, dar amară în stomacul lui, simbolizând existența atât a harului cât și a judecății în Cuvântul lui Dumnezeu.

În *Cap.11* la *13*, ni se oferă mari detalii asupra evenimentelor ce vor avea loc în timpul perioadei de 3 ani și jumătate din cei 7 ani finali. În *Cap.11*, vedem doi martori care profetesc în duhul lui Moise și al lui Ilie. În *Cap. 12*, vedem că Satan este aruncat pe pământ. Biruitorii de pe pământ îl vor birui pe Satana, dar ceilalți nu vor reuși. În *Cap. 13*, îl vedem pe anticrist și pe proorocul mincinos fiind la putere.

În *Cap. 14*, vedem că biruitorii stau împreună cu Domnul. Ei sunt puțini la număr – cei puțini, care au intrat pe poarta strâmtă (prin urechile acului), au urmat pe Miel pretutindeni, au învățat să cânte o cântare nouă (mulțumind în toate lucrurile și pentru toți oamenii) și și-au curățat pe deplin minciuna din viețile lor. Apoi vedem o imagine scurtă a bătăliei finale Armagedon. În *Cap. 15*, îi vedem din nou pe biruitori dând slavă lui Dumnezeu.

În *Cap. 16*, vedem 7 îngeri care toarnă 7 potire ale mâniei pe pământ. Acestea sunt foarte asemănătoare cu cele 7 trompete divizate, și probabil că vor avea loc în același timp cu cele 7 trompete divizate ale ultimei trompete. Din nou, observăm că oamenii îl blestemă pe Dumnezeu și nu se pocăiesc.

În *Cap. 17 și 18*, ni se face o descriere a Babilonului, curva care pretinde că aparține lui Hristos, dar care a trăit în adulter spiritual cu lumea. Babilonul religios este explicat în *Cap. 17*, și Babilonul comercial în *Cap. 18*. Creștinătatea Babiloniană este aceea care a căutat să slujească lui Dumnezeu și banilor. A căutat să îl iubească pe Hristos și să fie prietenă și cu lumea. A amestecat Cuvântul lui Dumnezeu cu tradițiile oamenilor. Să scapi de tradițiile Babilonului religios nu este de ajuns pentru a te elibera, pentru că cineva poate fi încă prins în pânza Babilonului comercial, prin iubirea de bani. Noi trebuie să fim prudenți la curva comercială mai mult decât la curva religioasă.

În *Cap. 19*, vedem Mireasa lui Hristos, care s-a păstrat curată – curată de curva religioasă și curată de curva comercială – îmbrăcată în simplitate și puritate, gata pentru nunta ei cu Mielul. Apoi vedem Mielul venind cu Mireasa lui pentru bătălia finală Armagedon, unde Anticristul împreună cu armetele sale este învins.

Anticristul și proorocul mincinos sunt aruncați în Iazul de foc.

În *Cap. 20*, vedem împărăția milenară a lui Hristos, când Satan este legat. La sfârșitul celor 1000 de ani de pace, observăm că Satana este eliberat și el merge și înșală pe oameni din nou și îi răzvrătindu-i împotriva lui Dumnezeu. Dar toți aceștia vor fi distruși într-o clipă. Apoi vedem judecata finală a marelui tron.

În final în *Cap. 21, 22*, vedem noul cer și noul pământ și Mireasa lui Hristos strălucind în toată Slava. Ultimul capitol se încheie cu câteva avertismente și o invitație finală dată păcătoșilor de a veni la Hristos, încheind cu aceste cuvinte: „*Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți*”.

Chemarea Duhului Sfânt vine răsunând și pentru noi azi:

Pentru păcătoșii netransformați: „*Veniți. Beți din apa vieții*”.

Credincioșilor: „*Pocăiți-vă! Fiți biruitori!*”

Cel ce are urechi de auzit, să audă.

Amin.

Titlul din limba engleză: **The Final Triumph**
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Alina Ciubotaru*
și *Aurelian Iftimie*

Corectare ortografică: *Florin Andriș*

Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1982), revizuită (1994)*
16 DaCosta Square,
Bangalore – 560084 India.
www.cfcindia.com

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea
scrisă a autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi
privind ediția în limba română,
vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău

450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1,
Bl. A27, Parter

Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777

E-mail: mail@harulzalau.ro

Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com, iar pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Cunoaște-ți vrăjmașul**
- **Adevărul neschimbat**
- **Triumful Final**; Un studiu verset cu verset al cărții APOCALIPSA
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)
- **Mame învățate de însuși Dumnezeu** (*Annie Zac Poonen*)

Sunt în curs de apariție:

- **Un singur trup în Cristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**